

זה

זהו
חוקי
מטוס אל-על

כפי שצייר אותו אחד החמושים

שהוא לוחץ את ידי — לעיניהם של שרים ערביים מעיראק, ממצרים ומתוניס. את ה"תמונה צילם שרההסברה של אלג'יריה. "ייתכן שאינכם יכולים להצביע נגד צר-פת", אמר אז שרההסברה מוחמד יויד, "אז לפחות היו נייטראליים. האינטרסים שלכם כל-כך גדולים בעניין זה, שאפילו דה-גול יבין את נייטראליזציהם!" ואחרי היר-הור הוסיף: "מלחמתנו חייבת להסתיים בי-נצחון. אלג'יריה תהיה חופשית. צרפת תיא-לץ להכיר בזכותנו. ואז מה יהיה איתכם? כיום צרפת היא ידידותכם — כי אתם לוח-מים את מלחמתה בכל זירה ערבית. מחר, ברגע שיהיה שלום בינינו לבינה — היא תפקיד אתכם כמו צרפת!"

בסיום אותה סידרת-פגישות, הצהיר בן-קאסם: "העיקר שהחזק הישראלי היה קיים ויפעל. אנחנו כבר נמצא את הדרך להרחיב את המגע. אם נראה סימנים של רצון-טוב וידידות מצד העם הישראלי, אתה יכול ל-תוב בשמנו, כי ידינו מושטות בידידות." כאשר שאלתי אותו אם אינו חושש מה-מצרים, השיב: "לא. איננו חייבים להיות שותפים באיבה לישראל!"

★ ★ ★ בעיקבות מנעים אלה יזמנו את הקמת הוועד הישראלי למען אלג'יריה ה-חופשית, שאליו הצטרפו אישים ממפלגות שונות. הידיעה על הקמת הוועד פורסמה ב-הבלטה בביתאון הפל"ן, אל-מוניאחיד, בצי-רוף הסבר על רקע הקמתו. במקביל, מסרנו לגורמים ממשלתיים כאן, על שיחותינו עם ראשי הממשלה האלג'ירית,

הטיפת מטוס אל-על ספקה לכולנו חומר רב למחשבה, בכל הכיוונים. היו ש-חשבו על דרכי-תגמול, אחרים על ערכו של מוסר בינלאומי. הקורא נתן ב-ראלי מחיפה חשב על מיכלול יחסינו עם אלג'יריה: "מה אתם אומרים עכשיו על אלג'יריה — אתם שדגלתם בהתקרבות למדינה זו, ותבע-תם ממדינת-ישראל שתתמוך במלחמתה נגד צרפת? האם אתם עדיין די תמימים — או טיפשים — כדי להאמין שיכולה להיות איוו שהיא הידברות בין ישראל לבין הלא-ר-מנות הערבית?"

★ ★ ★ אין ערך מעשי רב בעשיית חשבו-נות המתבססים על "אילו..." אבל לפע-מים כדאי בכל זאת לעסוק בכך, מכיוון שאפשר ללמוד משהו ממה שיכול היה לה-יות, אילו... היה זמן שראשי מערכת זו — ובעיקר אורי אבנרי ואני — קיימו קשרים קבועים עם ראשי חזית השיחרור האלג'ירית. לא זו בלבד שראינו במאבקם לשיחרור לאומי מאבק צודק, אלא שגם הם וגם אנחנו היינו בדיעה כי יחסים טובים בין ישראל לבין תנועת השיחרור האלג'ירית יכולה לצמוח טובה הדדית.

כאשר הגיעה מלחמת השיחרור באלג'יריה לשיאה, בנובמבר 1960, נפגש אורי אבנרי עם שליח בכיר של הפל"ן באיטליה. נושא השיחה היה: יחס הפל"ן ליהודי אלג'יריה, והאפשרות ליצור יחסים בין חזית השיח-רור האלג'ירית לבין מדינת-ישראל או לפ-חות חלק מאזרחיה. בדו"ח שפרסם אורי

שולי נתן מקבלת, "תקליט-זהב" בטקס שנערך בשרתון. תקליטי זהב קבלו כל האמנים אשר בצעו את שירי המלחמה בתקליט של "הד-ארצי" — "ירושלים של זהב ושירי מלחמת ששת הימים". תקליט זה הגיע למכירות שיא של למעלה מ-100,000 תקליטים.

פקידות

ומוזכירות בעברית ובאנגלית

בפיקוח משרד החינוך והתרבות * שגר לימוד מודרג

נמשכת ההרשמה לכיתות ט-י-י"א

למסיימי י"א-י"ב — כיתות שנתיות מיוחדות

פרטים והרשמה: 12-9 בבוקר 7.30-4 בערב
קדימה
ת"א, בן-יהודה 74
ע"י רחוב פרישמן
טלפון 220314

בגרנות

ומוקדמות לאקסטרנים

• למועד אפריל — אוקטובר 1969

• הלימודים בקבוצות קטנות ובתנאים נוחים

פרטים והרשמה: 12-9 בבוקר 7.30-4 בערב
קדימה
ת"א, בן-יהודה 74
ע"י רחוב פרישמן
טלפון 220314

SCHAUB LORENZ
RADIO TELEVISION
הטובים בעולם

חליפות הדיון
בזרם איחוד
תאם
ת"א שדר' מסד' 19
אולבוס 62 25 19 12

שלום כהן ובלקאסם קרים (1960)

והמלצנו על שורת מעשים נוספים. נתקלנו בקיר אטום. מדיניותה של ישראל נשארה ללא שינוי: הליכה מוחלטת בתלם הצרפתי, רחיקה מכל יוזמה עצמאית, התייצבות גלוי-ייה בצד אירגוני המתיישבים הצרפתיים ב-אלג'יריה.

בעיני העולם — ובעיני הלוחמים האל-ג'יריים — נשארה ישראל אויבת מושבעת. שום עזרה ישראלית לא הגיעה ללוחמים, שום מחווה דיפלומטית או מדינית גדולה לא נעשה לסובתם. כאשר זכתה אלג'יריה לעצ-מאות, לא יכלו מנהיגיה לזקוף אפילו קור-טוב של רצון-טוב לחשבונה של ישראל. מה עוד, שמנהיגי המחתרת הוחלפו בקבוצת המנהיגים ששוחררו מן הכלא הצרפתי — וכך גם לא יכלה להיות השפעה. על ממש-לת אלג'יריה החדשה אפילו לאותם מגעים אישיים צנועים שקיימנו בעבר.

וצרפת? הנבואה השחורה ביותר התגשמה במלואה. עד כדי כך, שכאשר ביקר בשבוע שעבר שרה-החץ האלג'ירי, עבדאל-עזיז בוטסאליקה, בהקריה ממשלת צרפת כי חטיפת המטוס היא עניין פנימי של אל-ג'יריה, ולא יעלה כלל בדעתה לקלקל את היחסים עם אלג'יריה בגלל איזושהי אינטרס-ישראלית.

האם כל זה יכול היה להיות אחרת, אילו...? אני מאמין שכן.

אליעזר כהן

אבנרי על פגישה זו (העולם הזה 1206) ביטא את התיוה למען יצירת ידידות זו: אפשר לרכוש את ידידות אלג'יריה — בצורה היחידה בה נקנית ידידות בין עמים: עליידי הושטת עזרה בשעת מצוקה. מעולם לא היתה אומה זקוקה יותר לעזרה מאשר העם האלג'ירי השותתידם ברגע זה.

... אין המדובר במחווה חדיפעמי בעל ערך זעיר, כאן מדובר בהושטת עזרה, בג-לוי ולעני כל, לאומה בצרה. שום אומה אינה שוכחת עזרה כזאת — ובמדי לא ה-אלג'יריים, המשוחררים עדיין מכל ידיעה קדומה נגד ישראל.

אלג'יריה זקוקה לכל. היא זקוקה לקור-לות באוים — ולישראל יש קול ויש פה במוסד זה. היא זקוקה לכסף — ולישראל: אף שאינה עשירה, יש כסף בכמויות המס-פיקות למטרה זו. היא זקוקה לנשק — ולישראל יש עודפים גדולים משלל סיני, וגם תתימקלעים מדגם עזוי. היא זקוקה ל-מדרכים צבאיים — ובאיזו מדינה קיים שפע כזה של מומחים בינלאומיים לפיצוץ-מיפקדות, להנחת מוקשים ולפריצת בתי-סוהר כמו בישראל?

★ ★ ★ חודשיים לאחר מכן נפגשתי בניו-יורק עם מרבית חברי ממשלתה הזמנית של אלג'יריה. שוחחתי ארוכות עם שר-החוץ שלה, בלקאסם קרים, מי שעמד עד-למניווי זה בראש צבא השיחרור האלג'ירי. דיברנו על הקמת ועד ישראלי למען אלג'יר-יה החופשית.

בלקאסם התלהב מן הרעיון, הצטלם כש-הוא מחזיק את גליון העולם הזה בידו, וכ-

הטיפת המטוס

התפלאתי על הרוגו בציבור שלנו: לא על זה שגנבו לנו מטוס ולקחו ישראלים בשבי. על זה יש לזעום — ולהגיב.

לא על ההצהרה רות סאלגיריה ו' אירגונו של חאמור דה "עושים צעדים בלתי-חוקיים שכא" לה."

הרי כל מלחמת-הטרור בין הפלסטינים ליהודים — חורגת מגדר החוקים! הם עושים מעשי-טרור נגד ארץ כלוסיא אורחית, הרי רגים ילדים, פוגעים ברכוש אזרחי.

דאור

אנו ערכנו פשיטה אל מעבר לגבול, לקחנו שבויים מכראמה, מתנגדים להפעיל את ממלכת-ג'ונגל לגבי אנשי אל-פתח. זוהי מלחמת-ג'ונגל אמיתית, ובאמת, הגיע הזמן שישראל ואירגוני-הטרור יקבעו לי-עצמם חוקת-כבוד הדדית: מה מותר ומה אסור לעשות בתנאים כאלה. כי אמנת ג'ונגל שוב אינה רלבאנטית, בתנאים של לוחמת-גרילה כמו שהיא מתחוללת בשנות ה-60.

אריה דאור, תל-אביב

קו מאזינו

ח"כ אבנרי טען בנאומו (העולם הזה 1611): "... הרי זה כאילו הקימו הצרפתים, בשעתה, את קו מאזינו המקורי לא לאורך הגבול הצרפתי אלא בליבה של גרמניה...". זה בדיוק מה שעשו הצרפתים: קו מאזינו הוקם בצפון-מזרח צרפת, לאורך הגבול עם גרמניה שנקבע בחוזה ורסאי. מאחרי הקו שכנו מחוזות אלזס-לורן שסופחו מגרמניה ובהם — בדיוק מיליון וחצי גרמנים, אגב, הפירצה הגרמנית נעשתה לא בקו מאזינו, אלא לאורך חבל הארדנים שבבלגיה, לאורך הנהר מאז. הם עקפו את הקו. אשר לטיעונו הבטחוני של ח"כ אבנרי: מבחינה ביטחונית גרידא בחדאי שאין ל-תוכנית הפדראציה יתרון על תוכנית-אלון. מה גם שאבנרי עצמו הציע בזמנו להציב כוחות-צה"ל בשטח המדינה הפלסטינית ש-בפדראציה.

אריאל סימקין, ירושלים

● ההצעה היא שכוחות צה"ל יוסיפו לשמש ערובה בטחונית — על-פי אמנה שתתקבל על-ידי ממשלות ישראל ופלסטין, שתאשר במישאל-עם על-ידי העם הפלסטיני. זהו ההבדל.

יפו העתיקה

כאשר פינו בכוח את תושבי העיר העתיקה ביפו, ונתנו להם הלוואות כדי שישלמו שנים עבור שיוכונים מוזהבים, הובטח לתושבי תל-אביב הגדולה שבשכונה המשופצת ישכנו אמנים חסרי-אמצעים, שיקבלו בדרך זו משכן והשראה.

הדוי

בינתיים הפכה יפו העתיקה לעסק מכניס: יש שם מאות גאלריות — אך לרוב של עשירים חסרי-דאגות, עשירים קים מן הצד בציור — או אשר נשותיהם עוסקות בתחביבים אמנותיים כלשהם. יש גם גס בתים שלמים שהוקצו לאמנים מופקפקים.

מה שאין שם — זה דירות ואולפנים לציירים צעירים, מוכשרים ובלתי-ידועים. האם טרח משהו לבדוק לפי איזה מפתח מחלקים את יפו העתיקה? ומי נהנה מזה? ומי הפקידים המחליטים? ומה יחסם לרוב התושבים המיוחסים החודשים?

שאור הדוי, יפו

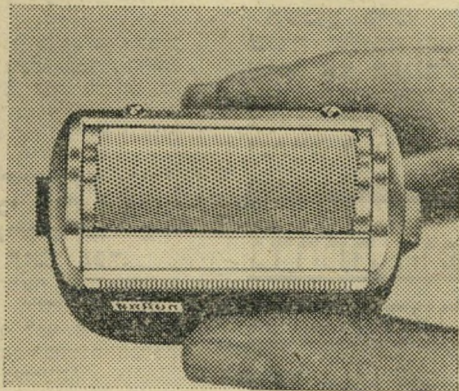
עילית צבאית?

לאור חילופי-הגברי בצה"ל, ומינוי קצינים בדימוס למשרות מחוץ-דרג בחיים האזרחיים, מתעורר בליבי החשד כי במשך 10-20 השנים הבאות תיווצר "עילית" צבאית-לשעבר, שרק לחבריה יגיעו משרות גבוהות — ומי שלא עשה קאריירה צבאית לא יוכל להגיע לעמדה כלשהי בציבוריות הישראלית.

(המשך בעמוד 5)

למכונת הגילוח החשמלית בראון סיקסטנט אחריות לשלוש שנים.

שנתיים יותר מכל מכונת גילוח אחרת בעולם!

בקנותך את מכונת הגילוח המשוכללת ביותר בעולם אתה מקבל תעודת אחריות הנשארת בתוקף שלוש שנים תמימות! אתה תהנה, כמובן, מגילוח מצוין עוד שנים רבות לאחר מכן. על תעודת האחריות המצורפת לכל מכונת בראון סיקסטנט, מצוין מספר. אם תרשום על התעודה את שמך ותחת זיר אותה למפיץ, הרי מכונת הגילוח שלך, הנושאת את מספרך, מוגנת באחריות לשלוש שנים.

ואתה עשוי גם לזכות בפרס!

פרסים, זכית בפרס — יוצא מספרך מההגרלה. (5) מובן, שחסרי-מזל אחדים לא יזכו בפרס למרות הזמן הממושך. אך הללו יתחמו בדיעה שהם משתמשים במכונת הגילוח החשמלית המשוכללת ביותר בעולם. (6) התגרלות תערכנה בנוכחות נציג רואה החשבון שלנו.

ואלה הפרסים:
כל חודש במשך שלוש שנים יוענקו: חמש מצלמות קודאק אינסטמטיק לקונים, וחמש מכונות גילוח בראון סיקסטנט לבעלי החנויות שבהן נמכרו המכונות של הוויכום.

כיצד?
רשום את שמך וכתובתך על תעודת האחריות, ענה על השאלה הפשוטה ושלח התעודה והתלוש לדלתה חברה למסחר בע"מ, תל-אביב.

- מה קורה הלאה?
- 1) מספרך נרשם כדי להבטיח למכונת הגילוח שלך אחריות לשלוש שנים תמימות.
 - 2) תשובתך לשאלה הפשוטה נבדקת.
 - 3) אם התשובה נכונה, משתתף מספרך בהגרלת הפרסים.
 - 4) כל חודש, במשך שלוש שנים, ישתתף המספר בהגרלות

BRAUN sixtant
אם טרם קנית סימן שעור לא נסית

אשר אורן

למכירה בגלל פירוק אולם לתעשייה

300 ממ"ר על שטח של דונם באזור-התעשייה בכביש פתח-תקוה

פרטים: טלפון 914343

depilan

דפילן

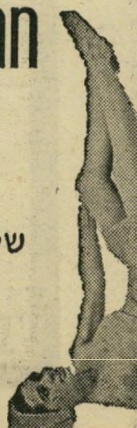
להורדת

שיער מיותר

באיכות

שוויצרית

vitamol

מע"י הרכיבה

מטה בחירות

למעשה כבר נקבע, בחשאי, הרכבו של מטה הבחירות של מע"י לכנסת הבאה. בראשו יעמדו ספיר, אלון ואלמוגי. קלושים סיכוייהם של אנשי רפ"י לשעבר לדחוק גם את דיין פנימה, בתפקיד מרכזי: ספיר כבר הודיע על התנגדותו לצירופו.

מורדי המושבים —

לשיא פעילותם

אל תופתע אם יפרצו, במקומות שונים בארץ, תקינות מפתיעות, בהן ינסו אנשי תנועת המושבים ה"מורדים" להפגין את התנגדותם הקיצונית ל"חוק המורשים" המוצע.

השבוע קיימו המורדים מגע רצוף עם שורה של ימיה של ח"כים מכל הסיעות, ערכו אף הפגנה במישמרות ליד הכנסת. "אבל זוהי רק ההתחלה", הבטיח אחד מראשי המורדים, "לא ניתן לעסקנים מפי לגתיים לנשל אותנו מבתינו ומרכושנו."

נדחתה הופעת

היומוז הערבי

הופעת היומוז הערבי של מע"י, שהמערכת שלו כבר הוקמה ושוכנה בבניין הגרדום פוסט בירושלים — נדחתה שוב.

הסיבה: לאחר פירוק "אל יום" לא מצאו עסקנים מע"י אף איש רציני, מבין תושבי ירושלים המזרחית, אשר ירצה להצטרף למערכת.

ויכוח ערבי

על מישלחת ישראלית

לא מן הנמנע שיפרוץ ויכוח בין עיתונאי אלג'יריה לבין עיתונים ערביים אחרים, על סירובה של אלג'יריה

המזכיר החדש

להשתתף בפסטיבל הנוער הקומוניסטי בסופיה שב בולגריה — בגלל הופעת מישלחת הק"ח.

המצדדים בהשתתפות, ובתוכן כל יתר מישלחות ערב, הביעו במיסדרונות הכנס את הדעתה, שאי אפשר לשבח את שיריהם של שניים ממשלת פרייה מישלחת הערביים ישראלים — מחמוד דרוויש וסמיר אל קאסם — וכדי כבד לפרס לשבת איתם באו לם אחד.

אגב, בשידורי הפתיחה הזכיר ראדיו מוסקבה פעמיים את המישלחת הישראית לית, תוך ציון העובדה ש"הופיעה בלי דגל ישראל".

הטלוויזיה בקפריסין

תשדר בעברית

הטלוויזיה הקפריסאית עומדת להתחרות ברצינות בטלוויזיה הישראלית.

בימים אלה עומד להיחתם הסכם עם תחנת הטלוויזיה היוונית-המקסיקנית בקפריסין, לפיו תשדר תחנה זו יום-יום מיספר שעות בעברית.

תוכניות אלו ימומנו על ידי חברות מיספר חרות בישראל. כך יוכלו המפרסמים בארץ להשתמש בטלוויזיה הקפריסאית בטלוויזיה מיספרית — בעוד הטלוויזיה הישראלית תישאר חינוכית בלבד.

עדיין אין קולטים את קפריסין היטב במרבית מקלטי הטלוויזיה בישראל — אולם לפי ההסכם, תשדר תחנה זו בקרוב על גל שיקלט היטב בכל מקום בארץ.

ממשלת ישראל לא תוכל למנוע שידורים מיספרים אלה בעברית — כיוון שהתחנה היא פרטית.

מיליון דולאר לגידול

בופאלו ברמת-הגולן

איל-עסקים אמריקאי יהודי, מראשי היהלומנים בניו יורק, הביע את נכונותו להשקיע מיליון דולאר בגידול תארי-בופאלו, לתצרוכת בשר, ברמת-הגולן.

האיש, שהיה בשנות העשרים חבר קיבוץ בישראל, הוא בעל מיכרות יהלומים בקניה, ורחוק מציונות.

הוא ביקר לאחרונה בארץ, בהשפעת אשי תן, יהודיה דרום-אפריקאית וציונית. כאן תרם סכום של 150 אלף לירות לבניית "בית מגן-דוד-אדום" בעפולה — והתחיל לנהל משאומתן עם מרכז-ההשקעות על גידול הבופאלו.

לפי תוכנית זו יקבל איש-העסקים בחכי רח שטח מירעה מגודר של כמה אלפי דונמים — ברמת-הגולן. כל שאר ההשקעות ייעשו על ידיו. לפי תוכניתו, יוכלו עדריו הבופאלו ברמת-הגולן לספק תוך כמה שנים את כל תוצאות-הבשר של מדינת ישראל.

התא האמריקאי (בופאלו) היה מקור מחייתם הבילעדי כימעט של האינדיאנים וגיועו הוכחד על ידי האיש הלבן כימעט לחלוטין. רק לאחרונה מגדלים מחדש את שרידיו.

"מטוס-עזרה"

ישראלי לביאפרה

כל האירגונים הפועלים עתה בישראל למען ילדי ביאפרה עומדים לרכז את מאמציהם במיבצע משותף אחד — שילחת מטוס חכור מיוחד לביאפרה, שישא עימו מוון, תרופות ומתנדבים.

המטוס ישא עליו את סמל מגן-דוד-אדום — סמל שאינו מוכר על ידי הצלב-האדום הבינלאומי.

איהכרה זו מנעה עד כה ממגן-דוד-אדום לשלוח מישלחות עזרה בשמו, והאירגון נאלץ לעשות זאת רק באמצעות הצלב-האדום.

נראה שלמטוס זה יצורפו גם צוותי-עזרה רפואיים, רופאים וחובשים שיאומנו במורי חד לטיפול-מערך לנפגעי-רעב. מיספר רופאים כבר התנדבו לשליחות זו ובימים הקרובים תצא קריאה לרופאים ישראלים נוספים להתנדב.

גוברת ההתנגדות

להעלאת אחוז החסימה

החשש שאחוז-החסימה יועלה באופן שרירותי — הולך ונחלש.

אף כי נשאר חוג במע"י הדוגל בכך, כדי לסלק את סיעת הכוח החדש מן הכנסת, גוברת במע"י הדעה כי הוחמצה ההודמנות לכך. חוגים אלה סבורים כי העלאת אחוז-החסימה בשנה האחרונה לפני הבחירות תביא תוצאה הפוכה, כלומר: תרגיז את הציבור ותעזור לכות החדש.

תימוכין לכך נמצאים במחקר מכון "גיל", שפורסם השבוע, שהוכיח כי העלאת אחוז החסימה הוא העניין הבולטי-פופולארי ביותר בארץ. רק אחוז אחד תומך בכך.

48% של האוכלוסיה תומכים בהמשך שיטת-הבחירות הקיימת. רק 29 מתנגדים לכך, ולשאר אין דעה. (לתוצאות דומות הגיע מכון דחף לפני חודש, בסקר שקבע כי הרוב הגדול תומך בשיטת-הבחירות הקיימת לכנסת, ובשינוי שיטת-הבחירות בעתידות.)

בהצעה של ועדת דב יוסף — בחירות אישיות אוזר ריות — תומכים רק 27% בציבור.

חבלנית נתפסה

על הגבול

אנשי "אליפתח" התחילו להשתמש בנשים ובנערות, להחדרת חומרי-חבלה לשטחים המוחזקים.

השבוע נתפסה לראשונה, מאז ההתנקשות בקולנוע צ'ון אשה שהחזיקה ברשותה נפצים ושעונים להכנת מכשירי-תופת.

היא נשאה את הציוד במיכל סודי שמי אחרי ביטנת המזוודה שלה.

עריפת-ראשים

בהירקון 110

מישטר-צימצומים קפדני מתכנן מזכירה המיועד החדש של מע"י, פנחס ספיר, עבור מנגנון מע"י השוכן ברחוב הירקון 110, בתל-אביב.

בין קורבנותיו הראשונים — העיתונאי אלקנה גלי, סגן-עורך הפועל הצעיר, ואליהו אגרס, דוברת של גולדה, החוזר לדבר, ככתב לענייני מפלגות.

מי שעתיד לסבול מאי-נעימיות רבות מצד המזכיר החדש הוא סגן-מזכיר-מע"י, שמעון פרס, אשר ספיר שונא אישית עוד מימי עבודתו במערכת-הביטחון.

ב"ג מכין

סערה חדשה

סערות ציבוריות חדשות צפויות עם הופעת סיפרו של דודר בן-גוריון, "מדינת ישראל" — המביא את הגירסה הבן-גוריונית לתולדות המדינה.

בספר, הנמצא בשלבי-עריכה סופיים, והמכיל למעלה מאلف עמודים, מיסמכים חדשים בפרשות אוניות הנשק של אצ"ל אלטלינה, פירוק הפלמ"ח, והנסיגה מאל-עריש.

חלק מן הגילויים יעמיד במצב לא-נעים כמה מראשי המדינה שב"ג אינו חפץ ביקרם, וזאת — דווקא ערב מערכת-הכתיירות.

(המשך מעמוד 3)

כל אלה שהדמוקראטיה שלנו יקרה להם — חייבים לשקור, כבר עתה, על מציאת פיתרון לבעייה זו. אינני אנטי-מיליטאריסט, אלא תלמידו של ז'בוטינסקי. ובכל זאת, משה גור, תל-אביב

הקוקסינל שלנו

לא ציננתם קו מקביל בין חייו של קוקסינל הצרפתי, המקורי, למועמד-לקוקסינל שלנו, הטוראי לשעבר ליאור אפשטיין, ש-שינה את שמו ואת זהותו לזו של לילי ניאגרה (הטולט הזה 1612). ובכן, כמו ליאור, גם קוקסינל המקורי היה בצבא — הצרפתי — והגיע אף ל-דרגת סמל. מסתבר שהלחץ הצבאי, ה-

ליאור

קוקסינל

שובר לא אחת גברים רציניים, הוא אשר דוחס את נשמתם של הקוקסינלים-בפועל לפסים נשיים, משכנע אותם להמיר את מינם, בכוח לא בפועל.

שמואל אלקושי, ירושלים

● קוקסינל המקורי והקוקסינל-בפועל — ראה תמונות.

הקרב בדיסקוטק

כל הכבוד למאנדי שאולי, אשר יצאה לקרב נגד הפאס-פאטאל ממרסיי. חבל רק שלא הצליחה לקלף קצת מעורה המקומט של נערת-הזוהר המזדקנת.

נעמי אדווה, אילת

ביאפרה והפליטים

תורמתי בעד ניצולי ביאפרה, ואני משבח את פועלכם ואת פועלם של כל העוורים לעם ביאפרה האומי לל.

למרן

אולם כלום לא יתכן שחלק מן ה-מתלהבים לעוור שם הרחק, עושים כך משום שמצפונם נז-קב להם על שלא עזרו כאן, בבית, להציל את הפליטים הערביים החדשים ש-גורשו, את אזרחי ביקעת הירדן המיז-רחית, שנאלצו לב-רוח מפני הרעשת תותחינו, ואת יתר קורבנות המלחמה הער-ביים, החפים מפשעי מנהיגיהם?

שאול למרן, חולון

ביאפרה והיהודים

הקשבתי השבוע לפרשן דבר ששיור ב-גליציה על ביאפרה. לא יכולתי להימנע מן המחשבה שאילו היטלר המטורף לא היה יוצא לכבוש את העולם, אלא מסתפק בהש-דמת-היהודים, היינו יכולים להאזין לשידור דומה, בארגנטינה, למשל, בו שקלים אם השואה היהודית היא עניין גרמני פנימי או בעייה בינלאומית.

אגב, כל הכבוד לכתבה שפירסמתם אתם בנושא זה.

מרדכי ארז, תל-אביב

אפלייה בצה"ל?

ביום ו' סיפר אחי, המשרת בגייסות-ה-שיריון, שביחידתו מוצע אלבום-מלחמה ל-קצינים בלבד.

מדובר, כנראה, באלבום של הגייסות. אבל לא יתכן שתהיה אפלייה בצה"ל, לגבי אפי- (המשך בעמוד 6)

50 שנות מנהיגות בדעות האיכות

זניט — הצועד בראש מקלטי הטלוויזיה בעולם

מכתבים

(המשך מעמוד 5)

שרות רכישתו של אלבום — ולו בשכר. חייל במילואים, איש

● בעניין זה הגיש אורי אבנרי שאילתה בכנסת, והשבוע התנהל הדו־שיח הבא בינו לבין שר הביטחון:

משה דיין: כל האלבומים החטיבתיים שהוצאו עליידי החטיבות הסדירות וחטיבות המילואים חולקו חנם כמזכרות לכלל חיילי החטיבה. האלבומים הפיקודיים חולקו לפי שיקול הרמטכ"ל רק לקצינים, וזאת מסיבות תקציביות (יצוין שלא כל הקצינים קיבלו האלבומים, אלא מדרגה מסוימת בלבד). ה־אלבומים הפיקודיים יינתנו לרכישה תמורת תשלום. הרכישה תאפשר רק לחיילים (כו' לל מילואים).

אורי אבנרי (שאלה נוספת): כבוד ה' שר, האם אינך סבור שיש אי־צדק יסודי בכך שדווקא החיילים צריכים לשלם עבור האלבום, בעוד שקצינים בכירים יהיו פטורים מתשלום כזה?

משה דיין: אינני חושב שיש כאן אי־צדק יסודי. אני חושב שהרמטכ"ל רשאי לפי שיקול דעתו, מדי פעם להעניק למפקדים מתנות, כגון אלבום.

המהומות ב"אזהר"

הערכת נהגה בזה לפורצי־האזהר (העו' לם הזה 1610).

הלחאי והיו יותר קנאים כאלה לטובי הטעם האמנותי שלי, היה לנו אולי תיאטרון יותר טוב — ובחודאי שפחות סטאלאגים, אלבומי־צה"ל ויותר פסבדו־סיפורות.

שזדה רונן, חיפה

סתם

הארקיסטים!

איני מבינה מדוע היפנו תשומת־לב לאותה חבורה מתפרעת בהצגת־הבכורה של שברו את הכלים. אינני חושבת שהם מהחיים קבוצת־התקן חברתית, אלא אך ורק קמפוז ועיר של אנשים שלי־ליים.

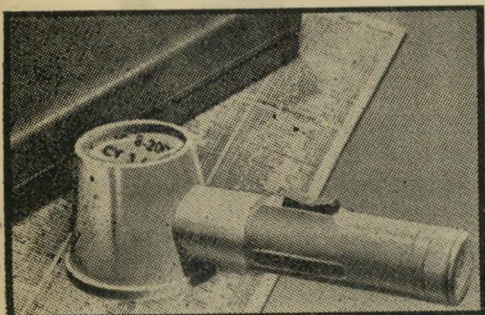
לא היה צורך להגדירם כמשוררים, ציירים ופיומנים. צריך להעמידם בסקאלה אחת עם מבצעי־הארקות.

אסתר אייזנברג, תל־אביב

● יונה וולך פירסמה קובץ־שירים ומכ"ן מחזה שיועלה בקרוב; מאיר ויזלטיר הוא, בין השאר, מבקרי־ספרות של שבועון צה"ל במחנה; מנחם ביניצקי פירסם שני קבצים: יאיר הורוביץ — ארבעה; הציירת שושנה שווארץ — בן־אשתמוע הציגה מיצוריה תיה האוואגרדיות. אין ספק שאלה, למרות טעמה של הקוראה אייזנברג, "חתך יצוגי" של הדור הצעיר באמנות.

ספר הטלפון

ספר הטלפון שלנו כל־כך קשה לקריאה, שנדמה לי שבדאי היה לדואר לספק, עם כל מדריך, את הזכוכית־המגדלת המוארת,

מכשיר ה"מגנירי"

והמיועדת במיוחד לקריאת ספרי טלפון, שי על מכירתה מודיעים במודעה אשר מצאתי בירחון האמריקאי ניו־יורקר. אולי זה יעזור.

● **אברהם בן־יהודה,** תל־אביב
המכשיר המיוחד מגנירי — ראה תמונה.

זכות קדימה במדור זה תינתן למכתבים של קוראים המציעים את תצומיהם למכתבים.

כמה פעמים בשנה את נהנית מהפשרת המקרר?

חישוב פשוט יראה לך כי לפחות 48 פעמים.

במקרר "קורעז" המשוכללים

קורעז 14 סופר אוטומטי

וקורעז 11 סופר אוטומטי

אין לך כל צורך בהפשרה המטרידה. מקרר "קורעז"

מפשיר בעצמו וחוסך ממך "הנאה" זו.

במקרר "קורעז" סופר אוטומטי:

* **2 דלתות מגנטיות**

(דלת נפרדת לפריזר).

* **הפשרה אוטומטית מלאה.**

* **עיצוב ותכנון פנים אולטרה מודרני.**

* **שרות קורעז המהיר והיעיל.**

* **הקפאה עמוקה עד 18° C —**

להשיג בכל סוכנויות "מפיצים"

וחנויות חשמל מובחרות.

קורעז משוכלל יותר

דורך / בהט

הנחלת חשבונות

הכנה לסוגים: ג', ד'
ההרשמה עד 7.8

קצרנות

עברית ו/או אנגלית
ההרשמה עד 7.8

כתיבה במכונה

עברית ו/או אנגלית
ההרשמה עד 7.8

עברית

כתיב ללא שגיאות
ההרשמה עד 7.8

אנגלית

אולמן למתחילים
(12 שעות בשבוע)
ההתחלה ב־7.6 קורסים
(4 שעות בשבוע)
קורסים מיוחדים
Correspondence
Conversation

לתלמידים בחדשי החופש, למ־
סיימי ח' — הכנה לתיכון ט',
י', יא' — דקדוק וספרות

פרטים:

7.30—4, 12—9

קדימה

תל־אביב, בן־יהודה 74
טלפון 220314

הקרב על הגולן
הונצח בסרט 8 מ"מ
מסעיר. קטעי קרבות
מפורסמים רואים אור
לראשונה.

להשיג בחנויות הצילום.

סרט איכות נוסף של

ספ. ת.ד. 412 תל־אביב

לאשה בהריון

המתנה הנאה ביותר —

ספרו של

פרופסור יוסף אשרמן

„לקראת אמהות“

לחשיג בכל חנויות־הספרים

קנאה בגיל 105...

בברזיל ספגה אשה בגיל 105 מכות ע"י אשתו הקנאית של גבר שנתפסה בחברתו. לקנאה מצד חברותיה בשטח הבישול זוכה כל אשה המשתמשת ב־שמן אקסטרה סיד. של „עץ הוית“, כי זה הוא השמן ה־אידיאלי לבישול, טיגון, אפיה ולתיבול הסלטים. והראיה — גם השנה זכה במקום הראשון ב־משאל העם.

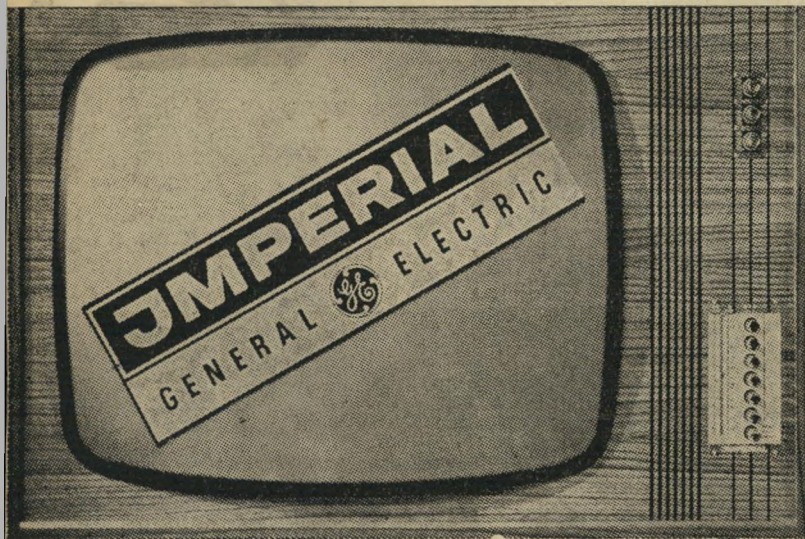
לכן אומרות גם הקנאיות: הוא היחידי — שמן סיד. (מ.)

המנוי —

קיבלת
חשבונו,
נא פרע
אותו במקדם.

מי רץ אחריד?

טלויזיה לא קונים בכל יום
היה זהיר בבחירתך

האם בדקת את מכשירי גנרל אלקטריק אימפריאל? הטלויזיה הנפוצה ביותר כיום בגרמניה. גנרל אלקטריק אימפריאל מיוצרת בגרמניה בידע של חברת גנרל אלקטריק מארצות הברית. גנרל אלקטריק מארצות הברית היא בעלת נסיון ומוניטין בין לאומי בייצור מכשירי אלקטרו-ניקה וחשמל. השילוב המוצלח של הידע והנסיון של חברת גנרל אלקטריק עם הדיוק וההקפדה בכל שלבי הייצור של חברת אימפריאל בגרמניה, הוציאו לשוק מבחר גדול של מכשירים, ביניהם בעלי מסך 65 ס"מ, נוסף לכך מותאמים המכשירים לאקלים ולתנאי הקליטה בארץ, וזאת לאור הנסיון הגדול של חברת אימפריאל בשווק במזרח הקרוב.

ולכן אל תמהר!

סנה לפי מיטב שיפוטך

דרוש הדגמה בחנויות המובחרות בכל רחבי הארץ

יבואנים: יוסף טוינה בע"מ, מונטיפיורי 32, תל-אביב ורחוב יפו 56, ירושלים.

בעולם

כמה מן המחזות המוצגים חן. כן לא התלהבו השילטונות מעצם הפסטיבל, הגדוש שמאלנים, היפסוסטודנטים, זמן קצר כל כך לאחר מהפכת-מאי. על כן תבעו לבטל את התגיגה.

"יצטרכו לקשור אותנו בידיים וברגליים כדי שלא נרקוד!" הגיב מוריס בז'אר, במאי שמאלני מפורסם. בכיכר-השעון, שם זוללים מדי עונת-פסטיבלים 108 אלף תיירים יין רץ ובשר קשה, לחשו: "הפעם יקרה משהו!"

כניעה לחוב. לקראת הערב התחממו הרוחות. סטודנטים מכרו את ביטאונם החד-פעמי, הכלב השוטף. שני צעירי-נערות אדומים נקשרו ביחד — כדי שיהיה למחנה הלוחם דגל אדום: כי פשוט לא היה כזה בכל אביניון.

האמנים התעלמו מאימיהם-המישטרה ומ-הצהרות-המתסיסים. הם המשיכו לערוך חזרות. הליבינג תיאטר האמריקאי-הגולה השי-מיע את צריחותיו הנועזות. תיירים ה-תייצבו ממול והמתנינו.

הכל היה ערוך להתמודדות — אבל היא לא באה. היה חם מדי. המישטרה ניכנעה ברגע האחרון.

אבל לא מבלי להראות שידה בכל זאת על העליונה: למען הרושם, נאסרה הצגתו של המחזה מידון עם שדיים עירומים.

הרבר הביא להתנגשות חד-פעמית עם ה-מישמר הרפובליקאי, ולהצהרה מאוחרת של ראש-העיר, הנרי דיפו כי הוא היה נותן להציג "שדים עירומים או כל חיזיון אחר."

איטליה

מות הסוכן

האם התאבד ראש המחלקה הכלכלית של הש"ב האיטלקי משום שממוניו התנגדו למכירת נשק ומטוסים לישראל?

זוהי אחת השאלות המרכזיות שהועלו עלידי חברי-פארלמנט סוציאליסטיים ו-קמוניסטיים ברומא, כאשר דרשו פירסום כל העובדות שמאחורי מותו של הקולונל רנצו רוקה. הקצין נמצא ללא רוח חיים במשרדו שבחוף ברברינו 86, בלב רומא, כשבדיו אקדח ברוטה 6,36 בעל קנה זהב וידית של אס-הפנינה.

סין במקום גאנה. רוקה היה מפקד ש"ב מודרני טיפוסי, מבוגר, רציני, בעל עבר צבאי. הוא התנגד לשתף פעולה עם הנאצים ולהילחם למען מוסוליני, עבר בין קווי הגרמנים כדי להצטרף לכוחות המלך האיטלקי ב-1944.

לאחר המלחמה מונה לראש הרא"צ — המחלקה הכלכלית של שירות הריגול ה-נגדי. בתוקף תפקידו היה עליו לפקח על כל עסקאות-הנשק המבוצעות בשיתוף איטלי-קי בעולם.

בשטח זה אפשר להתעשר בנקל. ו-אומנם, כמה וכמה איליהון איטלקיים הפכו לעשירים כקורח, לאחר שמכרו שירותיגות לדרום-אמריקה, מרגמות לערבים, נשק קל לכל מקום ולדברי השמועה ברומא — נשק בינוני לישראל.

ברור שאנשי-עסק אלה לא יכלו לעשות דבר ללא הסכמתו של רוקה. ומתהלכות שמועות שהוא לקח אחוזים.

בייחוד הואשם רוקה, בזמנו, שנתן להע-ביר לסין העממית מרכז-בקר אלקטרוני לתותחים אנטי-אוויריים, שהיה מיועד לגאנה. כן מדברים על קבלת-שוחה, כדי לאפשר מכירת נשק לישראל, בניגוד לרצונן של כמה ממעצמות נאט"ו.

שימוש בבאקשיש. האיטלקים, כולל חברי-הפארלמנט שלהם, רגילים לבאקשיש. עצם קבלת-האחוזים לא היתה מרגיזה אותם.

מה שהסעיר את חברי-הבית השמאלנים היה השימוש בו עשה רוקה בכספים ש-קיבל. כי ראש המחלקה הכלכלית של הש"ב מימן בכסף זה את פעילותה ה-מדינית של אחת הסיעות הימניות של ה-המפלגה השלטת: סיעת אנדראוטי, של שר-ההגנה לשעבר, שהוא חבר נכבד במפלגה הנוצרית-דמוקרטית.

זמן קצר לאחר שעובדה זו גודעה ב-רבים, פרש רוקה למשרדו, נעל את הדלת בשרשרת — מבפנים. שעות אחדות לאחר מכן הוא נמצא, כשכורו ברתק.

רוב המדינות שנהנו משרותיו — שמרו על שקט דיסקרטי. כש- (המשך בעמוד 8)

השוטרים מול טירת האפיפיורים
מהפכה עם שדיים עירומים

צרפת

להתראות באוקטובר

נותרו שלושה חודשים עד להתחדשות מהפכת-הסטודנטים — שתתחיל, לכל ה-דיועות בפאריס, בשביתה כללית של ה-אוניברסיטות. "להתראות באוקטובר!" היא הסיסמה של התלמידים, הנפרדים מידידתם כדי לצאת לחופשות על-פני אירופה. והשנה יש משמעות של איום למישפט השגור.

הקיץ ברתית דם. יש המטילים ספק אם זה יחזיק מעמד עד לאוקטובר. "הקיץ מרתית את הדם," אמר השבוע סטודנט ל-עיתונאי ישראלי בפאריס. "ספק אם נעבור לסדר-היום על תקריות כמו אביניון, ו-רצח האיש מקטנגה."

כי הבחירות הכלליות אומנם הקנו ל-הג'ול רוב מכריע — בעזרת איוריות, המזויפות את רצון-העם. אולם דווקא רוב מכריע זה מביא יותר אנשים להכרה שיש לנהל את המהפכה "מחוץ לאסיפה הלאומית". החדש אירעו שלוש תקריות חמורות, המראות עד כמה השקט מתוח.

כדור בעורף. הראשונה, מבחינת חשי-בותה, אירעה בצורה המסורתית: ביום חגה הלאומי של צרפת, ה-14 ביולי, החוגג את תפיסת הבאסטיליה עלידי העם שהפיל את המלוכה, התנגשו סטודנטים עם שוטרים בכיכר הבאסטיליה, קראו "בוז למלך דה-גול!" היו כמה עשרות עצורים ופצועים.

שבוע קודם לכן נמצאה גופתו השרופה של גימי איש-קטנגה ביער רונן, ליד כבשה שחווה וערופת-ראש. גימי היה אחד הבריונים שהצטרפו לסטודנטים, בעת תפיסת הסורבון, הבאישו במיקצת את ריח המהפכנים, כינו עצמם "אנשי קטאנגה" משום שחלק מהם לחמו כשכירי-חרב במחוז הקונגו של צ'ומבה.

גימי קיבל כדור בעורף. מידי הימין, התומך בדה-גול? מצד חבריו הקטנגאים? עיתונות השמאל, מכל מקום, תובעת נקם — וחקירה. אך הממשלה מנסה לשטש.

"יקרה משהו!" חמורה לא פחות היתה ההתמודדות בין משטרת העיר אבי-גיון לבין אמני-התיאטרון שהגנו השנה, כמו כל קיץ, את פסטיבל-הבמה בטיירת האפיפיורים של העיר, הגדושה שרידים מ-ימי-הביניים והרנסאנס.

בעיני שילטונות-העיר והממשלה לא מצאו

• בשנים 1307 — 1376 נאלצו שיבעה אפיפיורים, בזה אחר זה, להתגורר בעיר אביניון, בתקופה המכונה "גלות בבל של האפיפיורים".

שתו
amco

אם
קולה
אז

amco קולה

"העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי
המערכת והמנהלה: תל-אביב, רח' קרליבך 12, טלפון 30134
ת.ד. 136 • מען מברקי: עולמפרס • דפוס משה שהם בע"מ
תל-אביב, רח' סין 6 • גלופות: צינקוגרפיה כספי בע"מ •
העורך הראשי: אורי אבנרי • המו"ל: העולם הזה בע"מ.

בעולם

(המשך מעמוד 7)

נודע על מותו, נימנעו מלשגר למשפחת ה-
סוכן המת מיברקיתחומים.

גרמניה

הגברת המנהלת

ברלין היא העיר היחידה בעולם בה קור-
אים האסירים למפקד בית-הסוהר: "גבירתי!"
כי בבית-הסוהר פלצונה, בו כלואים 465
עבריינים בגיל צעיר, וביניהם רוצחים —
שולטת ללא מיצרים אליזבט הארה (41).
אליזבט הכירה לראשונה רוצח — כש-
היתה בת שלוש. אז נתנו הוריה, ללא
משים, מחסה לרוצח-נמלט. היא ישבה על
ברכיו והשתעשעה, כשהמשרה באה לקחתו.
שני ישיבים. מאז עברו הרבה ניסיו-
נות על אליזבט. היא גדלה עם שני אחים,
הכירה את הגברים וחשה בטוב בחברתם.
היא למדה משפטים, היתה שופטת-נוער,
קיבלה לבסוף את התפקיד היחיד במינו.
עוד ב-1964 התחילה את הקאריירה שלה
בבית-הספר, כסגנית למנהל. אחרי-כך, ביולי
1968 הפכה למנהלת ממש.
"אני יודעת איך להסתדר איתם", היא
מבטיחה. "מגינה עליהם, אך גם מחזיקה
אותם ביד חזקה."
למשל: כשבא אסיר חדש לכלא והפליט,

הארה (מסתירה פני אסיר)
ביד חזקה

לשאלתה כמה זמן עליו להישאר שם,
"שטויות, רק חמש שנים!" האיש, שנידון
על זיסיון-לרצח, הוסיף: "תקופה כזאת אני
יכול לשבת על ישבן אחד."
"מוטב שתשב על שני הישבים. אחרת
זה יכאב לך", הגיבה. הנער פקח עיניים,
הבין שיש לו כאן עניין בגבר — וקיבל את
המנהלת כסמכות.
"אלה בחמות!" בבית-הסוהר יש גם
אגף לנשים. "אלו בהמות", היא אומרת,
"לרוב — חיות-פרא ממש."
אבל לגברים שלה היא דואגת כראוי. לרוב
היא מאפשרת לנשואים לצאת לחופשות-
בית. וגם לרווקים, עד כמה שניתן.
"הם זקוקים לאשה כמו כל גבר", מסביר
רה הגברת המנהלת בפשטות.

מכל העולם

אלילים והומואים

בשבוע בו פרצו מהומות-הקיץ הראשונות
באמריקה, דווקא בקליבלנד, שראשי-העיר
שלה הוא כושי — גם זה קרה:

● **באתונה,** יוון, הועמדו לדין שלו-
שה עיתונאים על "שפגעו בשמותיהם ה-
טובים של אלילי-יוון העתיקה ושל ה-
פילוסופים שלה". טענו במאמר ארוך כי
חלק נכבד מן האלילים ומהוגרי-הדעות של
העולם העתיק היו הומוסקסואלים.

● **בניו-יורק,** ארצות-הברית, ערך ה-
כלי-ב-אמצעות-הדואר, אבי-קרומבי את פיו,
מכירה כללית, מכר בין השאר: בית בנוי
בשיטת טרומית ב-4000 דולאר; סרטן כסף
שמישקלו קילו — ב-2500 דולאר; מכונת
פורד עתיקה ב-3600 דולאר; ומגלשות
כלבים לארצות הקרח ב-12 דולאר כלבד.

● **בסאנטיאגו,** צ'ילה, ביקש מיקלט
מדיני שר-הפנים הבוליביא לשעבר, אנטוניו
ארגואאס — האיש שהבריח את יומנו של
צ'יה גואררה לאנשי-קאסטר. הוא העדיף את
צ'ילה על מיקלט מדיני שהוצע לו בהבאנה.

20 שנות הישגי ישראל

לה: "בית העם" של תל-אביב הישנה. בית-הקולנוע בו חזו בני הנוער בסרטי המערב הפרוע
ים הופעת "המטאטא", הקברט הראשון בארץ.

ה: היום, בדיוק באותו המקום, בנין אל על החדש בן 12 הקומות, שהפך את רחוב בן-יהודה
בו קניות ותיירות.

סיגריה זו - אחד מהישגי דובוק

דובוק

רויאל

פילטר

20 סיגריות, כיור המלך

פרסום רדיו ענקסון

ענין חינוך

1967, לתמוך באנשי אל-פתח ובידיהם הסוריים המטרופים? מי מכריח את בומדיאן היום לרקוד לפי חללים של כמה טרוריסטים פלסטיניים חסרי-אחריות?

שאלה זו אינה מתחשבת במציאות הנפשית בעולם הערבי. מציאות נפשית היוצרת מציאות מדינית.

בעיני ישראל מצטיירים החבלנים הפלסטיניים, בצדק, כטרוריסטים רצחניים, החוצים את קו הפסקת-האש כדי להרוג ולהרוס.

בעיני כל ערבי, בלי יוצא מן הכלל, ממוסול ועד מאראקש, מצטיירים אנשים אלה בצורה לגמרי אחרת: כלוחמי-שחרור דגולים ונעימים.

הערבי אומר לעצמו: "הנה הצליחה ישראל לשבור בכמה שעות שלושה צבאות ערביים גדולים וחזקים. כבודה של האומה הערבית נרמס בעפר. ארץ פלסטין כבושה עתה בידי האויב הציוני, שאינו חולם להחזירה לערבים. והנה — בני העם הפלסטיני לא נכנעו. כמה בחורים צעירים גואלים את כבוד כולנו. הם חוצים את הקוים בכל לילה, והם נהרגים כזובים, ובכל זאת הם ממשיכים ללחום. באללה, הם יורשיהם של הגיבורים הערביים מכל הדורות ומכל הזמנים.

לא התעמולה יוצרת תמונה זו. להיפך: תמונה זו היא המנחה את התעמולה.

ומכיוון שזה כך, הרי מאז מלחמת-ששת הימים אין מנהיג אחד בעולם הערבי היכול לעמוד מנגד, כאשר החבלנים הפלסטיניים זקוקים לעזרה.

עברו הימים בהם אפשר היה לכלוא את אנשי אל-פתח בירדן או בלבנון. מנהיג ערבי שהיה עושה כיום דבר כזה — היה נראה בעיני עמו כאיש הנועץ סכין בגב העם הפלסטיני הלוחם לשחרור השטחים המוחזקים. שום חברת ביטוח לא היתה מקבלת על עצמה אחריות להמשך שילטונו — או להמשך חייו.

לכן אין בומדיאן יכול כלל לפעול נגד רצון אירגוני-החבלה הפלסטיניים, אפילו רצה בכך. אם ירצה לצאת איכשהו בשלום מכל הסכר שנוצר, יצטרך לנהוג כזהירות, תוך תיאום עם האירגונים הפלסטיניים.

אם הפלסטינים אומרים לו: "הישראלים השבויים הם בני-ערובה. צריכים להחליף אותם באחוזני-גיבורים, הנמקים בכלא הישראלי, כדי שיוכלו להמשיך במלחמתם" — איך יוכל בומדיאן להגיד לא?

אין ספק שגם בומדיאן רוצה להחזיר את המטוס. אין הוא מטורף. אבל כדי להגיע לכך עליו לתמרן בזהירות, לקבל הסכמה מראש מידי עבר-אל-נאצר ובעיקר מן הפלסטינים.

★ ★ ★

כדאי להרהר במציאות זו, שהיא חשובה הרבה יותר אף מפרשת-המטוס עצמה. היא מדגימה מחדש את הטענה שאנו משמעים אותה מזה עשרים שנה: העם הפלסטיני הוא הגורם המכריע במציאות המלחמה הנמשכת בינינו לבין העולם הערבי.

לא מפני שאל-פתח ודומיו הם כליכך מוכשרים. גם אילו היו נטולי כל כשרון וסיכוי, וגם אילו היו משוללים כל אפשרות ללמוד ולהשתפר בהדרגה, כפי שעשו אירגוני החבלה בארצות אחרות — גם אז היה גורם הפלסטיני נשאר הגורם המכריע.

כי הגורם הזה הוא המתסם את העולם הערבי. הוא המונע בעד מנהיגי כל שאר העימים הערביים לנהוג על-פי האינטרסים האובייקטיביים שלהם — אפילו כשהם רוצים בכך. וכל עוד תישאר בעיית פלסטין כפצע פתוח — לא ייתכן שלום, ואף לא תיתכן הרגעה ממושכת ובטוחה. כמו רוח רעה, היא תרים את ראשה שוב ושוב, תמיד ברגע בלתי-צפוי, תמיד בצורה בלתי-צפויה. בכל רגע עלול לפרוץ משבר. כמו במאי 1967. כמו השבוע.

פרשת-המטוס רק באה להזכיר לנו זאת וזו מחדש: **הבעיית העיקרית היא בעיית פלסטין. ואת השלום שאנו מחפשים — בפלסטין יש לחפש אותו, ורק בפלסטין אפשר למצוא אותו.**

בחצי-האי סיני, וכדי להגביר את הרושם תבע את הוצאת חיל-החרוס של האו"ם מכמה מיגורים של הגבול. או תאנש הגיב בהחלטה להוציא מייד את כל חיל-החרוס. עבר-אל-נאצר נאלץ לשלוח את חייליו לתפוס את העמדות שנתפנו — גם במיצר טיראן. לפי עדויות מוסמכות, לא חלם על כך עד לאותו רגע.

ברגע שהחיילים המצריים התקמו בשארם-אל-שייך, הת-חילו אויבי עבר-אל-נאצר בעולם הערבי ללעוג לו. ראדיו עמאן ורס-אללה שידרו ללא הפסק קריאות-תגר בנוסח: "הראיס בקאהיר האשים את המלך חוסיין הגיבור שאינו לוחם בציונים די צורכו. והנה ראו, הצבא המצרי יושב במיצר טיראן, אבל האוניות הישראליות ממשיכות לעבור בו. הוי אחים פלסטיניים, ראו מי לוחם למענכם ומי לא לוחם."

כך נאלץ עבר-אל-נאצר לעשות את המעשה האחד שהפך את המלחמה לבלתי-נמנעת — בידעו היטב כי אין לו שחר של סיכוי להתמודד עם צה"ל. הוא סגר את המיצר, ואף שוהרי-שלום מושבעים כמוני נאלצו להכיר בעובדה שדור-שה פעולה צבאית כדי לפתחה.

ועתה, חשובי-נא רגע קט. כמה דומה פרשה זו לפרשת-המטוס?

★ ★ ★

הדמיון הבולט בין שתי הפרשות הוא בכך: עבר-אל-נאצר אתמול, ובומדיאן היום, נגררו להרפתקת

מוסכנות, מבלי שיכלו לחשב מראש את המהלכים, לתכנן את עמדתם, לשקול בכובד-ראש את הסיכויים והסיכונים שהם לוקחים על עצמם.

בשני המוקרים היתה היוזמה הראשונית בידי הפלסטיניים. וחוסיין השחרור ב-1968, הדליק את הניצוץ שגרם לתבערה. הם יצרו מצב שבו נאלצו ונאלצים מנהיגים ערביים חשובים וחזקים לעשות מעשים שלא כדאי להם לעשותם, מעשים העלולים להביא, בסופו-של-דבר, לפגילת עבר-אל-נאצר ובומדיאן גם יחד.

אנו נמצאים במלחמה עם כל העולם הערבי. אבל המוקד של מלחמה זו, והמאבק של כל מחלכיה, הוא העניין הפלסטיני.

★ ★ ★

הקורא הישראלי יכול להתקומם נגד קביעה זו ולקרוא: "מה פתאום? מי הכריח את עבר-אל-נאצר, במאי

ללושת הגברים, שחטפו את מטוס אל-על, העמידו את ממשלת-ישראל בפני הכרעה קשה, שלא היתה כמוה מאז ימיה-חרדה ערב מלחמת-ששת-הימים.

האם למצות את כל התהליכים הבינלאומיים האפשריים — גם אם אין כל ביטחון שישאו פרי?

האם להשיב מלחמה שעה, לחטוף מטוס אלג'ירי או מצרי — ולהיראות בעיני העולם הגדול ככנופיית-שודדים העומדת מול כנופיית-שודדים?

האם לנקוט פעולת-תגמול מסוג אחר לגמרי, בשטח אחר לגמרי — ושוב בלי ביטחון שהדבר יעזור?

האם לנקוט קו אלים ונוקשה, מבלי להתחשב בתוצאותיו לגבי אנשי-החצת והנוסעים הכלואים באלג'יר, או לנקוט קו גמיש ומתון, מתוך תקווה שהדבר ישפיע על האלג'יריים להחזיר את המטוס ונוסעיו?

הכרעה קשה. מי יקנא באותם הנאלצים להכריע?

★ ★ ★

אך עוד פחות אפשר לקנא בראשי השילטון באל-ג'יריה. אותם העמידו שלושת הגברים במטוס בפני הכרעה קשה עוד הרבה יותר.

אין ספק ששלושת החוטפים לא הודיעו על כוונתם מראש להיה בומדיאן ובוטאפליקה. יש להניח כי הידיעה הראשונה על כך שנתקבלה באלג'יר היתה תשדורת החוטפים לנמל-התעופה האלג'ירי, שבישרה על כוונתם לנחות שם במטוס החטוף.

ולא הייתי מתפלא אילו הגיב על כך הוארי בומדיאן, כסתר ליבו, בקללה ערבית עסיפית.

★ ★ ★

אפשר לשחזר את הדיון שהתנהל בשעות הקטנות של הבוקר באלג'יר, באותה שעה בה כינס לוי אשכול בירושלים "כמה מן השירים".

בומדיאן: מה יהיה אם נכריז שהפקענו את המטוס המסונף הזה?

בוטאפליקה: יהיה לא טוב. הציונים ינסו להקים נגדנו את כל העולם. הרוסים יקפצו עד הגג מרוב כעס. קאסטרו יגיד שאנחנו מטומטמים. כדאי להחזיר את המטוס לישראלים.

בומדיאן: להחזיר? אתה מטורף! אחרי שבמשך שנים היינו התומכים הנלהבים ביותר בקו הקיצוני ביותר נגד ישראל, אחרי שבמשך שנים עודדנו בכל כוחנו את הפלסטינים להילחם בציונות — אנחנו נתנהג עכשיו כמו פחדנים? מה גידול עלינו?

בוטאפליקה: זה נכון, אבל תיקח בחשבון מה עלול לקרות. טייס כל העולם עלולים להכריז עלינו חרם. לא יבוא שום מטוס אלינו. תהירות שלנו תיחרם.

בומדיאן: אז מה? הרי כל אלג'יר תצחק ממני אם אכנע לציונים בהתמודדות הראשונה, אחרי שהתנגדתי ביוני אפילו להפסקת-האש בין מצריים, ירדן וסוריה — לבין ישראל?

בוטאפליקה: ומה יגידו באלג'יר אם כמה חברי-ישראליים יחטפו מחר מטוס אלג'ירי? או אם חיל-האוויר הישראלי יירט כמה מטוסים שלנו בדרך לקאהיר, ויקח אותם ללוד? אתה יודע שזה מישחק-ילדים בשבילם.

בומדיאן: אבל החשוב מה יכתוב מחר בורג'בה הניבזה בעיתון שלו, אם מחזיר את המטוס: "ידידנו האלג'יריים הם גיבורים גדולים, כשהם באים לעזור לעם הפלסטיני בדיבורים. הם סומכים על זה שהצבא הישראלי אינו יכול להגיע אליהם הביתה. אבל כאשר הלוחמים הפלסטיניים עושים מעשה המסבך את אלג'יריה, מרים בומדיאן את הידיים עוד לפני שישראל פותחת את הפה". לא, עבר-אל-עזיז, צריכים לחכות, לדחות, ולנקוט בינתיים קו תקיף ביותר.

בוטאפליקה: יא הוארי, כל יום שיעבור יקשה עלינו עוד יותר לחזור בנו. אחרי שבוע יהיה יותר קשה להיכנע.

בומדיאן: ימח שמם וזיכרם של הפלסטינים האלה! אין לנו ברירה. אנחנו צריכים להעמיד פנים שאנחנו עוזרים להם. אחרת נהיה בוגדים בעיני מאה מיליון ערבים, ובזויים בעיני העם שלנו.

★ ★ ★

מה כל זה מזכיר? שיחות מסויימות שהתנהלו, כנראה, בקאהיר בסוף מאי ובראשית יוני 1967.

רבים כבר הספיקו לשכות את השתלשלות המאורעות שקדמו למלחמת-ששת-הימים. אך יש דימיון רב בינם ובין פרשת המטוס.

הכל התחיל, או, במלחמתם של אנשי אל-פתח, בעידוד הסורים. כשגברו מעשי החבלנים הפלסטיניים, איימו לוי אשכול ויצחק רבין שנוצטרף לתקוף את סוריה, אם לא ייפסקו המעשים. הסורים נבהלו וטענו שישראל עומדת להתקפם. הסובייטים הודיעו לקאהיר שצה"ל ריכז את כוחותיו מול רמת-הגולן, ועומד לפתוח במלחמה נגד ה-סורים.

במצב זה, לא היתה לעבר-אל-נאצר ברירה אלא לעשות אישורו מעשה דרמטי שייראה כאילו הוא, המנהיג הדגול של העולם הערבי, חס לעזרת הסורים. הוא ריכז את צבאו

הנשים והנערים חזרו מהמעצר באלג'יר וסיפרו על שלושת החוטפים אשר תפסו

"מוסוליני" העשוד

שוב, לאורך המטוס. הוא היה עצבני נורא. לבש חליפה אפורה וחולצה לבנה ונראה כמו חזיר ההולך לחתונה.

הופעה ליו:
"חברו הרוזה היה עדין יותר, פיטפט כי ערבית ועברית. הוא אמר: יש לי ידידים בתל-אביב. הייתי בתל-אביב, לא מזמן. יש שם יהודים שרוצים בפיתרון של שלום — אך הממשלה של הישראלים מתנגדת".
"שאלתי את שמו. אז חיך וענה בחצי-רצינות: 'יש לי אלף שמות!'
"הקצין הראשון, פרוז, עבר על פניו כשפרצופו מכוסה בדם. מצד שני, אנחנו בהחלט לא ראינו שאחד החוטפים — ש' עמדו לצידנו — ליקק את הדם, כמו ש' סיפרו בעיתונים.
"אחר-כך ישב הקצין עם שלוש הדיילות ועם דייל אחד, מאחורינו, כשידיהם מאחרי

האמת — גם אנחנו נרגענו אז".
החטופים שוכנו בבניין-המשטרה שבשדה התעופה. ואילו החוטפים נלקחו למעצר.

★★★
תמונה דומה מסרו ליו ומישל קטור
זל, אורחים קנאדיים ויהודים ממונטרי-אול.
סיפור מרש:
"עוד ברומא הרגשנו ארנוחות. אולי הרגשה מוקדמת. אולי סתם משום שהמטוס איחר לצאת. במיוחד ריתק אותנו השמן שבין השלושה. מייד הדבקנו לו. אשתי ואני, את הכינוי 'מוסוליני'.
וכדי להוכיח את הדמיון, צייר מישל את דמותו של 'מוסוליני' (ראה שער) ואת חברו הרוזה, שהחזיק רימון בתא הנוסעים. 'אחר-כך, כשהם תפסו את המטוס ועוד לא ידענו זאת, הסתובב מוסוליני הלוך ו-

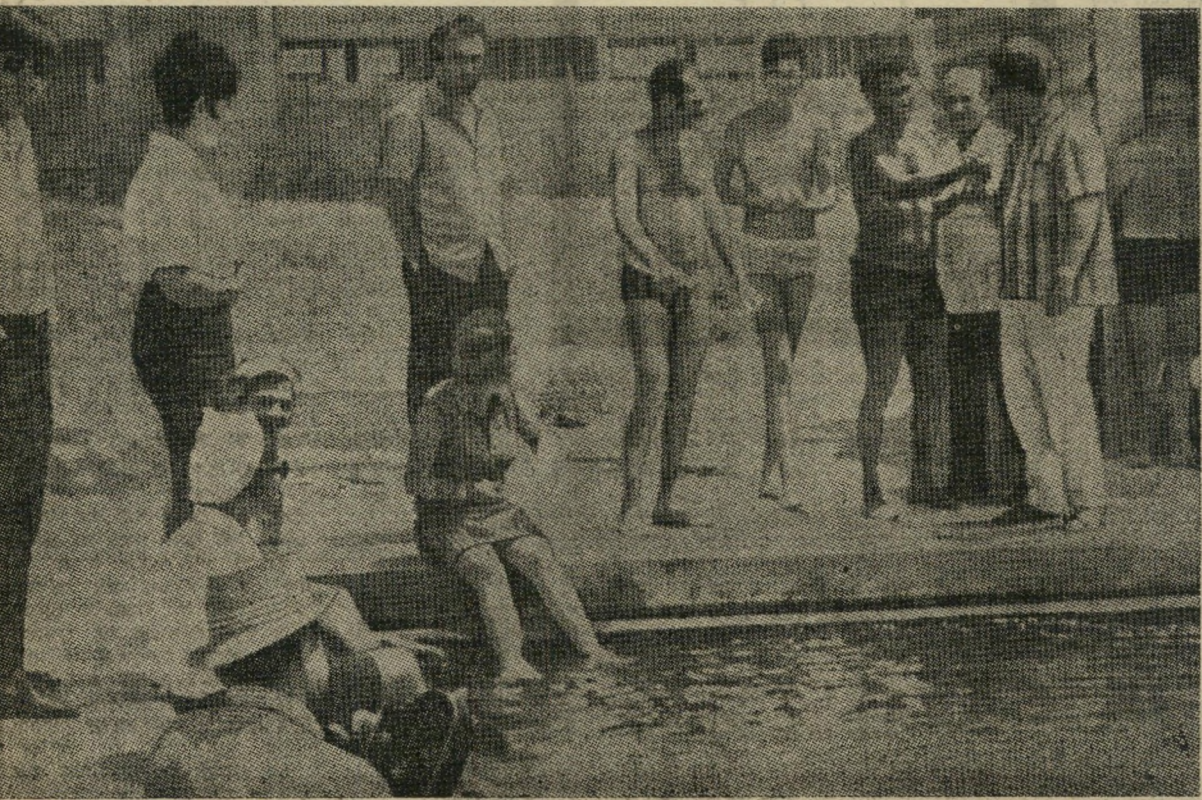
אנחנו לא אנשי אל-פתח. אנחנו אנשי ג'תף".
כאן מתגלה סתירה. נוסעת אחרת, טובה פיטל, טוענת שהשמן הראה להם סמל, הצהיר 'אני מאל-עסיפא! — האירגון שפשט על שדה-התעופה של לוד'.
חברו היה נלהב יותר. הוא הוסיף, כי אנגלית, כשהרימון שבידו מתנדנד מן ה' ניצרה: 'כן, ואנחנו רוצים לקבל בחזרה את בית-לחם ואת רמאללה!'
"אבל הוא היה עצבני נורא. כל הזמן חששנו שמהו יתפוצץ, והמטוס יפול.
רק כשהגענו לשדה-התעופה הבית הלבן, של אלג'יר — נרגע השמן. ולהגיד את

ה היה כמנ חלום-בלהות או סרט-מתח הוליבודי רע:
איש רוה ובעל שפם שחור ודק הסתובב, כשהוא מחזיק רימון בניצרה; איש שמן, בעל צהר של שור ופרצוף הדומה להפליא לזה של מוסוליני, נופף אקדח בעצבות — והצוות של הבואינג 707 של אל-על ישב בי תא האחורי, ידיו מאחורי גבו.
"פחדנו לא כל-כך שייעשו לנו משהו — כמו שפחדנו שייקרה משהו בטעות ו' כולנו נעוץ, סיפרה בהתרגשות אחת הנוסעות שהגיעו ביום הראשון בלילה, לשדה התעופה לוד לאחר שעברה על כולם ה' נסיעה ההרפתקנית ביותר בה נתנסו אז-חיים ישראלים.

★★★
נסעת ישראלית אחרת היתה חיה קצורין (30), אשת החוג הנוצץ, ידידת חוגו של המהנדס עמיחי סולל ואשר ידועה, יחד עם בעלה, כאשת-חברה-יודיסקוטקים.
סיפרה חיה, בדידתה המפוארת שברחוב הרצל 33, שברמת-גן:
"ישבתי בשורת-המושבים השנייה. ליד תא הטייסים. אני זוכרת היטב את החוטפים: השמן-קירח, ושני הגבוהים-הרוזים.
"אחד מהם היה דמות ביימס בונדית ממש. הרכיב משקפי-שמש אמריקאיים, ועל שפתו העליונה היה שפם שחור, דקיק.
"השמן הצהיר בעברית, כשבידו אקדח:

נירה אבניאלי ויהודית אבנר, כולן מתל-אביב, אינן מתרגשות במיוחד ממה שעבר עליהן. "זה הכל בתפקיד", הן אומרות. מייד עם בואן הרגיעו הדיילות את נשות אנשי-הצוות החטופים.

והנשים לא נכנסו למים. היתה זו קייטנה מוזרה שעזרה לנוסעים להרפות מעט את מתח-ההרפתקה. ביתר שעות-היום הופרזו הנוסעים מאנשי-הצוות, אם כי כולם שוכנו בקסרקסין עזוב בנמל-התעופה.

"שלום!" מנופפת הדיילת עדנה בכרך, הנראית מלאת-מרץ, כאילו עברה עליה טיסה שיגרתית.

החוטף השמו

החוטף הרזה

גם. חשבנו שהמטוס יפול לבטח — אבל כשראינו שהכל נמשך כרגיל, נרגענו.

★ ★ ★

אם משחזרים את המתרש, אפשר להניח שזה אירע בערך כך:

אחד משלושת החוטפים, שעלו למטוס בעזרת דרכונים פרסיים והודיים, דחף ל-דייל הראשי פתק כתוב אנגלית — ומלא שגיאות. בפתק נאמר, שאם לא יובילו לתא-הטיס עשוי לקרות אסון. האקדח שבידי הטיפוס הגיימס-בונווי עזר לשכנע את הדייל.

כך נפתחה הדרך לתא-הטיס. שם היכה החוטף את הקצין הראשון, שישב במושב שלידי הטיס. הוא נטל את מקומו, ישב ליד המפות. מסתבר שהרזה ידע אם לא לטוס — לפחות לקבוע מסלולי-טיסה, כשהטיס ניסה לסטות מן הקו ש-החוטף קבע לו. איים עליו הפלסטינאי, והוא חזר לכיוון המצוה.

משום כך סברו רבים מן הנוסעים שהיה זה החוטף שהטיס את המטוס. זה לא מדויק: הוא רק השגיח על עודד אברבנאל, הכריח אותו להמשיך עד אלג'יר.

★ ★ ★

מן הרגע בו דרכה רגלם של הישרא-לים על אדמת-אלג'יריה, בשעה 2:45 בערך, היה הכל הרבה יותר טוב.

הם זכו ביוחס הוגן ואף מנומס. מוטילי-ני וחבריו אומנם ציפו עליהם לרדת חצי בזילזול וחצי בתוקף — אבל עשו זאת ב-נימוס-מה. כאילו ולא ידעו איך לנהוג, לאחר שהשיגו את מבוקשם. אחר-כך עלה חיוך רחב על פניו של החוטף השמן.

הנוסעים והצוות הוכנסו לקנטינה, השוכ-נת בקומה השנייה של בניין-המשרה אשר בשדה-התעופה, כשהם נושאים עימם את חפציהם. הם קיבלו קפה ועוגיות, והיחס מצד תאג'ירים היה הוגן.

צרפתיה אחת התחילה להתלונן בקולי-קולות, שטר, כנראה איש המישר הלאו-

• תועלתה הסברה שמדובר בטייס פלס-טיני ששירת במודיעין הסורי.

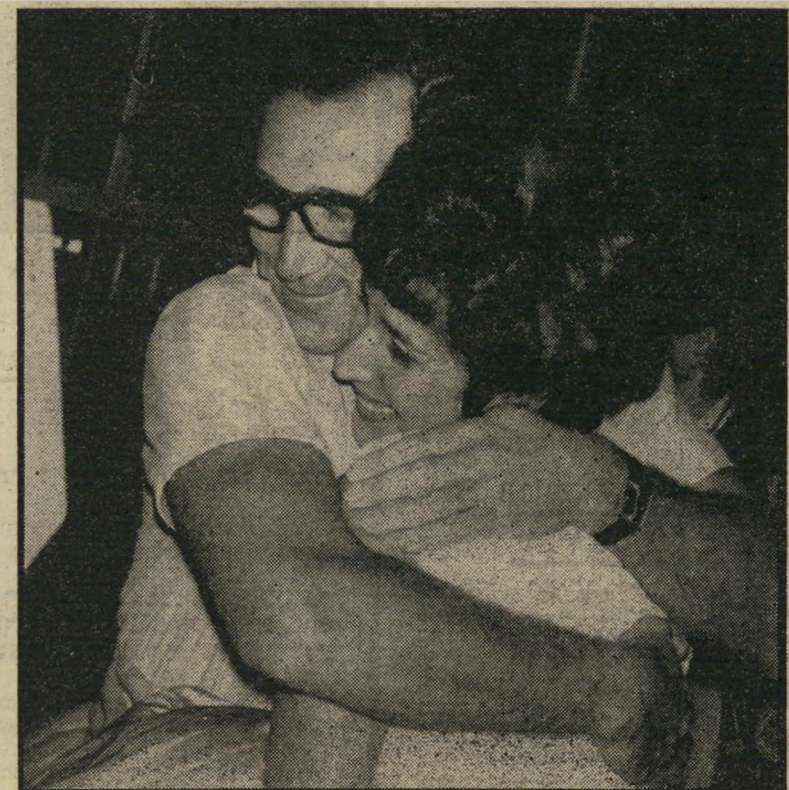
בתי, את בוכה או צוחקת? כאילו ושוו' תנושה של אל-על, זכתה לסיסה בלתי-רגילה לארץ ערבית. יוסף של טובה פיסל, אשר הצטרפה במיקרה למיסת'בעלה יוסף, קצין

מי, השתיק אותה: „גבירתי, שקט!“ אמר לה בצרפתית, ובנימה של גסות, „אתם מהווים בשבילנו צרה גדולה!“

החוקרים לבשו אורחית, בניגוד לכל יתר האלג'יריים עימם באו הנוסעים במגע. אי-אפשר לקבוע אם היו אלה אנשי ש"ב, מודיעין-צבאי — או סתם בלשים.

האוכל היה מצויין: הוגשו להם ארוחות מוכנות של קווי התעופה האלג'יריים — שהועברו אליהם על ססים של חברת איר אלג'יר.

גם אספקת סוכריות, קפה וקוסקוס עסיסי לא היתה חסרה. כאשר ביקש כומר אחד מאחד החוקרים שיראו להם את העיר —

חיבוק של בעל חיה קצורין חוזרת אל זרועות בעלה אברהם, איש-חברה תל-אביבי, הנראה נרגש ממנה פי כמה. חיה, אשת החוג הנוצץ, התייחסה להרפתקה בשלווה, עמדה באלגנטיות מול מטר המיבוקים והשאלות.

הבנים של טובה פיסל, איתן (16), ארנון (15) וצבי (11) ישנו יחד עם אמם באנף-הנשים. הם לא סחזו.

שגוריר שני ביאפרה

לחטון ביאפרה

לא נחשה

כבוד היושב ראש, כנסת נכבדה.
ביום הרביעי שעבר זכתה הכנסת השישית באחד מרגעיה הגדולים. חדרה בתחושת אחריות היסטורית, נרגשת ומועזת עד למעמקי נשמתה מרצה העם בביאפרה, היא התעלמה משיקולים אישיים וסיעתיים, מענייני יוקרה ומשמעת. בהצבעה מצפונית ודרמטית, היא החליטה לקיים את הדיון הזה במליאה. אני קורא לכנסת להתעלם מכל העניינים הפעוטים והקטנוניים שנתלו להכרעה מצפונית זו, מכל ההתנצחויות בכנסת ובעיתונות ואף ברבירי שרי החוץ היום.

אף שנחלקה בעניין של נוהל, היתה הכנסת הריבונית של מדינת ישראל מאוחדת מקיר אל-קיר, ללא הבול של סיר עה והשקפה, מול פני ה-זוהה.

הבה נשכח את הכל — הכל! — זולת התופעה האחת, המפלגתית: רצח-העם. בחמישה הימים שחלפו מאז אותה הצבעה, ניספו בביאפרה חמישים אלף בני אדם נוספים. חמישים אלף איש ב-120 שעות.

זוהי הבעיה, זהו הנושא. ולעומתו — כל ה שאר הוא כאין וכאפס.

לא, פעמיים לא!

כבוד היושב ראש, שתי שאלות מוזקרות לעינינו בי שעה זו:

האם מותר לנו, מול פני הרצח ההמוני של ילדים ותינוקות, להסתפק בתגובות של שיגרה ובמעשים של שיגרה, ולו גם תגובות נכונות, ומעשים טובים?

תוך כיבוד זיכרם של שישה מירידיה, אני קורא לכנסת להשיב: לא!

והשאלה השנייה: האם מותר לנו, מול מלחמת-היחור אפופת גבורה וסבל בלתי אנושי, לנקוט מדיניות חוץ אינטרסנית, אנוכית, המבוססת על שיקולים שיגריים?

תוך כיבוד זיכרם של חללי מלחמת-הישיבה

רור שלנו, אני קורא לכנסת להשיב: לא!

לגבי שתי השאלות גם יחד מוטלת עלינו, על מדינת קורבנות-השואה, על מדינה שכבשה את עצמאותה בסערת-מלחמה, להעמיד את צו המצפון מעל לכל שיקול אחר.

מסר-העשן ההומאניטרי

כבוד היושב ראש, מול פני הרצח ההמוני אליגא נאמר: עשינו יותר מאחרים, קצת יותר, ואף הרבה יותר. כי כל אשר עשינו, בדרך השיגרה עשינו, ואין השיגרה תואמת את המימדים המחרדים של השואה.

בימים האחרונים נעשה נסיון שיטתי להרגיע את מצפון העולם, להרגיע אף את מצפוננו שלנו.

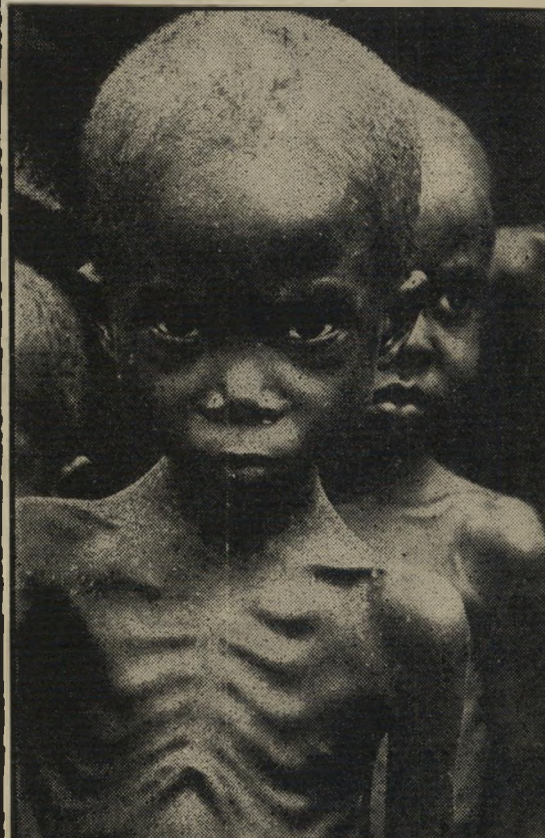
משלחות הומאניטריות שונות סירו בביאפרה, והבטיחו לפעול למען ההצלה. פס ושם נעשו בדברים טובים וברוכים, ובחזאי עוד ייעשו מעשים כהנה וכהנה. בניאמי הופגשו ממשלות ניגריה וביאפרה והחלו שיחות על סדר.

אולם בינתיים נמשך המוות, נמשך הרצח, ויש סכנה נוראה שכל המעשים הטובים, והשיחות הטובות, אך יסיחו את דעת העולם, ואת דעתנו שלנו, מן העובדה הפשוטה: שצפויה השמדה של מיליונים, שימשיך רצח-העם בביאפרה.

בשבוע שעבר כינס מפקדי-ביזיה של צבא-ניגריה מסיבת-עיתונאים, ובאוני עשרות עיתונאים מכל רחבי העולם, שדיחו בכל עיתוני העולם, הוא אמר שאין להגנים בחשיבות טיבלם של ילדי ביאפרה.

הוא אמר: "אם ניתן להעביר מזון למורדים, הם יתנו את המזון לחייליהם הגזענים ברעב. לכן אסור לנו לתת להעביר את המזון. אם בגלל זה ימותו גם ילדים, הרי אי-אפשר לשנות את הדבר. פיטוסטים הומאניטריים לא ישנו את דרכי מלחמתנו!"

(המשך בעמוד 50)

אשר עלה דויד הכהן, הדובר העיקרי של מע"י, על הדוכן כדי לנאום על פרשת ביאפרה, הוא ניפנף בזרועותיו כלפי, תוך כדי הליכה. לאחר מכן הקדיש כימעת את כל נאומו לחיכות על הנאום שלי. גם חברי-כנסת אחרים התייחסו אלי כאילו הייתי, כדברי אחד, "השגריר של ביאפרה". מדוע? האם רק מפני שהגשתי את ה-הצעה הראשונה לסדר-היום, ופתחתי את החיכות המקוריות? האם מפני שתבעתי את התביעה המדינית הברורה והחד-משמעית ביותר — להכיר במדינת ביאפרה? ואולי מפני שגישתנו לבעיית ביאפרה תואמת לגמרי את גישתנו לכל שאר ה-בעיות — מפלסטיין עד וייאט-נאם ועד דרום אפריקה — ואיש לא חשד בנו כי אנו משתמשים בפרשה זו לשם השגת פירסומה. על-כיל-פנים, באמת הפכנו השבוע למעין שגרירים של ביאפרה. לחמנו את מלחמתה בכמה וכמה חזיתות.

מעשים דרמאטיים

מלחמה האמיתית והעיקרית היתה, כמובן, בין הקו של שרי-החוץ לבין הקו שלנו. בשטח ההומאניטרי לא היתה גישת אבא אבן בלתי-שיגריתית די הצורך. בשטח המדיני הוא שלל בהחלט כל מיחזה הכרה בביאפרה.

כשפתח את החיכות, כלל לא הזכיר אבן אף במילה אחת את השם "ביאפרה". הנושא הרשמי שעמד לדיון, על-פי הצבעת "המורדים" נגד אבן לפני שבוע, היה "רצח עם בביאפרה". אך השר דיבר רק על "חבלים של ניגריה".

הנאומים בחיכות — שלנו ושל אחרים — הכריחו את אבן לסגת מעמדה זו, לפחות להלכה. בנאומי-הסיכום שלו כבר הזכיר את ביאפרה חצי-חריסר פעמים. אך הוא הוסיף לשלול לחלוטין את גישתנו המדינית:

אבא אבן: ... המפתח מצוי, לדעתי, במילה אחת, המופיעה בנאומי המעניין של חברי-כנסת אבנרי, בו דובר על הצורך ב-יוזמות דרמאטיות. אני מצדד ביוזמות כנות ויעילות. המילה "דרמאטיות" מכוננת אל הברק החיצוני של המעשה. הייתי רוצה שנקלע לתוכנה הפנימי ויעילותה המעשית של פעולתו. לא מעשים דרמאטיים דרושים, אלא מעשים כנים, מעשיים ואמיתיים.

כאילו יש סתירה בין מעשה כן, מעשי, אמיתי — ודרמאטי, מעשה שיש בעצם צורתה, "החיצונית" לעורר את העולם מ-שלוחתו. היישוב העברי לא עשה מעשה כזה בימי השואה באירופה. אבן אינו רוצה לעשות מעשה כזה גם היום.

זוהי חולשתו של אבן — אי יכולתו ה-מוחלטת לחרוג מגישות שיגרניות, גם כאשר העניין עצמו חורג מכל שיגרה. מבחינה זו היתה הביקורת עליו צודקת — ואולי זוהי הסיבה שפגע כל כך גם מן הביקורת המוגזמת שנתמחה עליו בעיתונות. בשעת החיכות היה נידמה, לעיתים, כי הנושא אינו רצח-העם בביאפרה, אלא הקאריקטורה של זאב על אבא אבן בהארג. עד כדי כך, ש-קראתי לאחר הנאומים קריאתי-ביניים:

אורי אבנרי: אין אפשר לדבר ב-נשימה אחת על רצח-העם בביאפרה ועל הפגיעה שפגש שרי-החוץ איזו דיספרופור-ציה נוראה יש כאן!

השמדת-עם

עניין פנימי?

כלל, ראיתי חובה לעצמי ללוח ויכוח זה בקריאות-ביניים, כדי לתקן דברים בו במקום. למשל, טען זאב צור, כי אסור לנו להתערב בעניין המדיני ב-ניגריה, כי "זוהי שאלתם של העמים החיים במקום".

אורי אבנרי: ניגריה רוצה לפתור את הבעיה על-ידי השמדת-עם. האם זהו עניין פרטי שלהם? זוהי השאלה!

או כאשר דיבר נציג ריקה, והשמיע דברים שהוכירו את ימי סטאלין בצביונותם: תופיק טובי: ... העזרה הסובייטית ניתנת מתוך דאגה לכך שהאימפריאליסטים

ינצלו את הסיכסוך האומלל הזה לרעת עמי ביאפרה ויתר עמי ניגריה.

אורי אבנרי: זוהי עזרה של מוות! תופיק טובי: ... נכון עשה שרי-החוץ, לדעתי, שביקש לכוון את צעדי-ישראל להג-שת סיוע ועזרה הומאנית לסובלים מבני-ניגריה, במלחמה הזאת.

אורי אבנרי: סוף-סוף יש הבנה בין-לבין שרי-החוץ.

תופיק טובי: נכון ציין שרי-החוץ מר אבא אבן... שאין הממשלה רואה זכות לעצמה להתערב בשלב זה בשאלת מיסטר-הפנימי של ניגריה.

אורי אבנרי: זהו פסק-דין חמור על שרי-החוץ!

ובעת נאומי של נציג המסדל, יצחק רפאל: מותר לנו להגיד: אל לנו להתערב בענייני-פנים, במה שנוגע ל-צורת הממשל בניגריה.

אורי אבנרי: זה לא ניגריה, זה ביאפרה.

יצחק רפאל: ... הצלת ילדים ממחזה ורעב אינה בסתירה ללאומיות אמיתית ו-צדופה. כמונו מסוגלים להבין זאת אנשי ביאפרה ואחרים, ממנהיגי-אירוס. אנו כי יהודים...

אורי אבנרי: את מי אתה מאשים בהרעבת ילדים, אדוני? הרי זה דבר איום שאתה אומר פה. את ביאפרה אתה מאשים? וכך נמשך החיכות, עד לקבלת-ההחלטות. אבן דרש מהכנסת לקבל החלטה שבה אין זכר למילה "ביאפרה", והמדינת באופן סתמי ביותר על צעדים הומאניטריים. החלט-נו להגיש הצעת-ההחלטה שלנו, והסכמנו לעשות זאת בשותף עם המרכז החופשי, שדגל בעמדה דומה. רצינו להסגין בכך ש-ישנה גישה אחרת בישראל.

יחד עם זאת רצינו שקריאת-הכנסת ל-פרלאמנטים העולמיים תהיה פה-אחד, ולכן החלטנו להצביע גם בעד הצעת-הרוב. אולם דרשנו כי לפחות פעם אחת יופיע בה השם "ביאפרה". לבסוף הצעתי לברוך אונייה ממע"י פשרה: להקדים להחלטת-הרוב סעיף של הקדמה, בה נזכר כי החיכות נערכ על הצעות-לסדר-היום בעניין "רצח-העם ב-ביאפרה". פשרה זו נקבלה, וההחלטה היתה פה-אחד. בעד הצעתנו הנפרדת שלנו הצביעו רק המרכז החופשי ואנחנו.

באותה שעה עצמה ניסחנו קריאה של קבוצת חברי-כנסת לעם בישראל, למען הוד-הות עם ביאפרה והחשת עזרה לארך זו.

סטודנטים, ציכים ושפות-הים

ל זה היה, כמובן, נוסף על פעילותנו הרגילה. בין השאר:

● ניסינו לשווא להעלות את עניין ציכר-סלובקיה לדיון בכנסת. הנשיאות שללה את דחיפות הצעתנו: "הבעת הזוהרת ישראל עם ציכוסלובקיה, נוכח האיום הסובייטי עליה."

● הנשיאות שללה את דחיפות הצעתנו על "המצב החמור בחופי-הרצח בשטח-הים".

● גימנעתי מהצבעה על שיגור מישל-חתינוצר לגרמניה, אחרי שסגן שרי-החוץ הסביר כי בעניין זה ניכנה הממשלה ל-לחץ גרמני. הסברתי בנאום קצר את גישת-נו: עלינו לעודד את הנוצר הגרמני הטוב, שיעמוד במאבק נגד הנוצר הניאונאצי.

● קיבלתי תשובות שרים על שאלות שלנו בעניין הפקעת הבתים הערביים ב-שכונת אבו-טור; בעיית המשכנתות הצמור-דול; מכירת אבני רחבת הכותל המערבי; הכאת נערה על-ידי שוטר בתל-אביב; הפרעת משרד-הדתות לשיפון האחרים ההיסטוריים בירושלים המזרחית; שמירת כללי אמנת-גיבנה לגבי עציים בשטחים המזוקקים;

● תיווך רומניה בסיכסוך הישראלי-ערבי; חקירת האשמותיו של פרקליט ישראל, כי עוצר ערבי משכם עונה קשות בחקירה (דיון הודיע שחזרת-החקירה שמונתה על-יו טרם סיימה את עבודתה).

● תבעתי משרד-הבטחון להתחשב בשנת-הלימודים של הסטודנטים, ולא לקרוא אותם למילואים פעמיים בשנת-לימודים אחת.

● משה דיין: פקודת מסכיל 310825 קובעת סייגים בקריאה לשרות-מילואים של סטודנטים. כאשר צורכי השרות מחייבים

נאומו של אורי אבנרי בויכוח הגדול על תוכנית הרפורמה בחינוך

לכל הראייה הזאת אין כל ערך, ובחזאי לא ערך חיובי, אם מתעלמים מן הצד הסוציאלי של התהליך. או לנו, אם ניצור שני עמים — עם אחד, שכולו יזכה בחינוך גבוה, והוא יהיה עם ארונים, אשכנזי בעיקרו, ועם שני של חוטבי עצים ושוואבז'ים, שקיפוחם החינוכי דן אותם מראש לחיים שמחוץ לעולם המודרני.

לכן תבענו, לכן אנו תובעים, לכן נוסף לתבוע בעקשנות ובתוקף: מתן חינוך חינוך לכל, בכל השלבים. לא הארכת חינוך-חינם בעוד שנה, וגם לא בעוד שנתיים — אלא חינוך-חינם עד לאוניברסיטה ועד בכלל.

וכשאנו אומרים חינוך-חינם, אין אנו מתכוונים רק לביטול שכר-לימוד. זה לבדו אינו שום דבר. העיקר הוא לאפשר לנער, ולאפשר למשפחתו, להגיע למצב שבו לא יצטרך לעבוד בסדנה או במוסך בגיל 15, 17 ואפילו 20 — אם הוא מוכשר ואם הוא רוצה לזכות בחינוך גבוה.

אִי־אפשר לקבוע חינוך-חובה מעל לגיל מסוים, כי לא כל אחד יכול לרוצה להמשיך בכל דרגי החינוך. אך חינוך-חינם כולל — זה יסוד לחברה מתקדמת.

ואל יאמר איש: זה לא מעשי היום. זה לא מעשי במשטר הקיים, מפני שבו פולס-העדיפות

יזאמח ארן

מישטר שאינו מסוגל אף לחשוב בכיוון זה, חוזק לנו פירוריו של תוספת חינוך-חינם, בעודו מבזבז מיליונים על צרכים חברתיים שוליים ואף שליליים, פשוט מעיד על עצמו שאינו מישטר ביוזמנו, שאבד עליו הכלל.

מכל הבחינות האלה, הרפורמה היא צעד קטן, אומנם בכיוון הנכון — אבל צעד קטן מאוד. לא רפורמה דרושה לנו, כי אם רפורמציה — מהפכה כוללת במערכת החינוך, בתפיסות-היסוד של החינוך, במיבנה הסוציאלי ובחינוך עצמו.

בוסים מוז בוסים

ולכסוף, כבוד היושבי-ראש, משהו על הסערה המתחוללת סביב ויכוח זה.

יש בליכון אהדה טיבעית לכל ציבור, המאמין במשהו, והלוות על אמונתו. כאשר ציבור מיקצועי, המאוגד באגודה מיקצועית, מרהיב עוז בנפשו לקדם נגד השלטון — הרי זה צריך לעורר אהדה כפולה ומכופלת.

לצערו, אין המצב כך במיקרה זה.

הסתדרות המורים אינה אגודה מיקצועית דמוקרטית, וזוהי שנים רבות אינה כזאת. המורים מן השורה שונאים אותה, פוזרים מפניה. הם מיוצגים על-ידיה — כשם שכבש מיוצג על-ידי הזאב שבלע אותו.

בהסתדרות המורים יש דיקטטורה של איש אחד, מר שלום לוז, ובמיקרה הטוב ביותר אוליגרכיה של כת ותיקים. כשזו יוצאת למלחמת-קודש, כביכול, יש חשש סביר שאין זה מאבק על תכנים וערכים, אלא מלחמת-כוח בין שני מחנות פיארוליים: הבוסים של הסתדרות המורים נגד הבוסים של משרד-החינוך, פיארולים מכאן ומכאן.

ראש פתוח — והכרעה בעד

כבוד היושבי-ראש, נכנסתי לחיכוח זה בראש פתוח, מוכן להשתכנע מטענות סבירות. הקשבתי בדריכות לכל הנאומים, ובעיקר לנאומיהם של מתנגדי הרפורמה. קראתי בעיון את החומר הרב שהסתדרות המורים האוילת להמציא לי. לצערי עלי לקבוע: עד הרגע הזה לא שמעתי אפילו טענה משכנעת אחת נגד הרפורמה. כימעט ואמרתי: דווקא שוללי הרפורמה שיכנעו אותי באי-צדקת טענותיהם.

לכן, כבוד היושבי-ראש, למרות שאיננו רואים ברפורמה פיתרון מרחיק-לכת לשום בעייה מרכזית, אנחנו נצביע בעדה.

של תיסכול, של דריכה במקום. ידעתי כי כיתה ח' גרועה עוד יותר — כיתה שכולה מוקדשת לחזרה על חומר שכבר נילמד. לא היה לי שום חשק לבזבז שנה כזאת, והעדפתי לצאת לעבוד.

נרמה לי שמאז לא השתנה הרבה. כיתות ז' וז' הן כיתות אבודות. במידה שהרפורמה המוצעת תשים קץ לכיובז משובע זה של שתיים מן השנים החשובות ביותר בחיי אדם, כשהנער כולו דרוך לכל חדש וצמא לכל לימוד מעניין — תבוא עליה ברכתי.

היעד: חינוך אוניברסיטאי לכל העם

אולם, כבוד היושבי-ראש, השאלה העיקרית היא, בכל זאת: מה הוא ילמד, ולא איפה הוא ילמד.

מה הוא ילמד — מה מבחינת התוכן הערי, כי, ומה מבחינת המידע.

כל זמן שהחינוך הישראלי יהיה מוגבל לאופקים הצרים של עיירה יהודית במזרח-אירופה בסוף המאה שעברה, כל זמן שהטיפוח העצמית על השכם ממלאה 40 עד 60 אחוזים של שעות הלימודים, אין התלמיד יכול לקבל את המינומם הדרוש לאדם מודרני כדי לעמוד במשימות של חברה תעשייתית בת-זמנו, בעולם שכלי-התיקשורת הופכים אותו לארץ אחת.

בבחינת-הבגרות האחרונה בהיסטוריה נדרש תלמיד להשיב על השאלה מס' 14: "מהו החידוש הרעיוני שהביאה

כבוד היושבי-ראש, כנסת נכבדה. בסכמו את החיכוח על מישורו שבוע שעבר, הודיע שרה-חינוך כי אני חבר-הכנסת היחיד שאינו ברויכוח בעיניו. וזאת משום שאמרת, באותו ויכוח, שהחינוך בארץ הוא "מעופש".

למען האמת והדיוק, לא השתמשתי במילה "מעופש", אלא "מעובש". דיברתי על זיקנת החינוך, ולא על ריחו. אולם אם כבוד השר סבור כי גם הגדרה זו מוגעת ממני להיות ברויכוח, הריני פוסט אותו מראש מלהתחכת עם הדברים שאגיד היום.

כי גם היום, הנושא שאני רואה בו עיקר כל העיקרים הוא: שהחינוך בארץ הוא מיושן, מזוקן, מאובן — כן, מעובש.

זהו העיקר, וכל השאר הוא מישני. טיבעו של מישטר זקן הוא שעיקר עניינו במיסגרות, ולא בתכנים. וזהו הקו הבולט גם ברפורמה זו, המורצת לנו: זוהי רפורמה מכאנית, רפורמה אירגונית, רפורמה של מיסגרות — אבל לא רפורמה של תוכן.

היא משנה את האירגון החינוכי, אבל לא את המהות החינוכית.

שרה-חינוך דומה למצביא המעביר שני גדודים מחטיבה לחטיבה, והממדה לעצמו שכבר הכריע קרב. ייתכן כי העברה כזאת יכולה לעזור למיבצע, לשפר סיבוייו של מיבצע, להיות אפילו חיונית להצלחתו של מיבצע — אבל אין היא תחליף למיבצע עצמו.

וזהו עיקר ביקורתנו לכל עניין הרפורמה —

מיושן, מזוקן, מאובן, מעובש

לא שהיא רעה, אלא שאינה רלבנטית להכ"רעות האמיתיות העומדות בפנינו.

הסערה המתחוללת סביבה היא בעלת אופי שקספירי — MUCH ADO ABOUT NOTHING, רוב מהומה על לא מאומה, או ליתר דיוק — הרבה רעש על מעט תכלית.

מדוע נשרתי מבית-הספר

כבוד היושבי-ראש, במידה שהרפורמה מביאה לשינוי כלשהו, אנו תומכים בה. לי אישית יש לכך כמה סיבות.

ייתכן שאני האדם היחיד בבית הזה המגלם את אותה תופעה שבה מרבית לדבר עליה כאן: הנשירה. נשרתי מבית הספר העממי בארץ ישראל בגיל 13, אחרי שסימתי את כיתה ז', ומאז לא חזרתי למערכת החינוך של כנסת ישראל.

לנשירה זו היו שתי סיבות. האחת נוגעת לתופעה שעוד אדבר עליה. בגיל 14 היה עלי להרוויח את לחמי, ולעזור לפרנסת משפחתי מי שמתעלם מבעייה זו של נער בן 14, גם במדינת-ישראל של היום, מתעלם מאחת הבעיות המרכזיות של החינוך.

לא די לתת חינוך חינוך במיקרים רבים יש צורך בפיוצו למשפחה כדי שתוכל לאפשר לבנה לשחרר עצמו מן האחריות לפרנסתה.

אולם מסופקני, כיום, אם סיבה זו לכדה היתה מביאה לנשירתי, לולא נתחספה עליה סיבה שנייה, הנוגעת במישרין ברפורמה. השתעממתי בכיתה ז' לתלמידים עירניים, שאינם מתקשים בלימודים, כיתה ז' של כיום היא כיתה

שלום לוי

חינוך חינוך — עד סיום האוניברסיטה

ראייה זו מצדיקה את הרפורמה, מפני שהיא מביאה את התלמיד לידי מצב, אפילו מכאני-ארגוני, עם החינוך הגבוה. למעשה אפשר היה להרחיק-לכת ולהציע את צירוף כיתות-הישיבה, גם הן, לכיתות-הספר היקפי אחד ויחיד, וכו' רצף של לימודים קדם-אוניברסיטאיים.

באנשים, עונות חקלאיות, מוסדות-השכלה גבוהים, וכו', לשם כך הוקמו ועדות, ש-תפקידן לתאם את מועדי השרות, תוך התחשבות בפעילות לימודית ומישיקית. שאלתי את ראש-הממשלה אם נכונה הודעת הטייך אל-צ'יכר, ראש-עיריית-חברון, כאילו אשכול אמר לו שיתן ד להקמת מדינה פלסטינית, אם תיכשל שליחות-יארנג. לוי אשכול השיב כי "לסוכות העניין אין

זאת, עשוי סטודנט להיקרא יותר מפעם אחת בשנת-לימודים מסוימת. אם הדבר מפרע מזלך התקין של לימודי הסטודנט כפרט, הוא רשאי לפנות לוועדה, בבקשה להחייט השירות למועד אחר. שנת העבודה של צה"ל חופפת את שנה תצביית של מדינת-ישראל. לא ניתן להתאים מבחינה זו את שנת העבודה של צה"ל לתקופות פער-לזת מוסדות ומפעלים, כגון תקופת מאוני

הוא בכל זאת כך. פה נתבקשה השאלה: "איך?" אבל לא יכולתי עוד לשאול.

לוי אשכול

"אתה רצי!"

בפעם האחרונה

אריק

דרכו של אריק רגב בצה"ל מטיף ראי ועד אל"מ בשתי תמונות. בתמונה העליונה — כטוראי ב" 1952, למטה כעבור 16 שנה.

גדי

סרן גדי מנלה, שזכה בדרגת הס"ר שלו ארבעה ימים לפני שנחרג. לפני שבועות מיוסר הוענק לו ציון לשבח על הצלת פצועים.

היה קיים דימיון לא רק בחזותם החיצונית — שניהם היו יפיתואר להפליא — אלא גם באישיותם ובהתנהגותם. הצבא היה הבית שלהם. שניהם לא ידעו חופשות מהן, מה זו שנה לשבוע ומה זו נוחיות אישית. הם, אישית, היו מונקים לכל מיבצע או מירדף שבוצע בגיוורם. ומעל לכל — דאגה משותפת היתה לשניהם — כיצד למנוע פגעי עות ואבירות באנשיהם.

גדי זכה בצל"ש בזכות חילוף פצועים ב" פעולת כראמה. לפני שבועות אחדים, בעת מירדף אחר חבלנים במטע הבנויות ליד יריחו, סיכן עצמו פעם נוספת כדי לחלץ פצוע.

רגב הקדיש את מיטב כישוריו וחוכמתו כדי למצוא שיטות מועילות יותר לחילוף פצועים. "מאה אנשי אלפתח" היה נהוג לומר, "אנים שוים הרוג אחד משלנו".

את פעילותם בחקופה האחרונה איאפשר היה להסביר רק על סמך תודעה ביטחונית, דבקות במשימה או ייעוד ציוני. מה שעשו מעל ומעבר לצו התפקיד ותביעות החובה, כי את שניהם דחפה שאיפה חזקה להוכיח את עצמם — למרות שכל מה שעשו עד כה היה הוכחה מספקת ליכולתם וכישרונם, הוכחה שכבר זכתה בהכרה ובהוקדה רשי מית.

★ ★ ★

כוכב בשני סרטים

אריק רגב, המח"ס הראשון בצה"ל שלא השתתף במלחמת העצמאות, התיחל את הקאריירה הצבאית שלו כטוראי, ב" 1951, ביחידת חילרגלים מוצנת. כבר כטוראי משרת תשומת לב. כאשר עמי דה יחידת ההסרטה הצבאית, בראשותו של הבמאי פרדי שטיינהרט, להסריט את חוד ה" חנית, סרט על יחידת הצנחנים, נבחר אריק לתפקיד הראשי. הסרט מספר את קורותיו בצה"ל מיום חיולו ועד לענידת כנפיה הצנחן על חזהו.

הסרטת חוד החנית נמשכה כשנה. אריק התחיל אותו כטוראי וכשצולמו הצילומים

האלוף רחבעם ("גנדי") זאבי: "יש משמעות לצורה בה נפגעו — כי אריק היה מוחה של החטיבה, ואילו גדי היה נשמתה וליבה."

★ ★ ★

האלמנה הרביעית

בצוהרי יום השישי האחרון עצרה מכוניתו של קצין צנחנים ראשי, אלוף מישנה רפאל ("רפולי") איתן, בשיכון הצנחנים ברמת גן. מדירתו של אריק רגב, יצאה לקראתו אשתו, אילנה, מורה להתעמלות ב" מיקצועה. "אריק נהגו" אמר לה רפול קצרות.

היא הפכה לאלמנה הרביעית בשיכון. כעבור שעה קלה נעצרה מכוניתו של רפול בקיבוץ תליצחק, ליד בית משפחת מנלה (מתחרו עם כרמלה). הוריו של גדי, דויד וגונה, ממייסדי הקיבוץ, כבר קיבלו את הידיעה על מות בנם.

"אני רפול, קצין צנחנים ראשי", אמר. "אני יודעת" השיבה אמו של גדי חריט, "גדי סיפר לי עליך. כבר מזמן רציתי להכיר אותך".

רפול לא השיב. הלוחם האגדי של הצנחנים הרכין ראשו. שבועות מספר אחרי ש" עזב את חטיבת הצנחנים והפך לקצין צנחנים ראשי, נקטלו מפקדים שהכירו.

כשהובאו אריק וגדי למנוחת עולמים, ב" יום הראשון השבוע, בכה עליהם כל צה"ל. לא היה קצין בכיר, פרט לאלה שבתפקיד, שלא מצא לנכון לבוא ולחלוק להם את הכבוד האחרון.

אריק רגב וגדי מנלה לא היו קצינים מפורסמים בציבור, כמו מפקדי צה"ל האחרים. אך בצה"ל הכירו אותם כולם. שמם נישא בהערצה ובהערכה. הם היו נציגיו המובהרים של דור, שהיה מיועד לרשת את צמרת צה"ל הנוכחית, כשהגיע שעתה לפרוש. כל גיבורי צה"ל היה, עד כה, שועלי מלחמה ותיקים, יוצאי הפלמ"ח או מחתרות אחרות, בוגרי מלחמת העצמאות, פעולות ה" תגמול או לפחות — ותיקי מיבצע סיני. אך אריק וגדי ייצגו טיפוס חדש של לוחם, שגדל על מורשת קודמיו — אבל שחי את ההווה. אלה האנשים עליהם יתחנכו, בעתיד, לוחמי צה"ל.

★ ★ ★

חיים במחנה

ה"ל כבר הורגל למציאות בה הוא נחבץ לשלם עבור מיבצעיו במחיר בחירי לוחמיו. אבל נפילתם של אריק רגב וגדי מנלה הייתה בתדהמה אפילו את ה" קשוח שבמפקדי הצבא.

לא משום שמותם היה בלתי יצפוי או בא במפתיע: להיפך. אם היו שני מפקדים ב" צה"ל, שחיו מדי שעה בצל הסכנה, ואשר בכל רגע חששו מפקדיהם לחייהם — היו אלה אריק וגדי. כל יום בו נשאו עדיין בחיים — לאחר הפעולות שביצעו ומצבי הסכנה מהם נחלצו — כאילו ניתן להם ב" מתנה.

כי בחודשים האחרונים פעלו אריק וגדי בגיוור הלוהט ביותר של גבול הפסיקתהאש — גיוור הירדן, דרכה ניסו החב"לים הערביים לחדור ולבצע מיבצעי חבלה. הם היו בעיצומה של פעילות מיבצעית בלתי פוסקת, שאין בה מנוחה לרגע. אם זקף צה"ל לזכותו שורה של הצלחות, ב" פעולות כזו, אין הסיבה לכך טמונה ב" גדרות הביטחון ובשאר אמצעי המנוע הטכניים. אריק וגדי, כמו חבריהם לפיקוד ו" פקודיהם, חסמו את הגבול בגופם, פשוטו כמשמעו.

13 שנים, שלוש דרגות כסולם הפיקוד ורקע אישי שונה, הפרידו בין אל"מ רגב לסרן מנלה. אבל הם היו שייכים לאותו דור ולאותו טיפוס של לוחמים.

צי רור קצר מקנהו של רובה סער סרי ביטי, מטווח של 50 מטר, פגע בשניהם. החבלן שירה את הצרור הסתתר בין השיחים. כמה רגעים קודם לכן שטפה יחידת צה"ל את גב הצוק ההררי בו תפס מיטלט, חיסלה שניים מחבריו. היא המשיכה ה" אה, לעבר המערות שבצוק, למטה, שם ה" גלו חבלנים נוספים.

החבלן נצר את נשקו, שכב לבל יתגלה. לפתע הופיעה עוד קבוצת חיילים על ה" רכס. הם דהרו במורד, לעבר הצוקים, מתוך ידיעה שהשטח כבר טוהר בידי היחידה ש" חלפה בו לפנייהם. החבלן חש בסכנה שעתה עומדים לגלותו. הוא דרך את נשקו וירה. ספק אם ידע אל מי הוא מכוון את נשקו. ספק אם ידע גם במי פגע — שכן הוא עצמו נהרג מייד. אבל במרחק 50 מטר מ" מנו שכבו על רכס ההר שניים מבחירי ל" חמיצה"ל: אלוף מישנה אריק רגב (35), מ" קד חטיבת צנחנים; וסרן גדי מנלה (22), קצין של אותה חטיבה.

שניהם נהרגו במקום. אריק נפגע בפגיעה ישירה במיצחו. גדי נפגע בליבו. ולא היה משפט שהיטיב להמחיש את עוצמת האבירה לצה"ל כמו תיאורו של אלוף פיקוד המרכז.

המוח והלב של חטיבת הצנחנים שנפלו ביום שישי שעבר בעת מירדף אחרי חוליית אלפתח. מימין נראה אריק רגב שותה מחוך תעלת מים ביריחו, יום אחרי הכיבוש. משמאל נראה גדי מנלה, כפי שצולם במשקו, תליצחק.

האחרונים, כבר הספיק לעבור קורס קצינים והיה לסג"מ. הוא הצליח כל-כך בתפקיד הצנחן, עד שביקשו לשתפו גם בהסרת ה-סרט הישראלי המלחמה הראשון, גבעה 24 אינה עונה.

צה"ל נתן לו חופשה מיוחדת לצורך זה. הוא הופיע בסרט, לצידו של אריק לביא, שיחק את תפקיד החייל הנהרג על הגבעה. מהסרט חזר אריק ליחידות הצנחנים. מני היגותו, האינטליגנציה הטבעית שלו וכוחו המחשבה האנליטית שלו, קידמו אותו במהירות בסולם הפיקוד. הוא היה למפקד קורס סיור וקורס צלפים, נשלח להשתלמויות ממושכות בארצות הברית. במיבצע סיני היה מפקד פלוגה שצנחה במיתלה.

ב-1961 כבר היה מג"ד צנחנים. דרך מדר בך בקורס פיקוד ומטה הגיע לתפקיד סגן מפקד חטיבת צנחנים; ומשם נלקח, במלחמת ששת הימים, לתפקיד ראש אגף מיבצעים של פיקוד מרכז.

הוא נחשב לכישורן המבטיח של צה"ל כי תחום התיכנון האסטרטגי. אחת התוכניות לכיבוש ירושלים המיוחסת (שלא בוצעה, אגב) היתה שלו. כישורו זה היה נוהג לנצל כדי למתוח את חבריו המפקדים. לעיתים תכופות היה משמיע באוזניהם תוכניות דימיוניות — מבלי שאלה יוכלו לנחש אם הוא מתכוון ברצינות או מהתל בהם.

היה לו כושר עבודה פאנטאסטי. בארבעת ימי הלוחמה, בגדה המערבית, לא ראו אותו ישן אפילו שעה אחת. הוא ניהל את ה-מלחמה מן המטה, לא רק להצטלם במקומות הכבושים.

לאחר המלחמה היה ברור כי מקומו מובן-טוב בצמרת הפיקוד העיוני של צה"ל. אך אריק רצה את כל ההצעות. לקצין הצעיר, אב לשלושה ילדים, היה משהו שהציק לו ואכל אותו מבפנים.

למרות שכוכבו זהה, כקצין מטה מבריק, ולמרות שמתחילת דרכו היה שייך ליחידות הצנחנים, הוא לא השתתף בקרבות של ממש: בגלל תפקידי המטה וההדרכה שלו, הוא החמיץ את כל פעולות התגמול של הצנחנים. גם במלחמת ששת הימים לא נלחם בפועל.

הוא רצה להוכיח את עצמו כלוחם בשדה, כמפקד המסתער בראש חייליו וצועק "אח-רי" במקום לתכנן תוכניות במטה. הוא רצה לפקד על חטיבת צנחנים.

מבוקשו ניתן לו. הוא מונה למח"ט וזכה בדרגת אלוף-מישנה.

★ ★ ★

תעוזה בתירגולה

גם גדי מנלה רצה להוכיח את עצמו. בכך-קבוצת העובד הציוני, תליצחק, שי-

החזיתות בפיקוד המרכז, מעדכן את מפות המלחמה. אינני מעדכן את המפות. נהג אריק לומר, "אני מעדכן את הכוחות על הת-קדמות הכוחות האחרים". היה מוסיף אריק ומחייך בפשטות.

תמונה אופיינית של אריק רגב (אז בדרגת סגן-אלוף) בימי מל-בחדר המלחמה הוא מקבל דיווח טלפוני מכל חמשי-שתי הימים.

בחדר המלחמה

להעיר את פלוגתו ולהוציאה

לאימונים. מעולם לא התגורר במגורי הקצי-נים. כשהייליו ישנו באוהל-סיירים, היה הוא ישן בתוך שק-שינה צבאי, תחת כיפת השמיים.

כמדריך טירונים היה חייל למופת. ביצועיו הקרביים והדגמותיו זכו להערכה כללית. אבל הוא רצה בפעילות, לכן ביקש העברה לסיירת של הצנחנים. לאחר מכן עזב את הסיירת. חזר לגדוד נח"ל מוצנח.

אולם ערב המלחמה חזה, כי עיקר הפעיר-לות תהיה דווקא לסיירת. הוא הצטרף אליה, כסוראי. המציאות טפחה על פניו. חבריו בגדוד נלחמו. הוא היה ביחידה שנחתה ללא קרב בשארם אל-שייך.

מנלה לא יכול היה לסלוח לעצמו שבגלל תחזית בלתי-נכונה החמיץ את המלחמה. ימים שלמים היה יושב ומתכנן תוכניות ל-מיבצעים נועזים ודימיוניים, בהם יוכל להו-כית את עצמו.

כך, למשל, תכנן תוכנית אשר באמצעותה חשב לשחרר את שבויי-צה"ל שהוחזקו או בידי המצרים. "שרק יתנו לי לבצע אותה — ואני אראה לכולם מה אני מסוגל לעשות", היה נוהג לומר, "ולא איכפת לי אפילו ש-אהרג".

לאחר המלחמה פרש מהצבא, חזר לקי-בוצו. נראה היה שחלפה תקופת הפעילות הקרבית. הוא יצא לטיול לאירופה, לשלושה (המשך בעמוד 23)

משחק חייל שנהרג על הגבעה. בתמונה משמאל נראה אריק במוצב הפיקוד בעת פעולת כראמה. אריק מקבל דיווח בטלפון מהכוחות הלוחמים במקום, כשלידו עוזי נרקיס אלוף הפיקוד, ראש-המשלה לוי אשכול, הרמטכ"ל חיים בר-לב והאלוף אריק שרון.

שתי התמונות המסמלות את הדרך שע-שה אריק רגב בצה"ל. בתמונה מימין נראה אריק בתמונה שצולמה בסרט "גבעה 24 אינה עונה". אריק (משמאל-בכובע גלב)

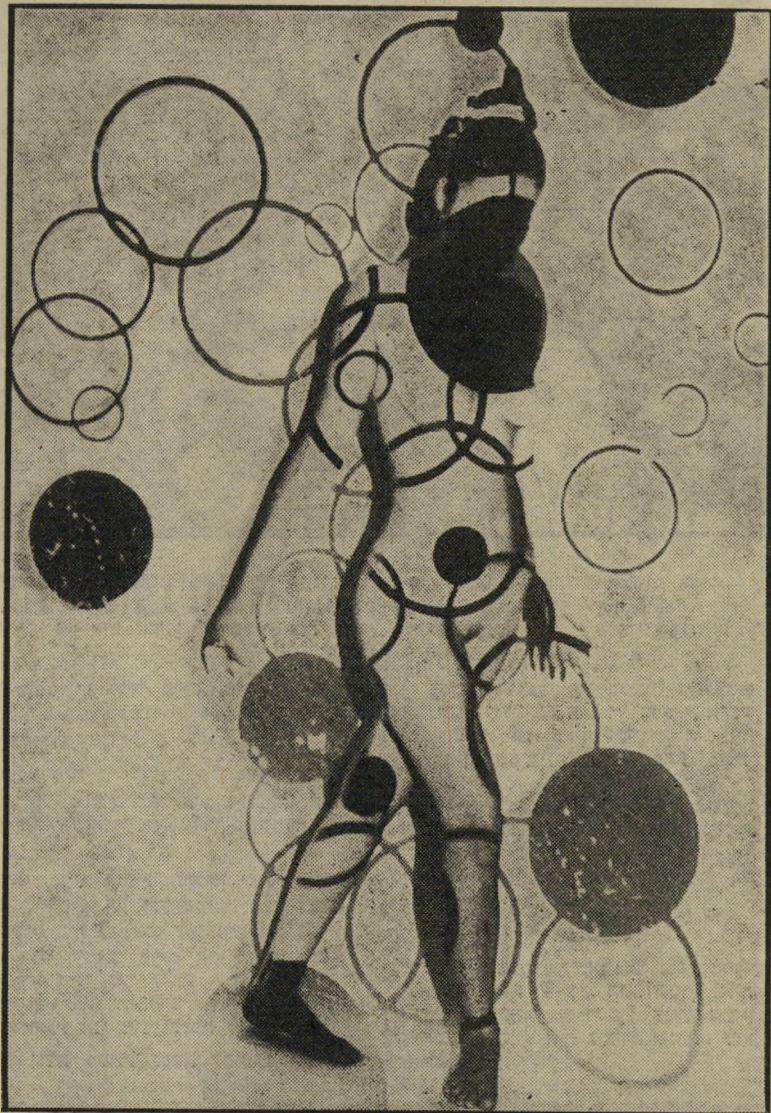
בחולל יזהי תמונה מן הסרט פסיכודליים, ש החשמלי", הנמצא ברובע גריניץ' וילא אורות מיוחדים עולם קסום, כשהרוקדים נראים כאילו

צילם אורי כוגן את ענת גור, חבר שוחרת אמנות, חולמת על דרכי בני אומרת. בתמונה משמאל למעלה הצטרפה הדוגמנית

אורי כוגן הביא את זה סוף-סוף לישראל

עולם הקסם

בכל הדור, משחקת עם גלגלי-הצל המוקרנים על גופה. את מרגישה כמו חלק מתמונה, התפעלה הצעירה (18) המקווה לנסוע בעוד שנה לארצות-הברית ולבקר בגריניץ' וילג' העיר השופעת דיסקוטקים פסיכודליים רועשים וסואנים.

ענת

מוארת באור כחלחל אפור, ההופך את כל מכירך למשהו צבעוני.

★ ★ ★

ביום הרביעי אחרי-הצהריים היה מקום סגור. צילמו שם סרט פסיכודלי בן עשרים דקות. האולם הענק, הריק, ש- אתמול היה מלא נוער, נראה עכשיו מפחיד. שתי הבחורות הערומות המסתובבות מול המצלמות נראות כאילו לא מהעולם הזה. וכשהמוסיקה מתחילה לרעום, והן מתחילות להתפתל והאורות והצורות מתגלגלים עליהן. יום לאחר מכן, ביום החמישי, הזמין ה- במאי האיטלקי מיכאלאנג'לו אנטוניוני ל- מיקדש הזה "גברים צעירים, בגיל 18 עד 22, לתפקיד ראשי בסרט". הסרט יתרחש בסימטות ובדיסקוטקים של הגריניץ' חילג'. אנטוניוני רצה לראות איך יראה השחקן הראשי שלו בתאורה הפסיכודלית.

ביום החמישי, בשעה הקבועה, הדיסקו- טק כבר מלא שחקנים פוטנציאליים, ש- עכשיו עוד נראים כמו היפיס מרדניים. אבל הם מוכנים לבטל את המרד, להפסיק את המהפכה, אם אנטוניוני רק יגיד להם.

רובם מגודלי שיער. הם מתבדחים ביניהם: "איך, האור הזה מתאים לך?", "כמה זמן נצטרך לחכות כאן?" אבל הם מתוחים, ו- כשמתברר שאלה שנכנסו לראיון עם הבמאי הגדול לא חוזרים כדי לספר איך זה היה, אלא יוצאים ביציאה אחרת, אומר מישור: "הם לא חוזרים משם. אושיוץ! תיזהרו מהמקלחות!" זה מצחיק את כולם.

★ ★ ★

בצד השני, ביציאה, מוגשים את אלה שכבר עברו את הפגישה הראשונה עם

הצלם אורי כוגן, כשהצליליות הופ- כות גט אותו ליצירת-אמנות "אבסטרקטית ולא ריאליסטית" הוא מבטיח.

כך, זה יגיע לישראל. אם לא מחר, אז מחרתיים.

זהו העולם הפסיכודלי — עולם המשתנה באמצעות מישחק של אורות. באמריקה זה כובש את הדיסקוטקים, ומשנה את דמותו. בישראל עוד לא נימצא היום שיעשה דיס- קוטק פסיכודלי, מפני שזה עולה קצת כסף. אך עד שזה יבוא, בוודאי יוכלו הישראלים לראות זאת בכרטיס המופקים עתה על הדיסקוטקים הפסיכודליים באמריקה.

ועד שיבואו הסרטים — צילם את העולם הזה, אורי כוגן, בעמודים אלה את ה- "בקרוב" — שתי נערות ישראליות בעולם הקסום של הפסיכודליה.

ממודדת הפסיכודליה מרווחת כתבת "העולם הזה" נורית גרין, איך זה נראה במציאות, מציאות הדומה לחלום:

בהתחלה היתה אמריקה מלאה פסיכיאט- רים. אחר כך, אומרים היא התחילה להתמלא בפסיכים. היום את זה החליפו הפסיכודלים.

התרבות הפסיכודלית, הממלאת היום את הבתים, את הרחובות, את החנויות, כל מקום, מורכבת מאורות וצבעים המשפיעים על האדם דרך החושים שלו. תאורה מיוחדת הופכת את כל הצבעים למשהו כחלחל מוזר. אורות אדומים וירוקים, המתחלפים במהירות, הופכים את כל העולם לצבעוני. בתנויות כבר מוכרים ספרים המראים איך להתהפנט בעזרת אורות, ובדיסקוטק אלק- טריק טינקוס, ההיכל של התרבות החדשה, מהווים כל הצבעים הללו תחליף לאלי-אס-די. האלמנטריק טינקוס הוא בסך-הכל, דיסקו- טק. אבל איזה דיסקוטק! הכניסה אליו

נושא מופשט — השאוב מן המציאות הצבאית הישרא- לית משמש לענת גור ולאורי כוגן אמצעי ביטוי. "אחרי" קראה ענת ברגע הצילום — ומי לא יענה לקריאה היוצאת ממפקדת כזאת?

עולם החלומות. "הוא אמר לי שאני נראה מבוגר מדי," מתלונן אחד בשם ריצ'ארד מאייר-נחשוראס-הוא-יהודי-אר-לא.

ליוגל סוויסי, שנראה אינטליגנטי יותר מכל השאר, מספר על הפגישה עם הבמאי: "הוא שאל אותי איזה דברים מוציאים אותי מכלי. חשבתי להגיד לו, אולי, אור אדום, או טיפשות, או שאומרים לי "לא". אבל לא רציתי להתחכם, אז אמרתי את האמת, ש' המון גדול, אנשים שנדחקים אחד אל השני, זה מה שמרגיז אותי הכי הרבה, אז הוא שאל אותי אם אני מסוגל לאלימות. אם אני יכול להיות אליס. אמרתי לו שכן, והוא אמר לי שאני לא נראה ככה."

הוא ביקש ממנו להתרגז. הוא ביקש ממנו להכות את הקיר, ואחר כך הוא נתן

לו להגיד "לך תודיין!" (Fuck you). "תגיד את זה בכעס! בשנאה!" הוא ביקש. "אני לא חושב שמצאתי חן בעיניו," מסכם ליוגל בעצב, "הוא אמר לי שאני עדיין." וכשהוא אומר את זה שמים באמת לב לכך שהוא נראה קצת זר בתוך האורות העזים המתחלפים, ובתוך המוזיקה המטורפת, הצעקות הפראיות, והרעש הנורא. אנטר' יונייטד מישוהו שיחאים לכל זה.

יפק בתוך הדיסקוטק אלקטריק סירקוס (הקירקט בניו יורק). זהו דיסקוטק ענקי, בו יוצרים סידורי מרחפים בחלל כרוחות-רפאים, והעולם משנה צורתו.

שול הפיכודליה

מושב לשעבר, אותה פגש בדרכו מחיפה לצפת. ענת וי מודרניות. "סתם לצייר זה כבר לא סחורה" היא ותי מרוס אל חברתה ענת בפוזת לפני שלל הצבעים.

הופיעו החודש

וידויו של נוכל

"מדעים בכותר הביטוי. מציג את ה"אנושי במערומיו, על כל התשוקות, תאוות הבשרים, הרדיפה אחרי התענוגות המותרים והאסורים! — ועל הכל: מוצא חד בלבו של כל אחד מאתנו!"

★ ★

הביקורת אומרת:

וידויו של נוכל (מאת ג'ורג' פ. בר מינהאס. עברית: י. א. נועמי. בהוצאת ארוס, 192 עמודים) הוא סיפורו של זנאי בריטי מן המאה ה-18, שהוטבל באמבט פלאיני, חונך עלידי כומר נואף, אומנת נימפומנט, לורד פורטיני וגבירה חובבת תענוגות מיניים. לבגרותו המינית הגיע במיטתה של האומנת כבר בגיל 13, ואילו בגיל 18 נורש מבית מטיב, אחרי שהוא נתפס במיטה של אשתו.

כמו פאני היל (העולם הזה 1377), גם וידויו של נוכל הוא מוצר ארוטי, ש"ייחודו בתיאור החברה הבריטית במאה ה-18 ובסגנון העשיר של מחברו. (מדור "ספרים", העולם הזה)

אני מאמין שמחבר חייב ככל שיקול לספר על עצמו את כל האמת. ספר זה, אני מקוה ידבר בעד עצמו.

קולין וילסון

מגיש לקורא את ספרו החדש, הנוער, התשיעי במנין

היומן המיני שלי...

רומן אוריינלי ביותר כפי שחסידינו של קולין וילסון עשויים לצפות ממנו.

★ ★

הרפתקאות המיטה של ג'ורג' סורן עם קרולינה, גטרוד, קארלוטה התאוות, נית, ועם דיאנה — אשתו של מלחין מטורף למחצה, על רקע, "אורגיות ה"כשפים השחורים" של מר קאנינגהאם המסתורי.

★ ★

הקורא ימצא בספר כל מה שיבקש, פרט לפורנוגרפיה. גישתי לבעיית המין מבוססת הרבה יותר על התפישה ה"מטאפיזית" (גבראל מארסל ודומיו) מ"אשר על חייו ואהבותיו של פראנק הארוס.

קולין וילסון

★ ★

"מגיה שחורה, נרות דולקים, גילויים מפרשת קאנינגהאם!"

"סאנווי מסגרי"

★ ★

"זהותו של הרוצח — מוויצ'פזל נתגלתה ביומן המיני של ג'ורג' סורן!"

"דיילי ניוז"

★ ★

הספר שחולל שערוריה צבורית באנג'ליה פורסם במלואו ללא השמטות וקי"צורים על ידי בית ההוצאה, "דיילי פראס" באנגליה ועתה לראשונה על ידי הוצאת "ארוס"

במדינה

העם

שפיות דעת

כנען או ראש-עיריית סובאס. עומד אל-מצרי אינו מרבה לדבר עם עיתונאים. השבוע היה זה הוא שפנה לכתב העלום הזה בשורה של שאלות:

● האם רוצה ישראל בשלום, באמת ובתמים? או שמא מדינאיה סתם מדברים? ● מדוע פירסמה ישראל שורה ארוכה של אלבומי-מלחמה, בשפה האנגלית, ה"נושאים אומנם שמות כמו המלחמה למען השלום — אך נאגשים דחקה את המלחמה לשם מלחמה?

● כיצד אפשר לכפות שלום על עם? כלום אי-אפשר למצוא דרך להבנה הדדית שתביא לשלום?

הוסיף נשיא בית-המשפט לשאלותיו: "אם אדם רוצה לבוא ולהציע את השלום — עליו להשתחרר קודם כל משיכרון-הניצחון שלו."

"אחרת — יקבע השיכרון את עמדתכם, הישראלים. לא הניצחון."

"כזום שרי-חוק!" בעייה אחרת ה"מסירה את אל-מצרי: יחסי-החוק של ישראל. "לפעמים איני יכול להבין איזה שר אצלכם הוא שרי-החוק, גנח. אצלכם, כולם מדברים על מדיניות-חוק — מלבד שרי-החוק עצמו."

בעייה אחרת שמט"ר ידע את השופט, ואת יתר חבריו: מתנחלי-חברון, כמר בן. "אינו נכונות ל"שלום קיימת אצל ישראל, כשמכריזים אותה על מתן אפסירות להתנחל ב"חברון — בהסכמת הממשלה?"

"ואין אפשר לדבר על שלום כשקיימת התנחלות יהודית, הולכת וגוברת ברמה הסורית?"

לו נשמעו הכרזות אלו רק בפהים של הקיצונים הישראליים, הדגיש השופט, "גיחה. אבל דחקה אנשים יהודים, כיוונים ולא כנענים מדברים כך. שמענו, למשל, שמס"ם היא מלגת-שלום. או איפה השלום שלהם?"

"ובכלל — יש לכם רק שני שרים קיצוניים בממשלה. או מדוע צריכה כל הממשלה הישראלית לרקוד דחקה על-פי החלל שלהם?"

כספים

ריבית + קרן

"שוב מלחה בריבית וישי" קרא אחד החוקרים המשטרניים, המנוסים, כשראה את גופתו חסרת-החיים של מנחם מורחי (78).

תמונת השבוע

תליאכבי גדושה ומלאה בתיירים שבאו מרחבי-הכל. אין פנטימטר מקום בכתיה-המלון, באכסניות, ואף בכתיים הפרטיים בהם משכירים חדרים מרווחים. עד כדי כך הגיעו העניינים שתיירים וטיילים רבים, כמו אילון ויהודה שיא מארצות-הברית, הנראים כאן ליד חוף "שרתון", החליטו למצוא מחסה תחת כיפת-השמיים, לאורך שפת-יממה של תל-אביב. כך אפשר היה לראות עשרות תיירים וזכרים, שחפכו ל"היפים".

נריצה מורחי (עם אשתו) ג'ונגל הריבית

שנמצאה דקורה בסכך, בדירתו שברחוב אבולעפיה — ליד התחנה המרכזית התל-אביבית.

עדיין לא היה ברור לחוקרים אם מדובר ברצח לשם שוד או במעשה-יארש של אחד הקורבנות של הנשך דאחיו הלוח הזקן. אבל ברור היה שהכסף הוא שהעלתה ל"ריביתניק מורחי בקרן-חייו."

"מימון פתע." בעולם הכספים ה"פרוע של ישראל נזקק כיפעת כל אדם להלוואה. או לאשראי.

"מימון פתע" הוא מילת-המפתח של רוב ענפי-המיסחר. ופיתאומיות זו הופכת ל"תופעת-קבע."

הבנקים מספקים אך לעיתים רחוקות, ריביות מוגבלות, את האשראי הדרוש, בייחוד לאור השערוריות שפרצו לאחרונה. על כן נעזרים אנשי-עסק וסוחרים רבים — בריביתניקים.

אחוזי-הריבית אשר משלמים לריביתניק, תמורת מימון מהיר, משתנים לפי טיב ה"עסק בעבר, הערבויות, בהחה, וליכוני-ההצלחה, בעתיד."

בעולם המכונות, למשל, מבטיח את עצמו הריביתניק עלידי מישכון ראשון ולכן הריבית כימעת נורמאלית — 25-18 אחוז לשנה. סכום כפול מן המותר.

אחד הריביתניקים בענף זה פועל בבית-מלאכה קטן לרפדות, ברחוב הסמוך לקינג ג'ורג', בדומה למיזוחי הנירצת, שהיה גם הוא רפד, משמש לו מיקצוע זה כאליוכי.

בתחתונים וכלי שיניים. אחוז ריבית דומה נהוג בעיסקי-בניין-וקרקעות. גם כאן מבוססת ההלוואה על מישכון הרכוש.

אפשר לקבל הלוואות כאלו אצל כמה מ"יובי-הקפה של שדרות רוטשילד ושל רחוב לילינגטון האגדי.

בין השאר מלווה בריבית ישיש מרופט, המקבל את הקבלנים האמידים בביקתה רעור עה, בגיבצת-שמואל, כשהוא לובש בגדים תחתונים בלויים בלבד.

הסלאים וחיוכיו הסריה-שיניים מסתירים הון של אלפי לירות, המסתתרות משלטונות מס-הכנסה.

356 אחוז לשנה. אך ענפים אלה גובים ריבית ולדותית — בהשואה ל"ריבית אותה מורידים מהלוואות למועדוני לילה, ולבאי מועדוני-הקלפים הבלתי-חוקיים. כיוון שהשיכון גדול — הריבית מגיעה כדי חמישה אחוז לחודש, כלומר — כ"שישים אחוז לשנה. מועדון-לילה מצליח יכול לעמוד ללא קושי במיבתן הנטל הזה. החלשים — נשחקים.

הלוואה לקלפן, המוענקת אישית, ניתנת על בסיס פשוט: ריבית של עשר לירות ליום, עבור כל אלף לירות שניתנו בהלוואה.

כלומר — 365 אחוז לשנה. זכאים לקבל הלוואות אלו — רק קלפנים מועדים. כי אלה, עד כמה שיש ביטחון בענף זה — תמיד מחזירים. אחרת הם נושאים תוצאות מרות, ולפעמים מסוכנות.

הריביתניקים דואגים כמוכן גם לגביית חובות. במיקרים בהם הכסף הוא שחור עד כדי כך שאין איש מעזי לפנות לבית-המשפט — עומדת לרשותם כנופייה של ביריונים המתכזבים "גורבים" והגסים לשכנע את ה"קלינט."

נקודת-אור אחת בולטת בג'ונגל הריבית: בעוד ידועים מאות מיקרים של תקיפה, על רקע זה טרם התפרסם מיקרה של רצח על איתשלום לריביתניק.

לעומת-זאת, כפי שהוכיח מותו המיסתורי ד"ר של מנחם מורחי, יש מיקרים של רצח הריביתניקים עצמם.

"העולם הזה" נותן את רשות-התגובה לדן בן-אמוץ שנכבד, נעלב ומשיב למבקר שהשמיץ את אמי-הבידור

טי" אשר לנכונות ההתנודות שלהם אין גבול.

הארכי-בדרנים שעליהם אתה מדבר בילד זול גדול כל-כך — אנשים כמו אורי וזהר, שיקה אופיר, שמואל שי, יהורם גאון, חיים טופול, הדודאים, אריק לביא, בומבה צור, שלישית הגשש החיוור, יוסי בנאי, אילי גורליצקי והרבה הרבה אחרים — וביניהם גם אני — ערכו עשרות הופעות בהתנודות, לא רק להילרציה-ל במצבים ובבסיסים אלא לכל מטרה ציבורית שקיימת ברשימה.

לאינשיליפוליו, לתל-השומר, לכית-ספר יהודי-ערבי בנצרת, לאגף השיקום, לאירגון הנכים, למחלקת היולדות ועוד.

לא שמעתי שאתה וידידך אורסו או סופר רים צעירים אחרים מהקליקה המתפלשת באחת מביצות-הספרותיות יסעו שמונה שעות במשאית, כדי לקרוא שירה או סיפור באוזני חיללים בסיני.

לא שמעתי על ערב-שירה או על כל מופע תרבותי אחר, שאירגנתם, ושבו הקדשתם את כל הכנסותיו לאיוו מטרה ציבורית ש-לא תהיה.

★ ★ ★ למי תרמתם?

עוד לא ראיתי בחנות ספרים אנטר-לוגיה או ירחון שלכם אשר כל שכם הספרים שלו נתרם לאיוו מטרה החורגת מתחום כיסכם הפרטי.

ואין לי כל טענות נגדכם: זו ארץ חופשית וכל אדם רשאי לתרום או לא לתרום מכספו למטרות ציבוריות — אבל שלא תעז להאשים את חברי למיקצוע באנוכיות, כי הניתקות ובהיסתגרות.

אתה לא שחה את הנעל של אדם כמארקו תורגמאן, למשל: האמרגן הזה — וזו אך דוגמה אחת מתוך רבות — הרס את המ-כונת שלו בהובלת אמנים לסיני, וכבר אינני מדבר על מלחמת-ששת-הימים, כאשר בדרנים אשר לא שובצו ביחידות רבצו על פיתחו של קציני-בידור-ראשי והתחננו לזכות בהופעה לפני חיללים.

האיש הזה שילם את שכר המטוס שה-

מוקד

טיס, לפני שבוע, אמנים למוצבי-בית-שאן, הקטן שבין הברדנים, המזיק שבומרים, והי-גרוע שבין האמנים הם קדושים לעומתך.

ועל-אף-כל-זאת אינני טוען שאתה אינך רשאי להביע את דיעותיך על דמות הארץ הזו ובעיותיה. זכותך לילל כל העולה על דעתך החלושה. זכותך לכתוב עד סוף ימי חייך בדבר, אף כי אני מעדיף לראות בשטח המבובזו עליך סיפור של יורם קניוק, למשל.

אגב: בעיתוני-הערב לא עלה בדעתך לכתוב קוף את מישור על שהוא "זר למורשת תנועת העבודה" — חנפן קטן שכמוך?

זכותך, בקצור, לקפוץ מגג בניין שלום — אבל אל תתחיל לכוון לי את התנועה בשדה-הספרות-והאמנות.

וכאן אני סוף-סוף מגיע גם אל עצמי: המרחק הרוחני המסריד ביני לבין תרבות וספרות הוא — אסס. במילה אחרת: אתה, ועכשיו נראה אותך כותב ביקורת אובייקטיבית על הרומאן שלי זכור ולשכות הוצאת עמיס. 414 עמ'. המחיר 10.80 ל"י

הסגורמים, שכל אחד מהם יכול לערוך בו בכוחות עצמו?

אני בסך-הכל אנסה לתבוע כאן את על-בונם של אנשי-הבידור שאני גאה להימנות בקהלם.

★ ★ ★

מי מתעניין כך?

אדא, מר מוקד היקר, במה נחות מיקצוע-הבידור מכל מיקצוע אחר? במה הוא בווי יותר מסגדלות, שרברבות, קצ-

בות, פקידות, עיתונאות, או בנקאות? הוא לא טוב מהם והוא גם לא רע מהם.

בארץ דמוקרטית מתפרנס כל אדם לפי בחירתו וכפי יכולתו; ובארץ דמוקרטית רשאי כל אדם להביע את דעתו על דמות הארץ ובעיותיה.

אינני מבין במה זכותו של סופר — וטוב שלפחות אתה "חפץ" לראות אך עצמן כסופר; אך דע לך שבצענין זה אתה במיעוט מוחלט — גדולה מזכותו של זמר, שחקן או בדרן?

מה אוכל אותך כתבלבי המתושכל? אתה אכול-קינאה שמדוריה-רכילות אינם מזכירים את שמך? אני מאחל לך מעומק ליבי את ההענוג הגדול לקרוא פעמיים בשבוע — בכל מדוריה-רכילות את החדשות המרגינות: "המבקר גבריאל מוקד קיבל במתנה חתור-לה סיאמית מבמאי מונגולי"; "הסובליציסט הצעיר מוקד נראה לאחרונה בדיסקוסקים בחברתה של זיוו מאנטווי, חששנית הצמ-רת"; "הסופר-כביכול גבריאל מוקד נעץ השבוע אצבע בשעת כתיבת שיר ססיכו-דאלי". לזה אתה קורא "תהילה בפרושה"? ובצעם על מי אתה רוצה שהם יכתבו? עליך? קודם, תדאג לך שהקהל יתעניין בך. ומכאן נעבור למצבם הכלכלי של אנשי-הבידור. אולי תסביר לי למה אסור לאדם לדאוג לדירתו ומכוניתו ומה רע בכך ש-אנשים מתעשרים?

הם גנבו את כספך? האם לא הרחיחו את כספם ביושר ובנקיון-כפיים?

עוד לא שמעתי על זמר שברח לשחיץ עם כספיה-בנק, ולא שמעתי על בדרן שמ-על בכספי הציבור, ואנשי-הבידור היחידים שמגיעים לכלל מעשיהו הם אלה המת-נדבים לביים את הצגה.

★ ★ ★

אותך חייבים לפרנס!

רשה-נא לי להעיר את תשומת-ליבך לעוד עובדה מאלפת: פרנסתם של אנשי-הבידור נתנה בידי הקהל.

שמותיהם מתפרסמים במודעות וזכות-הב-חירה של רכישת-הכרטיס למופע זה או אחר נתונה בידי הקהל — שלא כבמקרה שלך. אני קונה עיתוני-בוקר או עיתוני-ערב, כי תקוה למצוא בו חומר-קריאה מעניין ופית-אום אני מוצא בו — אותך!

איש לא שאל אותי אם אני מסכים שיק-ציבו לך מקום בעיתון שלי. אונסים אותי להכניס אותך לבייתי. אני לא סובל את כתיבתך, ובכל זאת אני נאלץ לפרנס אותך. למה? במה חסאתי?

ואל תגיד שאני רשאי לא לקרוא אותך: אתה חופש מקום של מישור אחר, טוב יותר ומעניין יותר.

לך הביתה. כתוב פיזמונים ובדיחות ונר-אה אם תצליח להוציא מתחת ידך משהו. אולי ימצא איוו ארכי-בדרן שוטה שיסכים לסכן את פרנסתו על מירפרי-התחכמויותיך.

★ ★ ★

הכרננים המתנזרים

באחד המקומות אתה מעז גם לקבוע שאנשי-הבידור "לא הקריבו מעולם קורבן של ממש".

חתיבת מהישרו שכמוך? לו היית יושב היום במוצב בעמק-גושן או ליד המע-לה, היית זוכה גם אתה לרחת-נחת תהי-פעה של "נציגיה-מימסד הניאור-קאפיטאליס-

מיתון"; מקבלי-תימכה ופירסומת מהסנובה הישראלית המצוייה; "תלויים לחלוטין ב-מדוריה-רכילות המעתירים עליהם תהילה ב-פרושה"; "זרים בצורה מובהקת למורשתן של תנועת-העבודה והספרות העברית"; "מ-שקפים עולם רוחני שיסחי עד להתחריד"; "אופוזיציונרים המשלמים את דיוקנו של הסנוב הישראלי המצוי".

אני מקוה שירדתם לסוף דעתו של מר מוקד. זה לא קשה. הסוף נמצא בעומק של שני-שלושה מילימטרים בסך-הכל.

מאת

דן

בן-אמוץ

הוא גם קובע מי רשאי להביע דיעות בארץ הזו ("בחיכות ציבורי רצוני על דמות ה-ארץ ובעיותיה אין נסיכיה-הבידור-העיר-ש-נו מהימנים עלי כסופר עברי, וכך הייתי חפץ להשקיף על עצמי").

הוא יורק את ריקותיו הקטנות — שרובן ניגרות על פני סנטרו — לעבר תומרקי, עמוס קינן, צבר, הקאמרי, האהלה, חיים גורי — ושוב ושוב, לעבר אנשי-הבידור שאותם הוא מכנה "חלק מהמימסד הניאור-

אין להעלות גבריאל מוקד על מזקד

קאפיטאליסטי המצוי, "אדונים משגשים ה-חולשים על מלכות הבניה והפיזמון", או-פויציה קירקסית של שובע, "ארכי-בדרנים המעמידים פני ארכי-אינטלקטואלים", "ביס-ניקים בפרושה".

★ ★ ★

הוא התחיל ראשון!

הוא קובע ש-האואנגארד הספרותי והפוליטי שלנו לא ישאב מציובאטים של בדרנים ומלהג של סטיקיות.

ואם לא די בכל אלה, הרי הוא משרבב גם את המשפט הבא: "די לעלעל למשל ב-רומאן של מר דן בן-אמוץ כדי להבין איוו מרחק רוחני מפריד בין האדונים הללו ובין תרבות או ספרות".

או אני שואל אתכם: האיש הזה נורמאלי? ראינו כבר אדם שבדיעה צלולה יכרה קבר לעצמו?

חסרות לו צורות? למה לו להתחיל דקא-איתי? הוא לא יודע שזה ירגיו אותי?

הוא לא יודע שההערה המטופשת שלו תאלץ אותי לא רק להגן על עצמי אלא גם על ידידי חסרי-המגן?

אתם עדים שהוא התחיל איתי ראשון. אני לא חושב להגן כאן על עמוס קינן, הוא לא זקוק לעזרתי ואני בטוח שהוא יעלה עליו בבולדורו כרגע שתחזור ארצה.

אני גם לא רוצה לדבר בשמם של תומר-קין וחיים גורי, למה למנוע מהם את תענוג-

ללויה? סוף-סוף מצאתי סיבה טובה להפסיל שרחלים ולהסתער בשאגות קרב על אחת מן החפרפרות המכרסמות ב-שדה-הספרות.

ביום שישי האחרון נשתחררה, תודה לאל, בדר, תשפוכת פסבדו-אינטלקטואלית של אחד בשם גבריאל מוקד, אשר עוררה בי את תשוקת ההתכתשות. אך לפני שאני ניגש לספל בלוחם האמין בשיטות-ההוא, ובכלי הנשק שנבחרו עלי-דוד — עלי להצטוק ולי-הסביר למה בכלל טרחתי לפשפש בתבן ש-נתפור מראשו הפרום של הפוחלץ הזה.

אפשר להאשים אותי בהרבה דברים, אך מי שיעליל עלי שאני נימנה על קוראיו של אותו ספרור בשם מוקד חייב לדעת שהוא מסתכן בחביעת-נייקיין על הוצאת-דיבה ו-גרימת עגמת-נפש.

★ ★ ★

ניאגרה של מלך

אניני אומר ששמו של מר גבריאל מוקד זר לי לחלוטין: פעם או פעמיים סגרתי את הראדיו כאשר שמעתי את קולו הבלתי-נעים והנודף חשיבות-עצמית בלתי-נסבלת, ולא אחת נתקלתי בשמו — מעל רשימות שתחילה עוררו בי פיהוקים ובמשך הזמן החלו להחליף אצלי, בהצלחה ניכרת, את מקומם של כדוריה-שינה.

ולפני שנים מספר נקלעתי לבית-שימוש, בדגניה א', עם קרע ממאמרו של אותו טוט בעל נוצות הפלאסטיק — ואפילו שם כימ-עט נרדמתי לאחר המשפטים הראשונים.

במה אתרץ את העובדה המתמיהה ש-קראתי ביום שישי את הגיגיו הדלוחים של הפובליציסט העצמי הזה? האמת היא ה-טובה בתירוצים, והאמת היא שלא היה עולה בדעתי לחטוף תנומת-צהריים מעל רשימתי לולי העיר לי ידיד טוב, בשיפשוף ידיים ובחיוך דשן של הגאה, שגם שמי נשטף בניאגרת-המלל של אותו גבריאל.

וזה גם הסיבה להשגות התוהה שלי ברגע זה. דו-קרב מעל דפי העיתונות תמיד מע-ביר בי צמרמורת של התרגשות — וכאשר אני הוא הנחקק, אני מוכן להגן על כבודי עד סיפת דמו האחרונה של התוקף.

שנים הלפו מאז הקרב שניהלתי כאן ב-חזות-הנעורים. כבר התחלתי לחשוש שהיך-נה נתנה בי את אותותיה: החיצים שלי כימסס החלו להעלות חלודה, כשלפתע צץ בדבר הדבר הזה המתקשקש לעלות על ה-מוקד שאותו הבעיר במרדיו.

זוהו הצידה, רבותי! הקרב מתחיל.

★ ★ ★

פסיק ספרותי

מאמר בשם בין מימסד לבוריהמה, שאותו נאלצתי, לצערי, לקרוא פעמיים לפני שמצאתי את ידי ורגלי בערפל האינס-לקטואלי הסמיך שבו, מנסה אותו פסיק ספרותי לקבוע את העובדות הבאות:

אנשי-הבידור היושבים בקפה קליפורניה הם, סנובים מתברגנים הדואגים קודם כל לדירותיהם ומכוניותיהם; "ישאלים מכו-ע"ם שהתעשרו בין מיבצע סיני לימי ה-

העיקר לראות את הדברים במישקפיים הנכונים. כשעלה השר משה כרמל לדוכן הכנסת כדי למסור את ההודעה על חסימת מטוס אלעזר, גילה בדרך כי שכן את מישקפיו ואינו יכול לקרוא. הוא תהה מה לעשות. הסדרן הוותיק של הכנסת, יצחק ציגלר, הציע את מישקפיו. השר ניסה לקרוא. נוכח לדעת שהמישקפיים אינם מתאימים לראיתו. אז ניבד לו חזק אגווי משה גרוס את מישקפיו שלו. בעזרתם קרא השר את ההודעה, תוך היסוסים ומעצורים. העיר לו חזק ל"ע גרעון האזור צורים". "אני מקחש שלא תראה גם עניינים אחרים דרך המישקפיים של אגודת ישראל".

● זיגמונד באומן, פרופסור יהודי ב-אוניברסיטת ווארשה, היה מראשוני הקורבנות של גל ההדחות האנטישמיות בפולין. באומן, שתמך בשעתו בסטודנטים המורדים באוניברסיטת ווארשה, הודח ממישרתו וחדעם חברו, הפרופסור היהודי בייסוסו.

● בשבוע הבא עומדת להיפתח בגני ירד המזרח בתל-אביב תערוכת-ציור. מפקדה של התערוכה הוא אלוף-מישנה עמוס בנין. עמוס בריהגוף, שנשאל אם לקראת פתיחת התערוכה אינו מתכוון להוריד ממשקלו, השיב בו במקום: "יותר קל להתבייש מאשר לעשות דייסה!". האלוף חיים (ויויאן) הרצוג, מי שהיה מפקדו השני של חיל-המוצקין הישראלי, סיפר שבשבוע סיפור מימיו הראשונים של החייל, בתקופת הקמתה של המדינה. באחד המינים לקח ויויאן את ראשה ממלשה דויד בן-גוריון לסיוע באחת המחלקות של החייל. באותה הזדמנות ביקש ממנו תקציב מסוים, בדור לארץ, להרחבת פעילות המחלקה. בו במקום נתן בייג' פתק עם הוראה לדויד להורובין לאשר ולתת את הסכום המבוקש לחייל. כאשר ניגש ויויאן עם הפתק של בייג' להורובין, הסתבר שהסכום אותו אישר בן-גוריון היה גדול יותר מכל סכום הדולרים שהיה אז בקופת-המדינה.

הסמכות של לביב

עד כה נהג קול ישראל להתעלם ממבקרי הרדיו, בעיתונות היומית, הקוטלים בסיפור נות את תוכניות-הרדיו השונות. השבוע הגיעה סבלנותם של עורכי קול-ישראל לקיצה והם החירו לשר בתוכנית חזכים וחזכים ששודרה בשבת האחרונה, התקפת

גורן בירה למלכה

אבי, הנראה עכשיו כמו טרזן מהודר, מבלה בארץ לבדו

העולם מנחש:

האם נפרדו?

מזה שבועיים שאבי עופרים (רייכשטאט) הוא אורח קבוע בדיסקוטקים של תל-אביב. הוא מופיע בכולם בשעות הלילה המאוחרות, לבוש בתלבושות המעוררות קינאה והתפעלות אצל הגברים. הוא שותה בעצמו הרבה — ומוזמן בנדיבות את מכריו לשותות על חשבונו.

כל זה הוא עושה כמובן, לבד, בלי אסתר עופרים, החלק הנשי של צמד-העופרים שזכה להצלחה בינלאומית כה מסחררת. איש לא מעז לשאול אותו היכן החלק השני שלו. כולם הסתפקו בלחישות רכילות.

רכילות זו קיבלה השבוע גושפנקה כימעט רשמית כשהגיע לארץ גיליון של שבועון-השמעות הגרמני הנפוץ נוייה וולט. באותו עיתון הופיעה כתבה גדולה על צמד העופרים תחת הכותרת: "שוב אין הצעות לאבי עופרים? תוכנית-טלוויזיה רק עם אסתר!" יודעי הגרמנית תירגמו את תוכן הכתבה לסקרנים ואלה מצאו בה חיוך להשערותיהם.

"לוח'הומנים של אסתר עופרים (28) מלא וגדוש", נאמר באותה כתבה. "לקראת הופעתה בטרט הוליבודי היא הקליטה תקליט חדש. את השיר העיקרי בו היא שרה ללא ליוויי הרגיל של בעלה, אבי עופרים (31). בסוף החודש תתחיל כנראה הסרט תוכנית-טלוויזיה אנגלית ציבעונית בשם אסתר עופרים שאו. ושוב — בלי השתתפותו של הבעל!"

"בשנה הבאה תוסרט תוכנית-הטלוויזיה בריטית בת 13 חלקים. שוב בלי אבי! האם אבי שוב אינו מקבל הצעות?"

בגרמניה יקבע בית-המשפט אם אבי אומנם אמר בחודש פברואר, עת השתתף בהסרת הסרט עולם הלחנים את הביטוי "גרמני חרא". לזי אונדורגה, שניהלה את התסריט, טוענת שהיא שמעה זאת מפיו.

"נוייה וולט ריאין את אמרנגס של העופרים בלונדון. זהו עדי טמל (32). העופרים אינם נפרדים, מבחינה מיקצועית, הוא אמר, כבר אירע מספר פעמים שאסתר הופיעה לבדה."

אבל אם יש לאסתר תוכניות-עבודה כה רבות, האם לא יסאר אבי מובטל? עדי טמל, המכיר את העופרים זה 11 שנים אומר:

אבי ואסתר עופרים בלבוש בוני וקלייד "יש לי הרבה עבודה"

מוקדם עדיין לדבר על תוכניותיה של אסתר. נכון שקיבלה את ההצעות הללו — אבל עוד צריך לדבר על זה. אבי יהיה שותף לזה — אם יהיה לו פנאי לכך.

"האם יהיה לאבי פנאי?" עדי טמל עצמו נאלץ לצחוק ואמר: "אבי עוסק מאוד בהרכבת התוכניות ובהכנתם המחודשת. זה לוקח הרבה מאוד זמן והרבה מאוד עבודה קשה."

כל אלה שחששו שכתבה זו מרמות על פירוד הצפוי, כביכול, בין אבי ואסתר, יכלו לפתור את בעיותיהם בקלות לו התקשרו עם אבי עצמו, המתגורר במלון הילטון בתל-אביב.

"אין שמץ של אמת בכל ההשערה הזאת", אמר אבי. "זה הולך ככה כבר שש, שבע שנים. בכל פעם מציא מישו אחר את הסיפור שאנחנו נפרדים. באתי לארץ בגלל מחלת אמי. אחי הווידע לי שהיא התעוורה בעין אחת ובאתי לראות מה אני יכול לעזור לה. היו לי הרבה בעיות, אבל אני חוזר לאנגליה — לאסתר כמובן."

באשר לתוכניותיה של אסתר להופיע לבדה, מסביר אבי: "אלה תוכניות בלבד. יש הצעות, אבל עדיין לא קיבלנו אותן."

סינג, שהוא אמרגנם — דוקא לדיסקוטק של משה ינוקא.

מלכת העתיד

שנים מעטות התחל של תיאטרון גורא גורליק, פרשו לאחרונה מהתיאטרון. השניים הם המנהל הכללי אברהם חופי ומנהל ההצגות דן שמר. הם פרשו על רקע חילוקי-דעות עם בעליה של "התיאטרון". שמר יעבור כנראה כמנהל הצגה בתיאטרון החיפאי. ● איש מועדוני הלילה התיאטרי אביב קרבה זילברמן, החליט לחולל מהפכה בתיאטרון הלהבות, לילה, לאחר שרכש את חנינה בר כמפועד לילה, הפך קובא את המקום למסעדה רומנטית, בה מופיעה תזמורת כינורות צוענית-רומנטית, ששלחה במיוחד על ידי ממשלת רומניה כל הקהיליציג רשמית. גם את מועדון הלילה צברה מתכונן קובה לשנות. הוא עומד להביא למקום קבוצה של עשר חשפניות מהפולי גרר, לערוך במקום מופע רבני בסיגנון הליו הפאריסאי. ● כמו כן מנהל קובה משאומתן על הבאתו לארץ של אליל הומר הנוכחי, הכושי תום ג'ונס. לפי התוכנית יבוא ג'ונס בסוף השנה לארבעה ימים לישראל, בהם יקיים ארבעה מופעים, אחד מהם באיצטדיון. ● בנו של איש תלם הוותיק ועובד הוועד הנועל של ההסתדרות, זאב יוספון, הוא טייס בחיל-האוויר. לאחרונה הועלה בנו של יוספון בדרגה, מרסין לסגן-אלוף. חבריו של יוספון האב ברכו אותו לרגל המאורע. אמר הצייר יוסף ברגנר: "זאת לא חממה שבנו של יוספון יועלה בדרגה. יוספון ניגש למיפקדת חיל-האוויר, דפק על השולחן וצעק: 'אני דורש העלאה לבניין' אני רוצה לראות מי היה מעז לאחר זאת שלא לצית לו". ● מוריק החתירות מייק סמולוביץ, נבחר בסוף השבוע לשופט בתחרות יופי שיעמה להיערך בבית דולפין בשביציון. מיק לקח את העניין ברצינות, הכין לעצמו לצורך התפקיד גלימת שופט ופיאה לבנה מסולסלת. כשהשופט היה מוכן לפי כל כללי הטקס נמסר כי התחרות תהיה פתוחה לכל אשה מגיל שש עד גיל 60. אולם לבסוף הופיעה רק מועצמת אחת, בת 6, שהיתה לבושה בבקינימיני. מחוסר מתחרות נבחרה הילדה ל"מלכת העתיד".

קים, שוסע על-ידי קריאת-ביניים וזעמת. הגיב הפרופסור העוקצני: "אדוני, הוונמתי הנה להשמיע את הדעות שלי, לא את שלך". ● באותו ערב, ריאין אבנרי גם את הפיומנאי דודי מנוסי, שאל אותו בין השאר על יצירותיו הנפסלות מדי-פעם על ידי מערכת ידיעות אחרונות. כאשר ביקש אבנרי מדידי לתת דוגמה של פיומון שנפסל, השיב דודי: "ברצון, יש לי פיומון ש'נפסל' והקשר בין ובסיעות". בו במקום התחיל דודי לדקלם את הפיומון הפסול: "הבוקר קמה סיעתנו בחמש עשרים ושתיים / היא התלבשה ונעלה את נעליה עם גרביים / והתנחלה בתשומת-לב וציחצחה את השניים. / אחרי גילוח וציחצוח ויישור כל הקמטים, / סוף סוף מצאה לה סיעתנו פנאי לארוחת-הבוקר / קפה שחור — להזדות עם מאבק המיעוטים / ללא טוכר — כמחאה על האינפלציה והיוקר."

אלמנות הקש של קוטלר

סגנית מלכת-המים לשנת 1968, שרה גורן, לא זכתה אומנם בכתר-המלכה, נקבע שהיא תהיה רק סגנית-המלכה, טלי פרידמן. אבל חברת-הבירה הישראלית המייצגת את בירה גולדסטאר החליטה לבחור בשרה כנערת-גולדסטאר לשנה הבאה. שרה תחליף את דוגמנית-הצילום הידועה שווארקי, שהיתה נערת-גולדסטאר שעברה, תופיע השנה בכל צילומי-הפירסומת של בירה גולדסטאר. ● עודד קוטלר, שהיה אלמן-קש במשך מספר חודשים, מאז חזר מח"ל, עומד לצאת מאלמנות. אשתו, הישקנית ליאורה ריבלין, חזרת לארץ אחרי שהות ארוכה בלונדון. ● משה אישיכבסאי, בנו הענק של הצקל אישיכבסאי, עובד לאחרונה שעות נוספות. משה משרת בצבא. אולם מאחר שאבי יצא לי רפיון בצרכסלובקיה, מנהל משה בשעות הלילה, לאחר שהוא מסיים את שירותו הצבאי, את מסעדת כסית בתל-אביב. אגב, הדרך היחידה בה יכולים ידידיו של הצקל להתקשר איתו בצרכסלובקיה — שאין לה קשרים עם ישראל — היא באמצעות הצלב האדום. ● לא רבים יודעים כי השותף היעקרי בדיסקוטק מינדיז הוא האמרגן ששון שבתאי. למרות זאת אין ששון מהסס בבלות גם בדיסקוטקים אחרים. כך, למשל, הוא מזמין את חברי להקת סינג

חתונה בשלושה

כבר ראיתי הרבה חתונות, אבל זו הפעם הראשונה שאני מקבלת הזמנה עם תצלום של מה? של כלה, חתן — וילד. גם הטקסט מקורי למדי, כתוב שם, בעי רך, כן: "אורי זוהר ואברהם דשא מציגים — חתונה".

"מוסיקה — יצחק גרציאני, מילים: ניסים אלוני, כלכלה — מנשה, תפאורה — חיים טופול, מקום — קאזה דל-סול".

אבל זאת בכל זאת לא פירוטמת. זה בר צינות, זוהי חתונתו של **גברי בנאי**, ברחוקונים של שושלת-בנאי, ובחירת-ליבו **אורנה שיק**.

גברי (26) הוא ספרדי והיא אשכנזיה. ההורים מתנגדים לחתונתם — עד כמה שזה נראה מוזר בישראל של 1968 — מהסיבה הזאת, וזה גם כתוב בהזמנה לחתונה, ומי

הגסיך הקטן

עכשיו, אם את משתדלת נורא, את יכולה אולי להשיג בחאריה בקליפורניה.

לא, לא את המאכל המתקת והסמך. אלא את הגסיך של מדינת בחאריה הגרמנית, יורש העצר **אדלברט מאריה יוהאן**.

אומנם, בחאריה הפכה מזמן לאחת המדינות של הרפובליקה הגרמנית הפדרלית, אבל אביסכו של אדלברט היה שליט כליכול, והבחור עצמו הוא עשיר (24), עשיר, נאה, ומשגע.

הוא בא ארצה במיקרה, משום שיש לו חבר, מיליונר יהודי

אדלברט עם רודי והמכונות

אדלברט עם שרית

המשורר והיתה חברתו של הרוגמן הדני **איינר**, זה שהדגים את כל החולצות של אהא.

בינתיים הם נפרדו — ושרית מצאה את נסיך-חלומותיה. ייתכן שיהיה לזה המשך. אדלברט, מכל מקום, מתכנן לנסוע החורף לעשות סקי בפסגות-האלפים, ובדיונוגוף מתעורבים שלושה נגד אחד שחברתו לגלישה תהיה לא אחרת מאשר שרית.

גברי בנאי, הכלה והתנינות

שם כך עורכים הידידים את החופה ועושים את כל המסיבות.

גברי ואורנה הכירו לפני שנה, כשגברי גילה את הילדה הזאת בחדר-העריכה של הסרט ארבינקה, מאז הוא לא עוזב אותה, והיא לא אותו.

היא אפילו לא תיפרד ממנו כשיצאו שלושת הגששים, וגברי בתוכם, לטיבוב בי עולם, למחרת-הטקס — שיערך בספטמבר.

הם יהיו באירופה, בדרום-אמריקה ובארצות-הברית, ואפילו יופיעו בקאנגני הול, המפורסם באומי ניו-יורק, ב-15 בדצמבר, והתנינות? שכחת. היא בכלל לא שייכת לעניי, זוהי **שרילי**, ילדתו של פנשל.

הצנחן צעק, "הצילו!"

הראשונים, הצנחן נאלץ לשלם מזונות עבור בן במוסד ובת שגרה עם האמא, וזה לא מצא חן בעיניו.

או לאחרונה התחיל לבוא אליה הביתה, בהיעדר הבעל החדש, ודוקא בלילות המי-טרה: לעשות צרות, לשכנע את האבס שלו לא לבקש עוד מזונות — או לפחות לקחת את הבן גם כן הביתה, כדי שישלם פחות.

פעם, פעמיים ושלוש מצא אותה לבדה, אבל ביום ה' נגמר המול שלו. הבעל-הנכה היה בבית, הוא ביקש מהצנחן לצאת, פשט את החולצה והשעון — והיכה את הקצין החדרתי עד זובזוב.

וההמשך יתברר במשטרה — ואולי בי בית-המישפט.

ביום ההמישי, בשעה עשר בלילה, צעק מישהו "הצילו!" ממכונת שחנתה באחד הרחובות שבחדרה השלחה. כשבאו לראות מי זה היה, נידהמו לראות שלא היה זה אלא **צנחן לשעבר**, המבקש רחמים.

ממי? **מלכה-צה"ל** דוקא. אבל לא על רקע צבאי היתה הקטטה, אלא דוקא על רקע אישי. מסתבר שהצנחן היה נשוי לפני עשר שנים ל**אשה יפה**, אותה אהב. היו להם שני ילדים, יום אחד עזב אותה והתחיל להסיל חילות צעירות, מאלה שהכיר בצבא.

הדבר גרר צרות צרורות, ולבסוף הם התגרשו. כעבור חמש שנים נשא הצנחן **אשה שנייה** — ויש להם שני ילדים. אלא שהצרות באו דוקא בגלל הילדים

תחתון ידוע ואליהם, ושתי.

הוא ביקש סטיק. הגישו לו סטיק לבן, מה שמכונה בעברית עממית — אומצת חזיר, השיכור ראה, ורק את הצלחת וסטר למלצרת. "לוי" שאג, "לי אתם נותנים לבן?"

קמה מהומה, צריחות, צעקות, דחפורת, וילי **שנהאום**, השותף של פרדריקה **סל**, ניגש לאיש בזהירות. הוא קיבל מכה עצומה, ונסוג לאחור.

השיכור לא הירפה ממנו והתקדם לעבר הבאר. וילי תפס מישראל מאחוריו, השיכור ניגש לחילי, הרים בקבוק — ופתח לו את הראש.

בינתיים נימלט על נפשו השומר, שהופקד על פתח-הדיסקוטקס-עליי שירות-הש"מירה של דנוך. הקהל התחיל לברוח בהמוניו, חלקו — מבלי לשלם.

אז העלה מישהו רעיון גאוני: הוא הזיק מהדיסקוטקס הסמוך, זה של **ינוקא**, את שומר-הסף, חיים, חיים, שהכיר את המשחולל אישית, ניסה לדבר אל ליבו, כשחולצתו הצהובה נספגת מדמו של וילי. בינתיים עבר בורכו של השיכור **רב** ("דובי") **זלצר**. הוא התקרב יותר מדי — וקיבל מכה שגרמה לו לסדק באף ולפנס רציני בעין.

גרציליה, אשתו הצרפתית של דובי, שלא יודעת חוכמות ולא הבינה מדוע כולם נרתעים, התחילה לפתוח את הפה: "מה זה כאן?" צרחה, "מערב פרוץ? מדוע איש לא עושה שום דבר?"

כשהגיעו שתי גיירות המשטרה, כעבור שעה ארוכה, כבר הסתלק המשחולל. שלר שים איש, שהיו נוכחים במקום, ובתוכם בעלי-הדיסקוטקס — לא העזו לפתוח את הפה, ולהגיש תלונה נגד העברייני, המוכר היטב לכולם. "הוא יכול לחזור", נימקו.

השתיקה הגדולה

שוב — מכות בדיסקוטקס, והפעם בדיסקוטקס של פרדריקה.

זה קרה באמצע השבוע. כולם רקדו והיו מבוססים. פיתאום נכנס **איש עולם** שלכם!

האשה עם המכנסיים

השבוע אפשר היה לראות שתי נשים מסתובבות בסופרמארקט, אחת צעירה ואחת קצת פחות.

"גליה, שתקני עגבניות! וקצת מלפפון! ניס! וענבים. כן, הרבה ענבים."

"נמאסו עלי כל-השטיקלעכס עם הכוכב בנות. הנכדים שלי צריכים הרבה מיץ-פירות טבעי. ובכלל, אל תרימו את האף שלכם!"

האשה המדוברת כך היא זו שלובשת את המכנסיים, בביתם של בני משפחת טופול. לא דוקא **גליה**, אשתו של **חיים טופול**. אלא אמה, **יונה פינקלשמיין**. יונה גרה קומה אחת מתחת למשפחת הכוכב המפורסם. כל בוקר היא עולה ועור שר, ומטילה טרור על העוזרת ועל

המטפלת של גליה וילדיה. היא קובעת איפה יהיה מה, ומי יעשה מה.

לפני שחיים נסע לחוצלארץ, היתה בכלל הרוח החיה והשליטה הכליכולה. עכשיו, משחזר עם תהילה וכתר-הכוכבות הביני-לאומי, חשבו כולם: "עכשיו זה ייגמר. עכשיו תקבל גברת פינקלשמיין את המקום שלה."

לא דובים ולא יער. רחל פינקלשמיין שולטת בכיפה. וחיים טופול? הוא מחיך באומץ: "ברור שזה כך", הוא אומר, "חמתי בסדר."

אבל בסדר או לא — הוא החליט לקחת חופשה של שלושה שבועות. עם גליה, ועם שניים מבין שלושת ילדיהם. ובלי החמה.

המומחה למלכות המים

ששי, שהוא כוכב להקת-הנחל, נעזב בינתיים עליי דניאלה, העומדת להתחתן עם **יאק** ("הצהוב") **סלומון**, אחיינו של עורר-הדיון יעקב סלומון מחיפה. אז ששי נאלץ לחפש, גם הוא, מלכה אישית חדשה.

כאשר נבחרה החדשה **טלי פרידמן** למלכת-מים, עשתה זאת בעזרתם של כמה וכמה ממעריציה-הידידה, אנשי-נחל, שבאו לסקסיה-בחירה ועשו לה פורפוגאנדה בעד רת מחיאות-כפיים סוערות.

ביניהם היה גם אחד שמילא תפקיד נוסף בבחירה: **יעקב** ("גילוי") **טאכמן**, מד"ס בצבא ובעל סימקה משועת, אשר נבחר למונה-קולות בקלפי.

בתוקף תפקידו בא גילוי במגע עם המלכות, בצורה יותר קרובה מעמיתיו. התוצאה: לאחר הבחירה ניגש לסגנית השנייה, דוקא, ואמר **לאורי נויזר**: "אגיד לך את האמת — בחרתי בשביל טלי, כי היא ידידה שלי. אבל אילו הייתי צריך לעשות מה שהלב שלי אומר — הייתי מצביע רק בשבילך."

דברים יפים. ומדברים צמחו מעשים ומי מעשים — אהבה. עכשיו אפשר לראות בכל מקום את אודי ואת גילוי ביחד, כשי הם משגעים את העיר ומתכננים עתיד משותף.

אבל זוהי לא הפעם הראשונה בשביל גילוי. כאשר מלכת-המים 1966, **אבישג פפה**, נפרדה מהחבר שלה, **דורון צפי ריר**, משום שזה לא רצה עסק עם מלכות ודברים כאלה — הסתובבה אבישג כשנה עם בחור אלמוני וצעיר מאוד.

בחור שלא היה אלא גילוי. רק לאחר שדורון חזר לאבישג, ועשה אותה לאשתו החוקית, הירפה, התחיל לחפש משהו חדש. ומצא את אודי.

אגב, הוא לא צייד-המלכות היחיד בחוגו: אחד החברים הכי טובים שלו, **ששי**, ש הוא גם כן חייל, הסתובב הרבה זמן עם נערת-החן של ישראל, **דניאלה הור**.

גילוי ואודי

תמרורים

התמנה • לתפקיד מוזכרו הצבאי של נשיא המדינה, אלוף-מישנה בצלאל אמיר (43), בנו של אחד ממייסדי דגניה א' שנו לך במצרים והספיק לחזור ארצה בגיל צעיר ולהשתתף במלחמת העצמאות כמפקד מחלקת גיפסים בחטיבת הנגב. מאוחר יותר שירת כקצין מודיעין, עבר לשריון (סגן מפקד חטיבה) ולתפקידי הורכה. במלחמת ששת הימים מילא תפקיד מרכזי בכיכובו מסכ"ל.

זוכו • מן האשמה של ביגאמיה, כו ככת הקולנוע סופיה לורן ובעלה היצור קארלו פונטי,

סופיה

יה לאשה, קיבל נתינות צרפתית, נשא אותה לפני כשנה על-פי חוק בצרפת.

התארכה • הדוגמנית הדקה פוללי, שכבר הגיעה לגיל הנכבד של 18 שנים, עם האמרגן שלה, זוסטין דה וילנב (28), שהתחיל את הקאריירה כספר נשים. אבל הם עוד לא מתכוונים להתחתן: הם מחכים שזוסטין תהיה בת 21, ותזכור עוד כמה מאות אלפירות.

התבודד • הרני קורט אלברכט, 41, על אי שומם מול חוף דניה, במטרה לגמול את עצמו מהרגל העישון, בו החל בהיותו בן 13. עימו לאי לקח מלאי של מזון, חומר קריאה ודלק — אך לא טבק או סיגריות. הסירה שהנחיתה אותו תאסוף אותו אחרי שבועיים. לדברי אשתו: "אם יצליח — אערץ אותו, אבל זה רעיון מטורף לגמרי".

נחוג • יום-הולדתו ה-58 של אפרים כרצני, אלוף בדימוס של צה"ל, שהיה גם בעל הדרגה הגבוהה ביותר שאליה הגיע קצין ארצישראלי בצבא הבריטי: לויטננט-קולונל (סגן-אלוף), שימש כמפקד גודד חי"ר בבריגדה היהודית. הוא ידוע יותר כאיש שעמד בראש חברת אינעל בי שנותיה המכריעות.

נחוג • יום-הולדתו ה-58 של שגריר ישראל בפאריס וולטר איתן, יציר התר-

איתן

בות האנגלית, שבימי כהונתו בצרפת החליט הגנרל דה גול להעביר את אהדת ארצו מישראל לערבים. הוא גולד במרמיה, אך בגיל ארבע עבר לאנגליה, בה התחנך ובה אף כיהן כמרצה (לפילוסופיה גרמנית) בי אוכספורד. הוא עלה ארצה ב-1946, התחיל מייד בקאריירה דיפלומטית, שראתה אותו ממלא תפקידים היסטוריים בין השאר כראש משלחת ישראל לשיחות-ירושלים עם מצרים.

נפטר • מהתקפת לב בגיל 60, הסופר ג'ובאני גוארסקי, מחבר עולמו הקטן של דון קאמיילו: ספריו על הכומר האיטלקי החביב, הנאבק עם המנהיג הקומוניסטי הלא-מחזותי של הכפר, תורגמו ל-27 שפות, כולל עברית, הוצגו כסרטים, בהם מילא פרנאנדו את תפקיד הכומר.

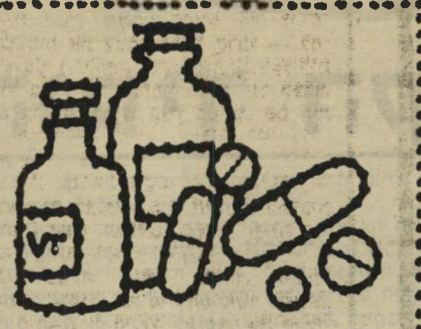
נפטר • בגיל 69, גימיה וייצמן, אחת הסופרות החזקות בארץ, שעלתה ארצה (מרסיה) ב-1923, הצטרפה לחבורת העמק ולמייסדי תל-יוסף, החיישה יחד עם בעלה אהרן, לפני 40 שנה, בכפר-סבא.

נפטר • בגיל 69, חבר בית-הנבחרים של מערב-גרמניה לשעבר, אלפרד פרנץ צל, שנחלה כסוכר-ריגול של צ'כוסלובקיה. כחבר ועדת-הביטחון של הבונדסטאג היתה לו היכולת למסור לקומוניסטים את כל תוכניות ההגנה של ארצו, נידון על-כך ל-15 שנות מאסר — אך שוחרר כעבור ארבע שנים וגורש לצ'כוסלובקיה, בה נפטר.

הרחבה ללא תקדים

של זכויות

ושרותים

בשלוש

קופות

חולים

שלוש קופות חולים בלתי-תלויות ובלתי-מפלגתיות — קופת חולים מרכזית קופת חולים עממית וקופת חולים אסף — גאות להודיע על הרחבה ללא-תקדים של זכויות המבוטחים לגבי השירותים הבאים:

דמי מחלה בעת אישפוז - 25 ל"י ליום

דמי מחלה בעת אישפוז בבית-חולים בשעור של 25 ל"י ליום, כפיצוי על אבדן הכנסה או היזקקות לעזרה בבית, ישולמו לכל מבוטחי הקופות — הזכאים לאישפוז ע"ח הקופה — עד 100 ימים בשנה.

החלמה 14-7 יום אחרי האשפוז

כל מבוטח שמשולם בגינו מס מקביל, יהיה זכאי ל-7 ימי החלמה לאחר כל אישפוז (עד 14 יום בכל שנה).

שחרור אשה עובדת מתשלום מס נפרד

נשים עובדות תהיינה פטורות מתשלום מס נפרד. אשה עובדת שישולם בגינה מס מקביל — זכאית גם להחלמה אחרי אישפוז.

ביטול מוחלט של רוב ההגבלות מלידה

לא תחול כל הגבלה על מחלות ומומים מלידה לגבי ילדים הנולדים לחברי הקופות.

ביטול מוחלט של רוב ההגבלות לחברים ותיקים

כל הגבלות לגבי רוב רובן של מחלות בוטלו לחלוטין לגבי חברי הקופות הוותיקים. הרחבה זו של הזכויות היא תוספת ביטחון ושירותים למבוטחים, הנהנים כבר כיום מבחירה חפשית של רופאים, מביטוח אישפוז מקיף, אספקת תרופות ומשירותי בריאות משוכללים, ללא תלות ארגונית או מפלגתית וללא כל תשלום צמוד לביטוח הרפואי.

כל עוד לא קיים ביטוח בריאות ממלכתי — זהו הדבר הקרוב ביותר.

בקשו פרטים מלאים.

קופת חולים מרכזית

רחוב שפרינצק 15, ת"א
טל. 259306

קופת חולים עממית

רח' ארלוזורוב 100, ת"א
ת.ד. 16161, טל. 229231

קופת חולים אסף

רחוב ברנר 13, ת"א
ת.ד. 469, טל. 621990

אמנות

תיאטרון

עניין שבמצפון

כאשר הסתערו שורה של צעירים על תיאטרון האוהל, כדי למחוא בהתפרעות נגד העלאת מחזהו של יגאל מוסינזון, שברו את הכלים, לא חלמו שאותו דבר עשוי לקרות להם.

בייחוד לא חלם על כך המחזאי חנוך לוין (24), שעסק כבר אותה עת בחזרות לתוכנית הסאטירית שלו, את ואני והמלחמה הבאה, בבימויה של עדנה שביט, ובהשתתפות שיפורה מילשטיין, בת שבע ציילור, רמי פלג וגד קינר.

וואת, בעיקר — משום שחנוך לוין לא האמין שהתוכנית תוצג. זמן קצר קודם לכן, ביטלו הקומוסארים הפוליטיים של מועדון צוותא לתרבות מתקדמת — את הרשות שיתנה לו קודם להציג.

אולם נמצא צדיק בסדרם: בעלי מועדון הסטודנטים ברברים איפשרו ללהקה של לוין להציג שם, תמורת אחוזה הכנסה.

עוד בהצגת הבכורה, בפני קהל אוהד ה"מורכב משחקנים מיקצועיים, משפחות משה" תמים וירידים, פרצו ויכוחים.

חלק מן הנוכחים התנגד בקיצוניות ל

מחזאי לוין
אלמנה 5 שנים

פיוזמונים כמו "אנחנו מנשקים לך בתחת, האלוף בוס/כי בלעדך לא היינו עכשיו כלום..." או "לאן הלך ילד/בני הלך — לאן? חייך שחור מכה חייך לבן? בכי ב' חזרים ובגנים שתיקה/המלך משחק עם המלכה?"

חלק אחר טען, בחיכות שהתנהל לאחר ההצגה, כי "אסור לדבר בכלל על דברים שבקדושה, כמו אלמונות או נופלים."

כאשר אחד המתחזקים העיר, כי גם ב"גרמניה שלפני עליית הנאציזם היו קאברטים דומים, שהופעו על-ידי ההיטלרסטים, קראה נערה מן הקהל בבכי: "למי משווים אותנו?" "בכל הנאי — בכל מצב!" קיצר גית הרבה יותר היתה תגובתם של חלק מן אנשי המשק נצריסרני שקנה הצגה — מבלי לקרוא אותה, כמובן.

כאשר הגיעו המשתתפים לקטע המכונה האלמנה רובינזון, והמתאר זוג מתאבלים מיקצועיים הממשיכים לרחם על אלמנה, 5 שנים אחר ששיכלה את בעלה, קמה מהומה. "קני חברי/המשק קמו, קרעו את הקר" שים של הבמה עליה עמדו ולא איפשרו לנו להציג," מספר חנוך לוין.

מתונים יותר היו צעירי המשק, אם לקחו את הלהקה ולכריה/דשא שלד מיבניהם של הם, איפשרו להם שם לסיים את המישחק ולנהל איתם ויכוח — הגם שגם הם לא הסכימו עד הסוף עם רוח ההצגה.

"והמצחק ביותר הוא שהצעירים היו בחלקם הרב חיללים וחיללים משוחררים," מחזיק לוין בעצב.

עגבניות רקובות? עתה מתחילים אנשי הלהקה, בדריכות, ליום בו יגלה ה"קהל הצעירני" את קיצוניות הטכסט. אבל אנחנו נמשיך להציג ככל תנאי" מבטחים. גם אם יכו אותם או יזרקו עליהם עגבניות רקובות?

"גם אני," עונים השחקנים, שזו הופעתם הראשונה על הבמה. "בשבילנו השכסט האנטי-מלחמתי הזה הוא עניין שבמצפון."

אחרים

(המשך מעמוד 15)

חודשים, הדרך חניכי תנועת העובד הציוני באנגליה.

כשחזר לארץ, השתנו הימים. היה לו מ"קום להוכיח את עצמו כחיל קרבי — למרות שלפני המלחמה כבר השתתף בפעולות התגמול בקלקיליה ובסמוע. הוא חזר לצבא, למקום בו היה דרוש קצין כמוהו, שם היה בן-טיפוחיהם של אריק רגב ועוז וייצמן.

הוא חזר לצה"ל שבוע לפני פעולת-כרא"מה, בה זכה בצל"ש; מאז השתתף במרבית המירדפים אחרי חבלנים, כשהוא מגלה אר"מ קלב ותעוזה בלתי-רגילים.

היה למנילה כושר מיוחד להרחת חבלנים ולאיתור מקומות-המסתור שלהם. תכונה טבעית זו חילצה לא פעם את חייליו ממצבים משוכנים.

זו היתה גם הסיבה שתמיד ראה חובה לעצמו להיות במקום התקרית או קרבה-אש עם החבלנים. הוא היה בטוח שבלעדיו עלו לים חייליו להסתבך בצרות.

שינאת-הפירסומת

שיקבל אריק רגב את הפיקור על חסיבת-צנחנים, השלימו הוא וגדו זה את זה. היתה להם שפה משותפת. שני-הם היו בעלי תכונות זהות — כמו שינאת הפירסום, למשל.

בפעולת כראמה נפצע גדי בכתפו. הוא בא לחופשה קצרה למשק, לא סיפר לאיש על פציעתו. כדי להסתיר אותה, אף נשא רובה על כתפו הפצועה. לפתע טפח לו אחד מן חבריו על שכמו. גדי התפתל מכאבים. "הרי אתה פצוע," אמר החבר, "למה לא סיפרת לנו?"

באחד המירדפים ניפצע גדי בריאותיו ו-ברגלו, מרסיסי רימון-יד. הוא היה חייב לצאת להחלמה. במקום זאת חזר לחטיבתו. את חופשות-ההשבת העדיף לבלות בין חייליו, כשהוא מסייר בין העמדות. כשהיה קופץ לפעמים למשק, נהג גדי — בוגר בית-הספר הטכני אודס בנתניה — לחקן טרקטור שנתקע בשדה או לעזור, להעמיס משאית בארגוני-עופות.

רגב ומגלה דאגו בעיקר לחייליהם — ולא רק הגפגעים. כשלא היו עסוקים בפעולה מיבצעית הקדישו את כל זמנם לשיפור תנאי-החיים של החיילים, במוצבים ובצמ"ד.

רק לפני שבוע עלה רגב ממפקדתו, כש-הוא מנסה להשיג חקציב ממשרד-הבטחון להתקנת מזגני-אוויר.

בחום הנורא של ביקעת הירדן. הם שוכבים במארכים בלילה — לא יתכן שלא נאפשר להם לישון ביום," אמר.

אך שעה ששניהם דאגו לחייליהם, דאגו מפקדיהם להם. המצאות המתמדת בקרה-אש הראשון, במלחמה נגד הטרור, הדאיגה רבים. "לא היה ויכוח שאם יתמיד גדי ב"מיבצעיו הוא עלול ליהרג באחד הימים. החיכוך היה רק על המועד בו ייהרג. גדי עצמו נהג לענות וכשחבריו במשק טענו "גדי לא ימות במיטה":

"גו, או אני אהרג פעם. אני יודע ש"אהרג." אף-על-פי-כן קיוו הכל שגדי ייחלץ גם להבא מהסכנה, כשם שנחלץ עד כה. לפני שבוע קיבל את דרגת-הסרן שלו. בעוד שלד שה שבועות עמד לצאת להשתלמות בחו"ל. "כשיחזור, לא נחזור אותו יותר לקה," אמרו מפקדיו.

"יורים בגדי שלי!"

ביום החמישי האחרון שהה גדי ב"חופשה קצרה בחזרו, במשק, שהקישוט הליחי בו היא בובה התלויה על מיצנת. הוא ביקש משומר להעירו בשעה שתיים בלילה, כדי שיוכל לחזור ליחידתו.

כשבא השומר בשעה היעודה להעירו, כבר לא מצא את גדי.

לכמה רגעים, ביום הראשון השבוע, שוב נימצאו רגב ומגלה זה ליד זה: היה זה כאשר אילנה, אלמנתו של רגב, באה ישר מהלוחית-בעלה להלוויתו של גדי, לחצה את ידי אמו ואביו וניחמה אותם, כשכל ה"סובבים אותם פורצים בבכי.

אחרי-כך חזרה אילנה רגב לילדיה. כיתת חיילים ירתה מטחי-אש על קברו של גדי. ואמא של גדי שהתאפקה עד אותו רגע ו"חזיקה את עצמה בגבורה, הסליטה: "יורים בגדי שלי."

כל חצי האי סיני

"אגד תיור" ו"אגד דן תיור" מגישים לך טיול בן 3 או 5 ימים בסיני. הטיולים נערכים באוטובוסים מפוארים, לכל המקומות המעניינים והיפים בחצי האי סיני:

רצועת עזה — אל עריש — בנתיב הקרבות למרכז סיני — ביר תמדה — עיון מוסה — מפרץ סואץ — ראס סודר — ראס אבו רודיס — אל טור — שרם-א-שייך — שרם-אל-מוייה — ראס נצראני — וואדי פיראן — תרפת אום קודרין — מעבר וטיה — סנטה קטרינה — הר משה — אבו זניימה — נסיעה לאורך תעלת סואץ — האגמים המרים — קנטרה — נחל ים.

ימי היציאה: טיול 3 ימים — בכל יום שישי.
טיול 5 ימים — בכל יום ראשון.

פרטים והרשמה:

במשרדי "אגד תיור", "אגד דן תיור" ואצל סוכני הנסיעות

אגד
ליוול

חזרה מארצות-הברית, אוסטרליה, אירופה

עם תוצאות החקירות המדעיות החדשות ביותר, הצלחה מוחלטת בטפול פיצעי אקנה, הזדקנות של עור ושרירי פנים, כתמים חומים, סילוק של שער מיותר על-ידי חשמל בלי כאב ובלי להשאיר עקבות.

אדית קובץ'

תל-אביב, כיכר הבימה 2, טל. 222930

הקרן לעזרת ילדי ביאפרה

תרומות לקרן לעזרת ילדי ביאפרה מתקבלות בכל סניפי בנק לאומי ובנק דיסקונט בארץ.

את התרומות יש להפנות לחשבון קרן ילדי ביאפרה

בנק דיסקונט מס' 795844

בנק לאומי מס' 7575/47

הכסף יועבר באמצעות הצלב האדום הבינלאומי.

קולנוע

סרטים

זוהר שדה

נירה. היו באים לשם אנשים, גרים, רוק' דים, שותים. השמועות הגיעו עד צרפת, ודויד שלח את אשתו לסדר את העניינים. כשהיא באה ללונדון, דויד היה בעיצומו של הקורס. היא פנתה למנהל והסבירה לו: "אנחנו עובדים תמיד יחד. היינו עושים תערוכות יחד, עוסקים בגראפיקה יחד. עכ" שיו, שהוא התחיל לעסוק בסרטים, לא הייתי רוצה לעסוק במשהו אחר". הציעו לה ללמוד עריכה, והיא קיבלה את ההצעה.

בסוף הקורס הם עשו את סרטם הראשון. סרט על ילדה טובה מאוד, המקבלת הרבה פרסים מפני שהיא טובה מאוד, ובסוף, מרוב שהיא טובה, בא זאב וטורף אותה. "קח את אשתי!" היה להם צלם. היה להם במאי-דויד, והיתה להם עורכת-לאה. אבל לא היו להם שחקנים. אף הורה אנגלי לא רצה לתת לילד שלו להופיע בסרט. "הם לא יכולים להפסיד לימודים". אז צילצלו דויד לשגרירות, לממונה על האקדמאים, ושאל אותו מה לעשות. הממונה נה הוא ישראלי, ולכן הוא אמר: "קח את הילד שלי".

"אני צריך גם ילדה", אמר לו דויד. "אני מסדר לך תיכף", אמר הממונה. "כן, וגם דודה, אני צריך", המשיך דויד. "קח את האמא שלה".

וכך נעשה הסרט באנגליה, עם משתתפים ישראלים, ובקרוב הוא עומד להישלח ל-פסטיבל הסרטים בלוקרנו.

תדריך

אמנות

פגשתי בצעונים מאושרים (אסתר, תל-אביב) מתאר בעוצמה וברגש את חייהם, אהבותיהם, סבלותיהם, עליבות חיהם ו-

דויד קרם

בגלל קירק דוגלאס —

כמאים

היא והוא

הם הכירו זה את זה בקולנוע גן רינה בתל-אביב. דויד קרם עמד בתור לקופה, בין הראשונים, ולא עמדה בסוף. היא ניגשה אליו וביקשה שיקנה לה כרטיס. הציגו שם את ללא כוכב, עם קירק דוגלאס. אבל היא כבר לא ראתה את הסרט. היא ראתה את דויד. הוא מצידו לא יותר על קירק דוגלאס. הוא הספיק לראות את שניהם יחד.

היום קוראים ללאה קרם, והיא עוזרת ל-בעלה בכל מה שהוא עושה. בומן האחרון הוא עשה סרט קצר הנקרא סיפור חינוכי. הוא יצא לצרפת לפני שנתיים, משום שנמאס לו להיות גרפיקאי בארץ. הוא התחיל לעבוד בתחריטים, ולא היה עוזרת לו. כשהם היו מתפנים מהעבודה האמיתית שלהם, היו מצלמים. הכל, עצים אבנים. הוא אותה, והיא אותו. בריבירה הצרפתית, יחד עם קלוד קיפנס הם צילמו סרט קצר, ו-כשהוא הגיע ללונדון, כדי להירשם לקורס הסרטה ובימוי, הוא הראה את אחד הסרטים שעשה ונתקבל.

מה נעשה בדירה? לאה היתה באותו זמן בארץ. היא באה הנה לסדר עניינים: הדירה שהם השכירו ליואב רחמני הפכה דיסקוטק קטן, לאחר שיואב נפרד מאשתו

מלכת-המים 1968, טלי פרידמן, בשימלת-ערב מיני שהוגשה לה כשי-עלידי הסלון לאופנה "ריפיי" (רחוב פרישמן 42, תל-אביב)

המלכה מקבלת שי מוכסף טחור, בעיצוב החדוש של "תכשיטי דני" (רחוב זמנהוף 19, תל-אביב)

זמפריה המפורסמת אנטה ממפלת בסלון שלה, במלון "דן" תל-אביב, עדה ראובן, אותה הכירה לראשונה לרגל בחירת המלכה.

בלב היער, בחוף סבך של עצים ופרחים, עומד בית'עץ גדול, שחלונותיו הענקיים פונים אל השמש. כאן גרה דניאלה פסל בסופי השבוע. היא באה הנה, לעיר האמנים וחד-סטוק, יחד עם בעלה הרופא. הם פוגשים כאן ידידים מהמקום, אוכלים במסעדות הקטנות שבמרכז הקטן של העיר המקסימה. הולכים לטייל על שפת האגם. יושבים לפנות-ערב בבית-קפה קטן, ומסתכלים על האמנים, ה' ביטניקים וההיפים הממלאים את המקום, ו'

ורק לאחר שנתיים הם התחתנו. **שיחה במקום מיוחד.** במשך שנתיים היא למדה להכיר את הגבר האמריקאי, והיא יכולה לספר מדוע הבחורה הישראלית ה' ממוצעת זוכה להצלחה כל-כך גדולה אצל. "הייתי יוצאת עם בחורים", היא מספרת, "משוחחת איתם על פוליטיקה, על דברים רציניים, ואחר-כך הם היו מודים בפני שזה הדברים אותם. עם הבחורה האמריקאית לא מדברים. הולכים איתה לקולנוע, הולכים ל' מיטה, לכל היותר משוחחים קצת על שטו' יות. ופתאום הם פוגשים בחורה שאפשר לשוחח איתה כמו עם גבר. זה לא נהוג אצלם." הרבה גברים אהבו אותה מפני שהיא אשת-שיחה מעניינת, והרבה אהבו אותה מפני שהיא ישראלית. "היהודים כאן", היא מספרת, "מעריצים ישראליות. הם לא רוצים

דניאלה פסל בביתה בווידמפוק (מאחור - ציור שלה) מדוע הם אוהבים ישראליות?

ביום השני הם חוזרים בניו-יורק, אל בית-העשירים שלהם ממול הסנטרל-פארק. כל הישראליות הנוסעות לאמריקה למצוא בעל יהודי עשיר, כל הזמרות, השחקניות, הרקדניות הנוסעות לאמריקה לעשות קארייר'ה גדולה. היו מוכנות ברצון רב למלא את מקומה של דניאלה. היא אחת הישראליות היחידות בעיר הגדולה מלאת האפשרויות והיא אינה מאושרת מזה.

היא גמרה את בצאל' וקיבלה סטיפנדיה כדי להמשיך ללמוד באמריקה. היא חשבה ללמוד, ולחזור מייד ארצה, אבל כשהיא ירדה מן המטוס, אמרו לה קרובים שבאו לקבל את פניה: "יש כאן גבר המחכה לך עם זרפיהים. הוא אומר שהוא חבר שלך."

איזו מסיבה בירושלים. לדניאלה לא היה שום חבר בניו-יורק, והיא לא יכלה לתאר לה מי יכול לחכות לה עם זרפיהים ביד. כשהיא ראתה אותו, גבר יפה, בעל פנים רציניות עם עיניים כהות וארשת עצור'בה - היא לא הכירה אותו, ולקח זמן עד שהיא נזכרה באיזו מסיבה, בירושלים. הוא היה שם. הם שוחחו, היא אמרה לו שאולי היא תסע לארצות-הברית. זה הכל.

זה היה בעלה. אבל היא עדיין לא ידעה את זה. היא היתה אז צעירה, בת עשרים ושלוש, היא לא רצתה להתחתן, היא לא רצתה להישאר באמריקה עם בעל אמריקאי. היא רצתה להכיר אנשים, לבלות באמריקה, ללמוד - ולחזור ארצה.

אבל דוקטור אליאס גכמן, שהתקרב כבר לשנות הארבעים שלו, ידע שדניאלה תהיה אשתו. הוא הגיע לאמריקה לאחר המלחמה. לקח לו הרבה זמן להסתדר בעיר, ועכשיו הוא כבר היה מסודר, וכשהוא ראה את דניאלה הצברית השחורה-הירוקה, מלאת-חיים, הוא ידע שהוא ישא אותה לאשה. "התראיתי איתו", היא מספרת. "אבל הכרתי גם אנשים אחרים, יצאתי עם גברים אמריקאיים, היו לי הרבה חברים וחברות."

מקצוע נכבד
ללא אבטלה

בבית ספר, "דיאנה" רוכש התלמיד, בנוסף לידע מקצועי, נסיון מעשי רב ובטחון עצמי בעבודה מעשית. וזאת תודות ללקוחות הרבות והקבועות המבקרות בשלון בית-הספר והנהנות משרות מעולה הניתן במחירים נמוכים ביותר. למסיימי הקורס ניתנות תעודות סיום וסיוע לקליטתם בעבודה.

הקורס החדש נפתח: 1.8.68

בית-ספר ספרות נשים

דיאנה

בפד דיזנגוף רינסות"א טל. 226066

נל ההבדל!

בגיל מסוים קיימת סכנה של הפרעות בעיכול. עצירות גורמת להצטברות גזים והר' גשת נפחות. כל רופא יאמר לך כי עליך להזהר. עכשיו לרשותך עלמונה ה' משלשל הטבעי. עלמונה מש' חרר את גוףך מפסולת מזיקה ומנוזלים עודפים. עלמונה ממריץ את פעולת המעינים בדרך טבעית ונעימה וכמו כל משלשל יוריד גם עלמונה ממשקלך.

כל ההבדל: תרגישי טוב יותר! עלמונה יעזור לך!

almona המשלשל הטבעי

תגע
פעם!
ותראה...
אין יותר
פגמים
וכצעים

כן! אפשר לגעת סוף סוף ואין בכלל פגמים ופצעים. וכל זה בגלל עדורה. כי עדורה הורג חיידקים עמוק עמוק בתוך העור. עדורה ממריץ את מחזור הדם ומחטא ולכן יהיו לחייד, מצחך וסנטרך ללא פגם ועורך בכללותו יחזור להיות חלק וזך. הלאה עצבות... הודות לעדורה.

עדורה קרם אנטי-סט'י חוזר במהירות אל מתחת לעור וניתן לשמוש גם במשך היום, כי הוא אינו משאיר את עורך שומני ונוצץ. 3.65 ל"ר

עדורה נוזל אנטי-סט'י תמיסת נקוי צלולה, החודרת ומנקה את עורך ביעילות. 3.65 ל"ר

עדורה סבון אנטי-סט'י סבון עדין ומנקה המכיל את מרכיבי עדורה והממריץ ועוזר לפעולת עדורה קרם ונוזל. 1.70 ל"ר

adora לטבול בגרוי העור

מוצר דיסקו בעים.

חיפה

הזונה

הסופר

והקומיסאר

חיפה, עיר-הנמל השקטה ביותר בעולם, אינה אוהבת לראות את הצד המחוספס של החיים העירוניים. אם לדון על-פי פירסומי-הם של שוחרר-חוש, אין בעיר זוגות, עולם תחתון או חיילילה.

(המשך בעמוד 29)

אלה הן תמונות אמיתיות שצולמו על-ידי ידית דחר שושני (באמצע) בעת אחת המסיבות של חבורת הלסביות המתוארת בעמודים אלה

כל "אהו.בנות!"

אפילו נשים שבחזן הן לא לסביות מנסות את זה, בתוך הכלא. כל תקופת-שהותי בנווה-הירצה קיימתי יחסים עם יעל. בסוף אני השתחררתי שבוע לפני. ביום שהיתה צריכה להשי- תחרר, שכרתי וספה ונסעתי לקחת אותה. אבל האבא שלה היה שם ולקח אותה בעצ- מו. צעקתי לה דרך הגדר: "את חייבת להיות היום איתי!" היא הבטיחה לי שתבוא אלי — לאחר שתגיע הביתה.

שיתפסו אותנו ביחד!

קבתי אחריה, איך שיצאה עם אביה מנווה-הירצה הביתה. יעל רק החליפה בגדים — ורצה החוצה. היא באה אלי יחפה ובמכנסים-ספורט. קניתי לה בגדים ועלינו יחד לירושלים. היא אהבה אותי ואני אותה. הלכנו לבקר אצל מרים. למרים לא היתה ברירה. היא רצתה אותי ולכן היא היתה מוכרחה להכניס אליה גם את יעל. אבל עוד באותו יום הגיעו לשם הוריה של יעל. הם גילו את הכתובת, לפי מיכתב ששלחתי ליעל, כשהייתי בחוץ. הם ניסו לשלל אותה לחזור הביתה. יעל סירבה. באותו לילה לנו ההורים שלה אצל מרים. בארבע בבוקר יצאנו, אני ויעל, למחסן, לדבר. אבל מרים הרגישה בזה ושלחה את ההורים של יעל לראות מה אנחנו עושות במחסן. הם תפסו אותנו בדיוק בשעת-מע- שה, במצב של חיבוקים ונשיקות. האמא שלה תפסה אותה והתחילה להכותה. יעל נאלצה לחזור עוד באותו לילה עם הוריה, לתלאביב. בערב נסעתי גם אני לתלאביב ולקחתי את יעל. התחלנו להסתובב ברחובות וחטפנו יאוש. הלכנו לחברה שלי וביקשנו לישון שם. אבל ההורים של יעל מצאו אותנו גם שם: האמא של יעל אמרה לנו לבוא איתם והבטיחה שהכל יהיה בסדר. הלכנו איתם לבית של הוודה של יעל. איך שנכנסתי לשם, התחילה האמא של יעל להתנפל עלי ולהחטיף לי מכות. לא יכולתי

ברית. שם היא שיכנעה אותי, שוב, ואז חזרתי אליה. גרתי עימה ועם בעלה כש- בעלה יודע כל הזמן שהיא מחזיקה אותי בבית כדי לקיים איתי יחסים. יום אחד, כשהייתי תחת השפעת סמים, זרקתי גפרורים בוערים לתיבת איסוף-מי- תבים, בתלאביב. התיבה התחילה לבעור. במקרה עברה אותו רגע ניידת. הם עצרו אותי. נשלחתי למאסר, לנווה-הירצה. ישבתי שישב חודשים — שם היכרתי, בגיל 18, את יעל. יעל היתה ילדה בת 14, שנשלחה ל- נווה-הירצה אחרי שברחה ממחסן צופיה. לקחתי אותה לדשא והתחלתי לשאול אותה כל מיני שאלות. אמרתי לה: "תראי, אני בחורה שרופת

תוכל להצטרף אלי ולישון איתי. תשובתי היתה חיובית — היות ולא הבנתי אז כלל במה המדובר. היא התחילה לספר לי כל מיני סיפורים ונכנסתי לאחירה אחרת לגמרי. תוך כדריכה, היא החלה לטף אותי ולנשק לי ואני הייתי ברקיע השביעי. ברגע מסוים שאלתי אותה: "מרים, מה את עושה?" והיא השיבה: "אם אינך רוצה שאגע בך — אני יכולה להפסיק". לא היה לי לאן ללכת. הסכמתי לכל. זה היה הלילה הראשון. נשארתי בביתה של מרים כחודש ומבלי שידעתי אז עוד מה זה, הפכתי ללסבית. כשהבנתי מה קרה איתי לא יכולתי כבר לעזוב אותה. אהבתי את מרים אהבה עזה

וידיתי בירושלים לפני 25 שנים. בעלה הראשון של אמי נרצח, והיא ניש- אה בשנית, לאבי. שניהם היו ממוצא כור- דיסטאני. חייהם המשותפים לא עלו יפה ואחרי שנולדתי, כבת זקונים, הם נפרדו. הייתי אז בת חודשים — ועד שמלאו לי 18 שנים לא ראיתי את אבי. בקטנותי, היתה אמי נאלצת לצאת לעב- דה; ואותי היא נהגה להשאיר אצל שכנים. אחותי, הגדולה ממני בכמה שנים, נהגה לספל בן. היא היתה חניכה בבית-יתומים, וכל יום היתה עוזבת את המוסד כדי לקחת אותי לטיפת-חלב. כשגדלתי, שלחו אותי למוסד חינוכי, ב- קיבוץ. הייתי שם שלוש שנים. אבל לא יכולתי להסתגל לחיים במשק. כשהייתי בת 13 עזבתי את הקיבוץ וחזרתי הביתה. הת- חברתי אז עם חברה שלא היו הכי-בסדר, ובהשפעתם הורגלתי להשתמש בסמים משכ- רים; לא התמכרתי לזה, אבל השימוש בס- מים שימש לי כדרך בה אפשר לברוח מה- מציאות. בבית היתה לי סבתא שירדה לחי; ומדי פעם היו פורצות מריבות ביני לבין אמי. כתוצאה מכך נהגתי לעזוב את הבית. פעם ברחתי אל זוג נשוי אחד שהיכרתי בשכונת גאולה, בירושלים. לא סיפרתי להם מי אני. אמרתי להם שאני ילדת באר-שבע ושהורי מתו. האשה — מרים שמה — החלה להתעניין בי ולדאוג לי. היא נתנה לי לאכול ולשתות וישבנו ושוחחנו יחד עד שעה מאוחרת.

רחל, המיטה מוכנה!

תפעתי מאוד ממרים. אף פעם לא בחיי לא פגשתי באנשים כמוה, שהת- עניינו בי ודאגו לי. היא הירשתה לי להת- קלח בביתה ובינתיים הציעה את המיטה. כשיצאתי מהמיקלחת היא אמרה לי: "רחל, המיטה מוכנה, את יכולה להיכנס". היא נהגה כי בעדינות ובפנינוק, ואז עוד לא הבנתי למה. כשנכנסתי למיטה, היא שאלה אותי אם

מאת רחל שושני

זהו וידייה של צעירה ישראלית, שפעמיים ב-25 שנות חייה ריצתה תקופות-מאסר שונות, בכלא ישראלי, על נסיון לעבור את הגבול לארץ עויינת. לראשונה, מגלה כאן רחל שושני את הנימוקים והסיבות שגרמו לתופעה שהייתה תדירה בתקופה שלפני מלחמת-ששת-הימים — נסיונותיהן של צע- ירות ישראליות לחצות את הגבול. יחד עם זאת, חושף וידייה האנושי של רחל שושני, בגילוי-לב מזועזע, את המתחולל בתת-העולם החי בשולי החברה הישראלית, כשחיא נרדפת ובלתי מובנת — עולמן המבודד והסגור של הלסביות הישראליות.

נשים. הסברתי לה בגלוי מי אני ומה אני. אמרתי לה, מבלי להסתיר: "אני לסבית". היא התפלאה. היא לא ידעה בדיוק מה זה לסבית — למרות שכבר לא היתה בתור- לה. היא אמרה: "כל דבר טוב צריך לני- סות בחיים". אמרתי לה: "אז אם את רוצה לנסות, קומי וניכנס לחדר שלי". הכנסתי אותה לחדר והתחלתי לה נשיקה. אז בדיוק נכנסה הסמלת לחדר. היא אמרה לי: "תראי רחל, דברים כאלה לא יהיו פה!". השבתי לה: "את צריכה להשלים עם זה — וזהו זה". עוד באותו ערב היו לי יחסי-זמן עם יעל. בנווה-הירצה זה די מקובל, למרות שה- סוהרות משתדלות מדי פעם למנוע זאת.

והיחסים בינינו נמשכו כך כשבע שנים. הורי גילו שאני מתגוררת אצלה — ואז ניסתה אמי להחזיר אותי הביתה. אבל לא יכולתי לחזור. מרים הייתה בשבילי הכל. יום אחד הופיעה אמי בביתה של מרים — עם ניידת-משטרה. לקחו אותי למשטרה ושם שאלו אותי מי האמא שלי. מרים ואמי היו איתי בחדר. מרים שניתי שמרים היא האמא שלי היות ואהבתי אותה. אמי התפרצה בכבי. נישגתי אליה בחוץ והרגעתי אותה. אמרתי לה: "אמא, תשלימי עם המציאות. יום אחד עוד אחזור אליך". כעבור מיספר חודשים רבתי עם מרים וחזרתי הביתה. אבל אחרי תקופה קצרה ילדה מרים בן לבעלה, והומינה אותי ל-

להחזיר לה, אבל יעל היכתה אותה כדי שתרפה ממני.
ברחתי משם וחזרתי לבדי, לחברה שלי. מול הגיעה כעבור כמה שעות. היא רבה עם אמה — ופתחה לה את הראש בבקבוק. למחרת כבר היינו בחיפה.
גרגו תקופה מסוימת אצל ידידים, עד שהוריו של יעל גילו אותנו. הם באו אליה והודיעו לה, כי החליטו לחתן אותה. יעל הלכה איתם ואני נשארת לבדי.
חזרתי לירושלים אל מרים. שוב גרתי איתה ועם בעלה. אחרי כמה זמן שמעתי שיעל התחתנה. חודשים אחרי החתונה היא ברחתה מבעלה ובאה אלי.
יעל הייתה אז כבר בהריון. ישבנו כל הלילה ודיברנו. אמרתי לה: "אין לנו ברירה. בואי ננסה לחצות את הגבול. יתפסו אותנו שם או פה — ונהיה סגורות יחד. זו הדרך היחידה שבבילינו לחיות יחד מבלי שאף אחד ירדוף אותנו ויפריע לנו."

שקט

בבית-

הסוהר

למחרת נסענו לבארישבע. משם לקחנו אוטובוס לנחל-צור. רצינו להיות פס. הסתובבנו בפלחה של המשק, ליד הגר בול, ועוררנו את ההשד של חברי-המשק, הם היכו אותנו והזמינו את מייסמרה-גר בול. לקחו אותנו לתא-מעצר בבארישבע וב-בוקר הביאו אותנו לפני שופט. הוא הכ-ניס אותנו לשיבוע ימ-מעצר, לחקירה, ואחר-כך נתן לנו עוד חודש מעצר עד למישפט.

ההורים של יעל תפסו לה עורך-דין, את נתן קנת. לי לא הייתה אפשרות כספית לשכור עורך-דין. לפני המישפט ביקשו ממני הוריה של יעל שאספר שסתם שוטטנו ב-סביבה. לא הסכמתי לזה. ביקשתי מהשופט שיסמך אותי לחדר.

סיפורי לו על האהבה של יעל ושל, על הבכיות שלנו ועל חוסר-האפשרות שלנו לחיות יחד. קיבלתי תישעה חודשי-מאסר. יעל נידונה לשנה. לפי בקשת אמה של יעל, תבע השופט בפסק-הדין שיסרדו בינינו כשהיה בכלא-הנשים.

כשהגענו לנחל-הירצה קראה הקצינה את בקשת-השופט והפליטה: "תגידו לשופט ש-יבנו עוד כלא לנשים — ואז נוכל לבודד ביניכן."

כשנסגרו שערי נחל-הירצה מאחורינו, נע-שינו רגועות יותר. הכניסו אותנו לחדר אחד. החשבון של הקצינה היה פשוט: מטב שהיחסים יימשכו ביני לבין יעל — ושכל אחת מאיתנו לא תצטרך למצוא לה אהבה חדשה, בתוך בית-הסוהר.

שם, בבית-הסוהר, יכולנו לחיות בשקט ולקיים יחסים בלי שאף אחד יפריע לנו.

להציל

אותה

מגבר!

בתקופת-המאסר ילדה יעל בכלא בת. אני עזרתי לה לספל בתינוקת. אבל אותי שיחררו לפני יעל. חזרתי ל-ירושלים, וכל יום הייתי נוסעת לבקר את יעל בכלא. מספיק היה לי לראות אותה אפילו דרך הסורגים.

ביום שעמדו לשחרר את יעל, באתי לק-חת אותה מבית-הסוהר. הופתעתי כשראיתי שם גם את אביה מחכה לה. ברגע הראשון נדמה היה לי שזה הסוף. אבל אמרתי ל-עצמי: "רחל, אל תתיאשי".

יעל ישבה אצל בעלה יום או יומיים — ואחר-כך ברחתה ובאה אלי לירושלים. שוב התחילו הרדיפות של הוריה. ושוב באו איומים, ושלילת-סכנינים. ברחנו מחברה ל-חברה. כל פעם התגוררנו אצל מישהי אחר-רת.

יום אחד הלכנו יחד לבית-קפה. פיתאום הופיע שם בחור נמוך ורחבת-כפיים. הוא ניגש אלינו לשלוחן, ושאל את יעל אם אפשר להצטרף. הסתכלתי ביעל וסימנתי לה שלא תסכים, אבל היא לא שמעה בקווי ואמרה לו: "בבקשה, למח לא".

הבחור הציע את עצמו בשם ציון ואחרי כמה זמן הציע לנו ללכת יחד איתו להצגה יומית. התנגדתי, ורבתי עם יעל. אבל היא רצתה ללכת. הצטרפתי.

אחרי הקולנוע הלכנו לבלות יחד, בבאר.

שתינו מיספר כוסיות ויעל התחילה לרקוד עם ציון. צעקתי עליה. זה הרגיו אותי. לא חשבתי על שום דבר מלבד על כך: "למה היא עושה לי את זה?"
עשיתי לה ולציון סקאנדל — אבל שום דבר לא עזר. כשיצאנו מהבאר היינו כבר ארבעה. כי ציון לקח איתו את החבר שלו. עוד באותו לילה הוא רצה לחיות עם יעל. לא רציתי לעזוב אותה איתו לבד. חשבתי שאם אהיה עלידה, אולי אוכל לש-מור עליה, להציל אותה.

ציון שכר חדר באחד מבתי-המלון ואר-בעתנו נכנסנו.

אחרי שהיינו בחדר כעשרים רגע, ביקש ממני ציון לעזוב את החדר, כיון שהוא רוצה לחיות עם יעל. אמרתי לו: "לחיות איתה? לא תחיה!"

יעל התחילה לבכות וציון הכניס לה סטירה. עלי הוא איים: "אני אהרוס אותך. אני אתן לחבר שלי לחיות איתך!"
בכינו וצעקנו — אבל דבר לא עזר. ב-נוכחותי השכיב ציון את יעל על הריצפה וחי איתה.

בכיתי כל הלילה.
למחרת, הלכנו יחד ברחוב. עברה שם נידת-משטרה והשוטרים הכירו את ציון שהיה עברין מבוקש. הם העלו אותו על הניידת ויעל עלתה איתו.

בתוך הניידת התחילו מכות. זה היה ב-רחוב אגריס ומרוב התנודות הניידת הת-הפכה.

יעל נפצעה וישרה לעצמה את כל הלסת. את ציון לקחו למאסר.

יחסים

בבית-

חולים

על שכבה בבית-החולים הדסה. הייתי מבקרת אותה כל יום ומטפלת בה. הלכתי לעבוד במשקבית ומה שהרווחתי הייתי מביאה לה וקונה לה.
גם בבית-החולים מצאתי הזדמנויות לח-

זאת הייתה סוהרת צעירה, כבת 22. מאוד יפה. אחרי שבוע קיבלתי ממנה מיכתב, דרך אחת האסירות, זה היה מיכתב-אהבה. היא כתבה לי כאילו היינו חברות ואוהבות כבר שנים.

הבנתי שגם היא כזאת, אבל נזהרתי מפ-ניה. חשבתי שאולי זאת מלכודת. עניתי לה במיכתב ולא בעלפה.

כך התחיל הקשר ביני לבין הסוהרת. כל לילה היא הייתה עוברת ליד התא שלנו, ומעירה אותי עם אור הפנס שבידה. היא הביאה לי סיגריות וממתקים. כל מה ש-רציתי.

הסוהרת

נישקה

אותי

יום אחד יצא לי לדבר איתה ביחידות. אמרתי לה: "מה את רוצה ממני?" היא השיבה לי: "לא הייתי מתנגדת לחיות איתך."

באחד החגים הופיעה אצלנו בכלא להקת עינבל. לא היה לי חשק לראות את ההופעה, ניגשתי לחדר של אחת האסירות, בעלות התאים הבדודים, והתחלתי לזמנם. פיתאום הרגשתי שמישהי מלטפת אותי. פקחתי את עיני וראיתי לדי את הסוהרת.

אמרתי לה: "לי לא יהיו בעיות, אבל אם יתפסו אותך, יפטרך אותך."

"אין דבר," היא ענתה. התחלתי לנשק אותה. היא הגיבה, גם אני הגבתי. לשתינו היה טוב. אחר-כך חזרתי להופעה. ראיתי את יעל בוכה: היא גילתה מה שקרה ביני ובין הסוהרת.

אותו לילה רבנו, אני ויעל. אבל הסוהרת באה והוציאה אותי. בפקודה, ואמרה שאני צריכה לנקות את החדר של הקצינה. אחר-כך באה לשם גם היא ושוב התחלנו להת-עסק. בתמורה היא הייתה מוכנה לצאת-ול-הביא לי מהחוץ משקה חריף.

יעל הרגישה כל הזמן מה קורה ביני לבין הסוהרת. היא הלכה והלשינה לסמל.

גרה בפתח-התקרה. נסעתי אליה. היא הראתה לי טבעת על האצבע ואמרה: "סוף סוף התחתנתי." איתלתי לה כל טוב — ויותר לא ראיתי אותה.

אחרי השיחרור חזרה יעל אל בית-הוריה, ואל בעלה. אני חזרתי לירוש-לים. הכרתי אשה ירושלמית, בת 31, שגרה עם האמא שלה. היא אהבה אותי מאוד ולקחה אותי אליה.

כעבור כמה חודשים באה אלי יעל, כריסה בין שיניה. היא סיפרה לי ששוב ברחת מה-בית והיא רוצה להיות אצלי. אהבתי אותה, אבל לא יכולתי לסלוח לה ששוב נכנסה להריון. סלדתי ממנה במצב כזה.

שנתיים חיות עם האשה הירושלמית עד שיום אחד גיליתי שיש לה גם בחור. תפס-תי אותם בלילה בסוהר של חיבוק, ליד הגדר. אז התחלתי להכות אותו. גם אני קיבלתי מכות.

מאותו יום הוא הפסיק לגשת אליה. אבל אני גמרתי איתה. עברתי שוב אל מרים, שבינתיים התגרשה מבעלה. האשה הירושל-מית ניסתה להחזיר אותי, אבל לא עזר. דבר. אותה תקופה הכרתי את עדינה. היא הייתה צעירה ירושלמית יפה ממוצא עיראקי.

שמעתי עליה עוד כשישבתי עם יעל, בנווה-הצדעה, בפעם השנייה. יעל נעצרה פעם, על פריצה. עדינה ישבה אז על בריחה ממוסד.

לקחתיה

להומו-

סכסואלים

יום אחד נסגשתי את עדינה בירושלים עם יצאניות. היא מסרה לי ד"ש מעל. שאלה אותי איך תוכל לפגוש אותי. קבענו למחרת. אבל עוד באותו לילה יצא לנו להיפגש שוב במיקרה. היא סיפרה לי שהיא לא גרה עם הוריה. הצעתי לה לגור אצלי, בתנאי אחד: "בלי גברים".

"אצלי לא תראי גברים," ענתה לי. קניתי לה שני סטייקים ולקחתי אותה אל החדר של החברים שלי, הומו-סכסואלים.

שיחררתי את כולם מהחדר וביקשתי ש-ישיארו אותנו לבד. קיימנו יחסים. היא כבר לא הייתה בתולה, אבל זה היה הניסיון ה-לסבי הראשון שלה.

באותו לילה לקחתי אותה לחדר שלי, אצל מרים. לא ישנו עד שמונה בבוקר, כל ה-לילה קיימנו יחסים. היא הייתה אומנם צע-ירה מאוד — אבל שיתפה איתי פעולה.

עדינה לא הייתה מתחילה בזה איתי, א-ם לא הייתה לבטית, עמוק בתוך נשמתה.

למחרת בבוקר, הצעתי לעדינה שנהייה חברות. היא הסכימה.

אחרי זמן-מה עברנו לגור אצל שלמה, בעלה של מרים, שהיה ידיד שלי. הוא היה בסדר כל הזמן. לא הפריע לנו.

אבל כשפרצה מלחמת-ששת-הימים, קרה לו משהו. יום אחד, לפני סוף המלחמה, הוא ניסה להתעסק עם עדינה.

לא האמינו לה. אבל יום אחד, כשעבדתי במיטבה, טילפנה אלי הסוהרת, בטלפון פני-מי. סוהרת אחרת, שעמדה לידי, חטפה ממני את השפופרת ושמעה כל מה שהסו-הרת שלי אמרה לי. כעבור שבועיים פיטרו אותה.

תפסתי

אותה

עם בחור!

פני שעזבה את נחל-הירצה הבטיחה שתבוא לקחתני, כשאשתחרר. היא לא באה. אחרי ששיחררו אותי ואת יעל, מצא-תי את כתובתה של הסוהרת לשעבר. היא

(המשך מעמוד 27)

היא נאבקה איתו וברחה. בבוקר הוא אמר לי שיותר לא נוכל לגור אצלו, כי הוא חושק בעדינה יותר מדי. החלטנו לעזוב את ירושלים וירדנו ל- גור אצל אחותי, בשכונת התקווה התל- אביבית. התחלתי לעבוד במשק בית ואחרי שהרווחתי קצת כסף שכרתי לעצמי חדר ב- שכונה.

עדינה נשארה בבית, כל היום, ואני הייתי יוצאת לעבוד ולפרנס אותה: כל יום בערב היו באות אלינו חברות. יש בשכונת התקווה חבורה גדולה של לסביות. עשינו מסיבות. לפעמים היינו מזמינים למסיבות שלנו גם הומוס, אבל אף פעם לא הזמנו גורמאליים. כפי שסיפרתי, עדינה היא בחורה צעירה ומושכת מאוד. היום היא בת 18. אז זה הרגיו את כל השכונה שבחורה כזאת, יפה כל כך, היא לסבית. הם היו צועקים עלי למה אני זכיתי בה ולא גבר.

במשך תקופה ארוכה זרקו עלינו אבנים, רדפו אחרינו, דפקו בלילה על החלונות והפריעו לנו לחיות.

אבל אחרי כמה זמן — התרגלו. השלימו עם זה שאנחנו כאלו: אפילו התחילו להיכנס ולבקר אותנו ולשאול מה שלומנו. ואז באו הבעיות. כשעדינה הייתה איתי, היא ניסתה ללכת עם גבר. היא יצאה איתו שבועיים, ואפילו חייתה איתו. לא יכולתי לסבול את זה. עדינה אמרה לי שהיא אוהבת אותו ושהם עומדים להתחתן.

אמרתי לה: „אם תתחתני — אביא לך מתנה. אבל זה לא נכון. את משלה את עצמך. את לא יכולה אחרת. ברגע שיהיה לך רע. את חוזרת אלי.“

וכך זה היה. היא עזבה אותי עם הבחור שלה ואחרי שבוע חזרה אלי.

מארב

עם

סכין

ה יכיתי אותה אבל סלחתי לה. ניסיתי להתחיל לחיות איתה מחדש. לעדינה היה כן, אותו ילדה מתוך לנשואין. הוא היה במוסד של ויצמן. ניסיתי להוציא אותו מהמוסד, כדי שיוכל לחיות איתנו. חשבתי: אולי עדינה עוזבת אותי מפני שהיא מתגעגעת לילד.

אבל עדינה ברחת שוב. חקרתי וגיליתי שהיא חייה עם יעל, בירושלים. זה כבר חרה לי מאד. אם הייתה הולכת לבחורה ש- אני לא מכירה, מלא. אבל היא הלכה לבחור- רה שחייתה איתה חמש שנים. הדם עלה לי לראש. עליתי לירושלים ועשיתי להן מארב ליד ביתה של יעל.

בשתיים בלילה הן חזרו עם טאקסי. כש- עדינה יצאה, תפסתי אותה והכנסתי לה מכות. יעל שלפה סכין והכניסה לי מכת עם הסכין. היא תפסה אותי בגרון ואמרה: „יש לי חשבון איתך. אני אוהבת אותך, את ה- ראשונה והאחרונה שלי. אז לקחתי את עדי- נה כדי להרגיז אותך.“

פרצו שתינו בכבי. אחרי כל המכות ביני- נו התחלנו ולהתחבק ולהתשקק. נזכרנו כמה שעבר עלינו. הצעתי ליעל לחזור אלי. עשי- תי את זה כדי לסדר את עדינה על מה שעשיתי לה, ועל זה שיעל תהיה איתי. עדינה הייתה שיכורה ושכבה על הכביש. הרבצנו שתינו לעדינה, לקחנו ספיישל — שלוש חנו — לתל-אביב. שם, בבית שלי, ישנה עדינה לבד ואני ויעל ישנו יחד.

בבוקר נתתי לעדינה עשר לירות ואמרתי לה בתקיפות: „קחי את הרגליים והסי- תלקי.“ יעל נשארה אצלי שבוע. לא היה איכפת לי עם מי תהיה עדינה, אבל רק שלא תהיה עם יעל. אחרי שבוע חזרה אלי עדינה ויעל עזבה.

יום אחד חזרה עדינה בשש בבוקר מירד- שלים, ותפסה אותי עם בחורה אחרת. שתינו היינו עירומות במיטה. זאת לא הייתה משיה מיוחדת, בסך-הכל אחת שהיכרתי במשחקי קלפים וחשקתי בה לאותו לילה. עדינה היל- חלה לבכות שאעזוב את השנייה. היא זרקה טראנססטור על הקיר ופירקה אותה. אמרתי לה: „מה שמותר לך — מותר גם לי. כמו שאת חיות עם יעל, כך גם אני אחיה עם אחרות.“

וזה היה הסוף. נפרדנו. אני אוהבת אותה ובטוחה שהיא גם אוהבת אותי. אבל במצב הזה, כשרודפים אותנו, לא נותנים לנו לח- יות וכל בחור חושב שהוא יכול להוציא חברה ממני מפני שאני אשה — אין שום סיכוי לאהבה שלנו.

הצפייה
שיפור מהפכני
בתהליך
TC7

הינים

הצפייה הטורמולי-כימית
של סכיני הנילוח

אדיסון
6 בדיספנסר ועוד
עשה סכינים ועוד
סכין אחד חיים
מתנת אדיסון לחבר
כדי שגם הוא יהנה

על כל פנים "אדיסון" יותר נעים

בימנסיה ריאליט

הרשמה לשנת הלימודים תשכ"ט לכתות בוקר ט', י', י"א, י"ב

תיכון עיוני במגמות
הומניסטית
ריאליט

תיכון מקצועי בנוגמות
רדיואלקטרוניקה
טלויזיה - תעופה

לבורנטים כימיים
גרפיקה-שרטוט
ציור אופנה
פקידות

כולל הכנה לבחינות הבגרות הנערכות על-ידי משרד החינוך
הוראה על-ידי מורים אקדמאיים בעלי ניסיון * סטיפנדיות

פרטים והרשמה	9-1, 5-8	תל-אביב	ברנר 17	מפת אלנבי 55
חופה	שמריהו לוי 30	רמת-גן	ביאליק 42	חולון
סוקילוב 56	פתיחת קוח	ברוכבא 1		

מרכז
עדשות מגע
CONTACT LENS CENTER
„גרובובסקי - אישון לנס“
תל-אביב, רחוב שניאור 5 (פינת רח-
מינסקר 20, ליד מוגרבי, מול מגרש
חניה) טל. 55029
שעות קבלה 9-17
נשמח לשלוח חוברת חסברה
למי בקשה.

חשוב
לשחקנים
ולדוגמניות
אין צורך להיות רקדן
מקצועי כדי לרקוד ג'ז
הרקדן והכוריאוגרף שמעון דון,
בוגר אולפני מחול בני-יורק ובלוגי-
דון, יקנה לך תוך חודשים סטורים
כושרתנועה ומיקצב.
קורסי-בוקר וקורסי-ערב
(2 שיעורים בשבוע בכל קורס)
פרסים: 25 17 13 08.00
10.00 99.99 17.00 20.00 (בערב).

„אולפן גרג“ (בר-קמא)
פותח ב-8.8 קורס בוקר וערב
של שבוע אחד בלבד ל-
קצרות
עברית ו/או אנגלית
הצלחה מובטחת! הרשמה:
ת"א: גורדון 5, סלמון 236209

במדינה

(המשך מעמוד 25)

וכשמישהו מאנשי-שלומנו מעז בכל זאת להזכיר את העובדות האסורות — הוא מו צא את עצמו מחוץ למחנה. בואת נכה התברואן העירוני המוסמך וה מזוקן, אליהו פתאל.

"מיתון, יא מזמרים!" אליהו (26), גבר חסון, נמוך ותקיף-מבטא, שעלה ארצה מעיראק, אינו רק תברואן: עד לפני זמן קצר שימש גם כעורך ניבנו, ביטאון ועד העובדים של עיריית חיפה וכבעל טור קבוע בשבועון של מועצת פועלי חיפה, חיפה העובדת.

לא במקרה כינה הסופר פתאל את ה טור הקבוע שלו בשם על מדרכות הכרן. אך לא טור זה אלא סיפור קצר על יצי אנויה-העיר, שהופיע בניבנו, הוא שזיכה את אליהו בזעמם של אנשי-חוש. כי בסיפורו כתב, בין השאר:

...היא באה. ניצבה. שתתתי. שתתה. כחנה. מדה אותי כדרך שמודדים דוגמניות בערב-אופנה...

...אני נקיה, אמרה כמחצית...
...אדוני, אם היא לא טובה בשבילך, אז אתה יכול לבחור לך את מי שאתה רוצה...
עשרים לירות!

...טוב, בסדר, חמש-עשרה...
"יביתי את האור והייתי שרוי באפלה נמורה. מיתון, הא, מיתון, יא מזמרים!" קראה.

תאור ריאליסטי זה היה יותר מדי אמיתי, לטעמם של פרנסי עיר, המתעלמת כליל מ פרוצות, לכן, איבד פתאל את עיסוקיו ה ספרותיים, לפי רצונו של ה"יר". החלטה זו ויחסו של יו"ר ועד-העובדים, מהגוס הביוב נתן רוזן, הביאו לתגובות חריפות גם מצד אליהו, לכן, כשביקש לב סוף סוף חדש בעבודתו — דבר לו היה זכאי על-פי חוזה שפורסם מטעם משרד הבריאות — נתקל בסירוב.

כי ה"יר" הכליכלי, המופקד כביכול על קידום העובדים, החליט שהוא פשוט לא רו צה לסווג את אליהו מחדש.

"עניין שבשיגרה!" התפתח דין ודב רים חריף, אליהו הטיח מספר אמיתות — בעיר בה אסור להגיד את האמת. התוצאה: פתאל הושעה על-ידי מחלקת

עורר פתאל זנונות בחיפה אין

המנגנון של העירייה. הצעיר, התומך בשני הוריו הזקנים, ובאחיו הצעיר המשרת בחיל הים, נאלץ לעזוב את עבודתו, ממתין עדיין לגור-הדין.

כאשר נשאל ממלא-מקום דובר עיריית חיפה, ניסן נתרי, מה עמדתה של העירייה, ענה: "השעיית של אליהו פתאל היא דבר שבשיגרה, לגבי עובד המעליב ממנה ב מקום ציבורי".

המסקנה הבלתי-נימנעת: בעיני העירייה יש ל"יר" ועד-העובדים הניבחר, כביכול, מעמד של קומיסאר, של ממנה מטעם העירייה לגבי יתר העובדים. ומשום-כן, מסתבר, מק כל הוא גיבוי מלא מטעם המנגנון.

המהגוס רוזן, האיש שהיה צריך לענות על השאלה אם עד כתיבך גלויים הדברים בחיפה, בחר מצידו בדרך הנוחה: הוא הע דף לקחה, דווקא בעיצומה של פרשה זו, את חופשתו.

פתאל פירסם לא מכבר רומאן בשם "המשוקה, שזיכה אותו לתואר "צעיר זועם ומבטיח" — בפי הסופר הוותיק יהושע בר יוסף.

כן, סבר, אי-אפשר יהיה לשאול אותו שאלות בלתי-נעימות.

אסונות

בדרך לשר

השיירה רעמה ממנועים. שר-הבטחון, משה דיין, הגיע למיבצר הלאומנות הערבית בגדה הכבושה — שכמ. על כן היו משמ רותיו דרוכים: המשטרה הצבאית, ואנשי הביטחון האחרים השגיחו על השר בשבע עיניים.

גיפים נושאי-מיקלעים נסעו לפני ואחרי מכונית-השר. כולם נסעו מהר — כדי לסכל כל נסיון-התנקשות אפשרי.

אגרוף קבוצי. לפתע, זינקה דמות נמוכת-קומה מפניה חשוכה. כשהיא נו שאת בידה חפץ לא ברור, קפצה הדמות, בתנופה שאין לעצור אותה כלל — ישר למכוניתו של משה דיין.

נשמעה חריקת בלמים עצומה. ה ש יירה ניסתה לעצור.

למנוע בעד הדמות להתקרב — הכל לשוא. מכה חזקה אותה הנחילה אחת המכוניות הצבאיות העיפה את חוסאם עבדאל-גני אל האש מן הכביש.

הוא נפל — ללא רוח חיים. באגרופו הקמוץ עדיין החזיק בחפץ אותו ניסה להחזיר לחוך מכוניתו של שר-הביטחון: מיכת-תחנית בו הוא מבקש משה דיין, אישית, לשחרר את בעלה העצור של תוש ב-שכם גלמודה ומטופלת בילדים.

דרכי חיים

המחזר

הנכזב

כל נערת-דיזנגוף בגיל הטיפשעשרה מו כנה להצהיר מבלי להניד עפעף: "אני מעדי פה גברים מבוגרים. מנוסים." אך ספק אם יימצאו צעירים רבים המוכנים לקטקט בעמ דה דומה לגבי שנים בגיל העמידה.

יוצא-דופן כזה הוא פינחס אימבר. ה צעיר השרירי והשושן, שעלה מרומניה ו שירת כסמל-מ"צ בכלא צבאי, אוהב נשים בשלות.

זאת נוכח לדעת, לפני חודשים אחדים, עז פגש בכורסה החלטורית האמנותית ה שונת בקפה נוהה התלאביבי — כאהבת הויר.

טעם רבגוני. היתה זו בלה ברנשובה, תושבת פרדס-כץ, בלונדית רחבת-גרים, העוסקת בעיסוקי-הזיכרון או נכון יותר — בשידוך בלתי-ישיר.

היא מצאה חן בעיניו — והוא מצא בהתחלה גם חן בעיניה. כי בלה הפעלתנית והנימצרת היא בת 51, והצעיר בן 26.

משך את תשומת-ליבה. אך לא לזמן רב: כי בלה, שעלתה לפני כשנה מכרית-המועצות, היא בעלת טעם רבגוני, וחזיונו של הגבר הצעיר ומוכה האהבה נראו לה, כפי הנראה, כבלתי מספקים.

על כן התחילה להתחמק מפניו. הוא, מצידו, רץ אחריה לכל מקום: לאולמות בתי-הקפה הריקים למחצה, בה קיימה חוגי היכרויות, לקול תקליטים חורקניים; ללונה; ואף לרחובות הצדדיים ביותר, שם נקלצה שוב ושוב בצעיר הרץ אחריה וצועק אני קוליקולות: "אני רוצה בך, בלה! אני רוצה שתהיי לאשתי! יש לי כתנות מכוב דות!"

אדישה מזכרית. עלימנט להוכיח את רצונו הטוב, היה פינחס מוכן אפילו לשמש לבלה מחליף-תקליטים מתנדב, ב ערבי פס-פס, אשר ערכה.

כי לאחרונה, הרבתה בלה לכנס את מוזמניה בקפה התלאביבי פס-פס. שם היא הציבה, שולחן בכניסת בית-הקפה, גבתה לירה מכל גבר הניכנס, ארבעה פעמים בשבוע.

בפנים ישבה שורה שלמה של נשים בעלות מבט של אדישות מלאכותית — נשים איתן אפשר ליצור הכרה מכובדת, בערבים אלה. ומי יודע? — אולי אף למצוא (המשך בעמוד 31)

השבוע יומן לך אפש ריוות להתאושש מן ה לחץ שהעיק עליך. נצל, במיוחד, את המסיבה ש אליה אין לך חשק ל גשת. נסה גם לבחון ב איזו מידה חבריך מוכ גים להיכנס לתוכניות הרפתקניות, בשיתופך. אם את לא זוהיה — את עשויה לאבד את ידידתך הטובה ביותר. הרומאן הנוכחי שלך בהחלט לא שווה זאת.

★ ★ ★

זה לא בדיק השבוע בו הבריות שלך בשיאה. לכן מוטב שתשמר על דיאטה; ואתה, בן-דגים, שלא תוסיף לחיות לפי אורח-חיים מבולבל ו בלתי-מומשע עד כדי כך. אם את נוסעת — לא להמציא בקירבת ה מים ביום ו, שיחה בט לה רק תזיק — והיכריות חדשות צריכות לקבל יחס זהיר — אם כי לבבי — מצידך.

★ ★ ★

אתה נתקל שוב ושוב באותן הבעיות, ואתה נוטה לייחס להן את אולם הפיתרונות בהם השתמשת — בהצלחה או בלעדיה — בעבר. נסה, לשם הבראת ה מצב, לחשוב על כל קושי וכל מעצור ב אור חדש לגמרי. תידי הם כמה זה משנה את סיכוייך לגבור על התקלה. בקרי במקומות מוסיקליים.

★ ★ ★

גם אתה צריך להיזהר מן המים, השבוע, וב יחוד אם אתה אדם ש אינו נוהג לצאת ללב ים או לבלות על שפת המים. הבעיות שהשרידו אותך כימעת עד אין נשוא, מתחילות לפגוע ו התפורר כעשן. אם תמ צאי את הקשר הנכון, ואת היכולת לחייך על צרותיך, ייתכן שלפ ני שיעבור זמן רב יתברר שהכל פרח ונעלם.

★ ★ ★

לא חשבת שהיא מסוג לת להקרבה עצמית כי זאת אתה זדקת. זוהי תחבולה או לפחות — צעד מחושב. על כן נצור פיק ואל תגלה את מה שעליך להעלים. גם אהבה זקוקה לפעמים לדממה. ביחוד כשמדור בר בבת-סלה או אריה. אם את מעוניינת לרזות — אל תשתמשי ב שיטות קיצוניות. העצבים עלולים להיפגע.

★ ★ ★

קיימת אצלך נטייה להתעלם מן הבעיות הישנות, משום שיש מצבים טובים כרגע, זוהי גישה בלתי-נבונה, ועוד יותר — ב התחשב בעובדה שבפ יויתך הכספיות עלו לות להתחדש, אם לא תטפח את מקורות המימון הדרושים לך. אנא, אל תשפטי את העתיד לפי החוויות שלך בעבר!

★ ★ ★

זהו זה. חודש מלא פ עילות, התלהבות ומצב רוח. אל תהסס לבלות חופשה ארוכה, ותתחיל בה, אם אתה יכול, ב יום ב' הבא. החדווה, הקלילות והספורט הם סימני ההיכר של פצי לותך, בתלייתך, בסוף השבוע הזה. בעיות קט נות, הקשורות במשק-הבית או בעניינים מש פחתיים עשויות להתעורר בעיקר ביום ו.

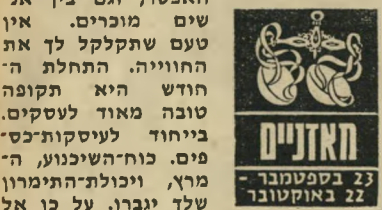
בסדר. אז תתני לו לעשות את הצעד הרא שון. אבל תזכרי שלשם כך עליך לעשות את הכל כדי שהמצב יהיה ברור לו. אם את מתפנקת ומסתגרת יותר מדי בקליפתך ה מיטתורית — את עשוי ייה להפסיד לחלוטין את ההזדמנות הזאת. היש מר מפני פיגע-בריות. יום ב' הבא הוא בבחי נת נקודת-מפנה בכל הנוגע ללב ולריות. לא כדאי להשקיע יותר מדי מאמצים, כי הזמן יע שח את שלו, והגוף לא, לבשי כחול הפעם.

22 באוגוסט - 22 בספטמבר

★ ★ ★

אם אתה כבר צריך לבלות בחברה — עשה זאת בחבורת ידידים קטנה ככל האפשר, וגם בין אני שים מוכרים. אין טעם שתקלקל לך את החוויה. התחלת ה חודש היא תקופה טובה מאוד לעסקים. בייחוד לעסקות-כס פים. כוח-השיכנוע ה מרץ, ויכולת-התימרון שלך יגברו. על כן אל תהסס להיכנס לתוכ ניות חדשות — בתנאי שהצד שכנגד לא יפעל באמצעים בלתי-שיגרתיים.

23 בספטמבר - 22 באוקטובר

★ ★ ★

21 נובמבר - 20 בדצמבר

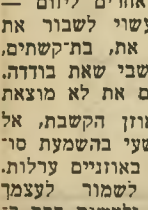
נו, זה באמת כבר יותר מדי. אי-אפשר להטיל את הכל על אנשים אחרים, ואי אפשר להשתעשע כל הזמן שהחלומות, הר צונות והשנאות הקט נות יסיפיקו כדי לאר גן לך חיים תקינים, בקרב האנשים החד שים אשר פגשת, הש בוע ובשבוע שקודם לכן. לכן היי זהירה, גם את, בת-עקרב, ב מה שאת עושה לאח רים. לא אחת זה יכול ליהפך לפעולת בומרנג, שחזרת ומכה בך לפתע.

22 באוקטובר - 22 בנובמבר

★ ★ ★

הפיתרון? הפעל כוח, מכל הסוגים, והעולם יכרע בך לפניך. אבל אם תהסס, או תנסה לתת לאחרים ליוזם — אתה עשוי לשבור את הראש. את, בת-קשתים, אל תחשבי שאת בודדה. אבל אם את לא מוצאת את האוזן הקשבת, אל תשתעשעי בהשמעת סר דותיך באוזניים ערלות. מוטב לשמוע לעצמך דברים, ולעשות דבר ב דממה — מאשר להיכ של. בסוף השבוע, נאמר ביום ו, אתה עשוי לפגוש באיש או במצב, שיפתע אותך רבות.

23 בנובמבר - 20 בדצמבר

★ ★ ★

לא בא בחשבון. זה יע לה לך בכל מה שיש לך. ביחוד אם אתה מת כוון להיכנס לסיכון ה כספי הזה ביום ב' או לאחריו. בתיגדי: אל תה סטי ללח לו להבין. אך אל תפנקי אותו. הוא זקוק לתגובה חריפה. ל מתח, ליכולת לצוד את אשר רוצה להיות ניצוד. בגדים חדשים יליו מו אותך, וגם את התפתחותך, השבוע. אבל בתנאי שלא יבואו על חשבון דברים הקשו רים בבריות. אם התפייסתם, אין הדבר אומר כי העניין יאריך ימים. יש להיזהר.

21 בדצמבר - 19 בינואר

★ ★ ★

29

(המשך מעמוד 12)

זהו הקול האמיתי של ניגריה, קולם של האנשים הקובעים בלאגוס — וכל השאר אינו אלא מסך-עשן לאלה שאינם רוצים לפעול ולהסתכן. ולראייה: אין נותנים למטוסי-סער להגיע לביאפרה. ממשלת-לאגוס מאיימת לייט כל מטוס כזה. ייתכן שיש לה די מיגים סובייטיים, ודי טייסים מצריים, כדי להגשים איום זה. לכן מחכים ברגע זה אלפי טונות של מזון, וגם המטוסים המסוגלים להעבירם, מול חופי ביאפרה הנצורה, באי הספרדי פרננדו פו.

מתנהל משאומתן על פתיחת דרך יבשתית למשלוחי-מזון מניגריה לביאפרה. העברת מזון בדרך זו, במשאיות שעדיין אינן נמצאות בניגריה, דרך קווי-חיות של מלחמה אכזרית ונואשת — הרי זה מיבצע שהכנותיו עלולות להימשך שבועות, אחרי מותם של מאות אלפי ילדים, הנחשבים יום-יום, שעה-שעה.

אני חושש שגם משאומתן זה לא נועד אלא לדחות, לאחז עיניים, כדי להכניע בינתיים את ביאפרה הקטנה והאמיצה בחרב הרעב.

יוקם כוח-סעד בינלאומי או ישראלי!

לכן אני קורא לממשלת-ישראל לחרוג מכל שיגרה. תחת להצטרף למקהלה ההומאניטרית, המרגיעה את מצפון עצמה, תנקוט-נא ממשלת ישראל ביוזמות דרמטיות, תציג-נא לעולם מעשים חסר-תקדים להצלה מיידית, ותבצע נא בעצמה, ולבדה, מעשים כאלה במידת יכולתנו הבלתי-שיגרתית.

במלחמת-ששת-הימים הראינו לעולם את מלוא יכולתנו לאלתר, לארגן ולבצע מיבצעים שנחשבו לבלתי-אפשריים. עשינו זאת בימי מלחמה. נעשה זאת עתה, בשליחות אנושית של הצלה!

למשל:

- ליוזם הקמת חיל-סעד בינלאומי, שיעביר בדרכי היבשה, הים והאוויר סעד מידי להמוני ביאפרה, עם או בלי הסכמת ממשלת-לאגוס.
- להטים מייד, בידי טייסים מתנדבים ישראלים, מטוסי-סער לביאפרה, תוך הודעה מראש לאו"ם ולממשלת לאגוס על קווי הטיפות.
- לקרוא לכינוס עצרת-חירום של האו"ם ומועצת-הביטחון לטיפול בבעיית ביאפרה.
- לקרוא לעם ולנוער היהודי באשר הוא שם להתגייס לפעולות-הצלה נרחבות, ועוד ועוד.

אולם, כבוד היושב-ראש, אני חוזר ואומר היום, כפי שאמרתי בשבוע שעבר: אי-אפשר להפריד את הצד ההומאניטרי מן הצד המדיני.

אם נעשה זאת, נרגיע אולי את עצמנו, אך לא נמלא את חובת מצפוננו. רצח-העם בביאפרה לא ייפסק אם לא תיפסק מלחמת-ההש"י מדה. לא, "מלחמת-אזרחים", אדוני שרי-החוק, אלא מלחמת-כיבוש, מלחמת-השמדה. והמלחמה לא תיפסק, אם לא תוכר זכותה של ביאפרה לחירות ולעצמאות.

ניגריה אינה מסוגלת להכניע 12 מיליון בני-איביו ושאר חושבי ביאפרה, ואין היא מסוגלת לכפות עליהם שילטון זר ושנוא, אלא עליי הרעבה והשמדה. אפילו יגיעו מחר שיירות של מזון, אפילו יפתח מחר איוושהו פרודור — אם תימשך המלחמה, יחזור המחת ההמוני לקצור את קצירו מחרתיים.

האם לא ברור בביאפרה היום, כמו שהיה ברור בארץ-ישראל לפני 20 שנה, שכיבוש ניגרי פירושו שחיטה כללית של בני האיבו? האם לא ברור שכאן הולכים לקראת "פיתרון סופי"?

הכרה ברפובליקה של ביאפרה

לכן אני קורא לכנסת ולממשלה: תכיר ממשלת-ישראל ברפובליקה של ביאפרה, באם תתבקש לך, כפי שהכירו בה מיטב יורדינו באפריקה.

שר-החוק אומר לנו, כי אל לנו להתערב בעניינים פנימיים של ניגריה. הוא אומר כי יש לנו אינטרסים חשובים בניגריה. הוא אומר כי עלינו לשמור על שלמות מפלגתית כסויה של ניגריה, שמא יפגע משהו בשלימות מדינתנו.

דובריך, אדוני שרי-החוק, האשימוני בקלות-דעת משועת, על כי ביקשתי הכרה בביאפרה. אם זו קלות-דעת — אני מתגאה בכך!

אם קלות-דעת היא להתיצב לימין אומה של 12 מיליון נפש, התובעת את זכותה להגדרה עצמית, לחירות ולעצמאות, אחרי שכל הגשרים בינה ובין ניגריה ניסחפו וטבעו בנחשולים של דם ומעוות — כי אז קל-דעת אני.

אם קלות-דעת היא לתבוע שמדינת-ישראל תעמיד את המוסר מעל לאינטרסים חולפים, שתצדע בראש כל העמים הלא-אפריקאיים בדרך הצדק הבינלאומי, שתנקוט מדיניות-חוק אשר תאיר במגדלור לעולם כולו — כי אז קל-דעת אני.

אני מאמין באמונה שלימה כי מה שנראה כיום לשרי-החוק כקלות-דעת, יתגלה מחר כמדיניות של תבונה, של אחריות היסטורית.

כבוד היושב-ראש, ביאפרה מחכה. עם ישראל מחכה.

ייצא-נא מבית זה קול אחד ומאוחד, קולה של כל הכנסת, של כל עמי-ישראל, לאמור: לעולם לא נשלים עם רצח-העם כמכשיר מדיני. ליבנו, נפשנו וידינו להצלת חייהם וחירותם של בני ביאפרה.

הצעת-החלטה מטעם סיעת המרכז החופשי וסיעת העולם הזה — כוח חדש, לסיכום הדיון בעיקבות ההצעות לסדר-היום של חבריה-הכנסת אורי אבנרי, שמואל תמיר, הפרופסור יצחק הנס קלינגהופר, אמה תלמי והרב שלמה לורנץ, על הנושא:

"רצח-העם בביאפרה":

(1) הכנסת מביעה את זעמה נוכח רצח-העם המבוצע עליי השילטון הניגרי — שילטון הנהנה מתמיכה בריטית, והמסתייע עליי מטוסים סובייטיים וטייסיים מצריים — בעם ביאפרה.

(2) הכנסת מטילה על הממשלה לנקוט בכל הצעדים המדיניים כדי לפעול להפסקת המיידית של הפשע, ולהפעלתה של האמנה למניעתו וענישתו של הפשע השמדת-עם, אשר בעיקבותיה חוקק בישראל החוק למניעתו וענישתו של הפשע השמדת-עם — תשי"ז, ולפתח מערכת הסברה בדעת-הקהל העולמית שתוקיע את הפשע ותזעיק לפעולת דחופה להפסקתו.

(3) הכנסת מטילה על הממשלה לתבוע — תוך תיאום מוקדם עם נציגי ביאפרה — את כינוסה המידי של מועצת-הביטחון ומושב-החירום של העצרת הכללית, עלימנת שאלה ינקטו מייד צעדים דחופים ודראסטיים להפסקת השמדת-העם בביאפרה.

(4) הכנסת של מדינת-ישראל, המדינה בה מצאו מיקלם שירי השמדת-העם הנתעבת ביותר בדברי ימי האנושות, פונה אל מצפון האנושות, ואל הפרלמנטים של כל מדינות העולם, בקריאה:

א. לנקוט יוזמה מדינית מיידית מקבילה להפסקת השמדת-העם בביאפרה.

ב. לתבוע מכל המעצמות והמדינות להפסיק מייד מישלוחי-נשק, חיילים ואמצעי-לחימה כלשהם לניגריה, ולהחזיר את חייליהן ואת הנשק שכבר נשלח.

ג. לכוון מייד חיל-סער בינלאומי להחשת עזרה דחופה להמוני ביאפרה בדרכי האוויר, הים והיבשה, בהסכמת ניגריה או בלעדית, ולהפסקת ההשמדה ולשבירת המצור שנועד להכחיד את הביאפרים מעם.

(5) הכנסת מטילה על הממשלה לנקוט בכל אמצעי-הסיוע העומדים לרשותה, לשם הקלת ייסוריהם וטיבולם של נפגעי מערכת הרצח וההרעבה ההמוניים בביאפרה.

• שרי-החוק הפסיק אותי כאן וקבע שלא אמר זאת. ואומנם, דבר זה נאמר עליי חברו למפלגה, ח"כ דוד הכהן, יו"ר ועדת-החוקי-הביטחון של הכנסת.

הצגת בכורה ארצית השבוע — בעת ובעונה אחת

קולנוע

"מא"י"

חירה

קולנוע

"בני-הודה"

תל-אביב

ריטה פבונה — כוכבת פסטיבל סן-רמו בספור אהבה ראשונה ושובבות הנעורים, סרט שיכבוש בסערה את כל רואיו

ריטה פבונה

החזית העובדת

ריטה פבונה

17 להיטים חדישים מראש מצעדי הפזמונים;

בין צופי הסרט יוגרלו תקליטים בביצוע ריטה פבונה בהצגות הערב בלבד! מופץ ע"י "חכימי פילם" בצבעים מרהיבי עין.

חיילים וחיילות משוחררים!

בפיקוח משרד העבודה

ניפתחים עבורכם קורסי יום

* אלקטרוניקה * ריהוט ועיצוב פנים

שכר הלימודים ודמי הנסיעה מטעם משרד העבודה.

★

המכללה הפוליטכנית

רח' טשרניחובסקי 31, תל-אביב
8 — 1 לפנה"צ, 4 — 7 בערב.

ערבי בדור נפלאים

בשחייה לילית פנטסטית

"בבריכת", "גלית"

● ערב ערב משעה 20.00 עד 23.00 (פרט לליל שבת ומוצ"ש).

● במשך היום, הבריכה פתוחה החל משעה 06.00 עד 18.30.

● מגרש לחנייה חופשית — לרשות המבקרים.

השחיה הלילית — בבריכת, "גלית"

ביניהן בתזונה לחיים משותפים בעתיד. פינחס יכול היה לבחור בין כולן. אבל הוא לא רצה באוזות בנות 18, 20 או 35. הוא רצה באשה אמיתית — בבילה. **בכל תנאי, בכל מקום.** כיוון שבלה לא רצתה בו יותר, פרצה שערורייה אחר שערורייה.

הדבר הגיע לידי צעקות הדדיות ותיגרנות ממש. בעיקבות אחת הסצינות נאספו בלה ופינחס על ידי נידת, והושבו בתא המעצר של משטרת מחוז צפון. שם, לעיני הפרוצות העצורות והמבודות, חות, המשיכו בחיכוך. לבסוף, שוחררו ו"הלכו כל אחד לדרכו". אך למרות החוויה הבלתי-נעימה לא ברור לגמרי אם פינחס אימבר יותר — או יוסיף לחזור אחר בלה כרנושבה, בכל תנאי ובכל מקום.

חיו הכפולים של ד"ר בלאן

מדי ימים אחדים אפשר למצוא על לוחות המודעות ובטורי הפירסומת של העיתונות, מודעה הקוראת לתמימים להצטרף לחוג ל"לימוד פסיכולוגיה — אותו מנהל ד"ר יודי יא בלאן, ברחוב יהודה המכבי 12, בתל-אביב.

את אותם שהמודעה משכה, מחתים ד"ר בלאן על הסכם מודפס ומנוסח בצורה מעורפלת — על-אף סיגנונו הרישמי.

על-פי הסכם זה, מתחייב האדם התמים לשלש לכיסו של ד"ר בלאן סכום של 250.— ל"י, תמורת הזכות להשתמש בקורס מורו לפסיכולוגיה שימושית, אותו מעביר הד"ר במכונו. כמחווה של רוחב-לב, מוסיף הד"ר בלאן לכל לקוח את הזכות להביא שלושה ידידים, חנינים-אין-כסף, לאחת מהרצאותיו.

מעשה מגונה והונאה. עד כאן הכל חוד ויפה. יפה — למי שאינו מכיר את עברו של הד"ר כסוף-השיער ומכובד-המראה, אשר השתמש פעם בשמו הקודם — זמיר אילון, תחת שם זה נשפט הד"ר המדומה בחיק 499/54, בבית-המשפט המחוזי בתל-אביב, באשמת עיסוק ברפואה ללא רשיון, ביצוע מעשה מגונה והונאה.

הוא הורשע לאחר שטיפל — תמורת תשלום, כמובן — במיקרה של קרירות מינית נשית. וזאת — בדרך שנראתה מוזרה, לכל

שרכנית כרנושבה בלי קביעות

הפחות. בעיני חוקרי-המשטרה והשופטים המהירים. על כך נידון זמיר אילון לחמישה חודשי מאסר. העסקן רב-התחבולות עלה שוב לכות-רות העיתונות, כשנשפט, פעם נוספת, על-פי תיק 15/57, בבית-המשפט המחוזי בתל-אביב. הפרשה סובבת, הפעם, סביב שמונה פריטיאשמה על זיופם והפצתם בחו"ל של

היא תהיה כוהנתדת

היא זמרה לחיל'צה"ל

היא נישאה ליהודי

אילו הירי רבני ישראל דומים לאולה סנדבק, היו כל בתי-הכנסת מלאים, ו"המפלגה הדתית היתה זוכה ברוב מוחלט בבחירות.

כי אולה סנדבק (23), סטודנטית דנית ל"תיאולוגיה, המתעתדת להיות כוהנתדת פרוטסטנטית, עשתה בשביל האלוהים בשנת שהותה בישראל אולי יותר מכפי שמסוגל היה לעשות האפיפיור. לאפי צעירים ישראליים, שהכירו אותה, היא נתנה דוגמה חיה כיצד אפשר לשלב אמונה דתית עמוקה ועבודת-אלוהים עם רוח של סובלנות ו"ליברליות, מבלי שהדבר יפריע לנוהגי ה"חיים של חברה מודרנית.

אולה (מתחזה עם "שולה") הדנית הגיעה לישראל לפני מלחמת-ששת-הימים, בזכות מילגה בה זכתה עבור הצטיינותה בלימודי הדת שלה בדניה. היא נרשמה כסטודנטית מן המניין בחוג ללמודי התנ"ך באוניברסיטה העברית בירושלים, התגוררה בדירה שכורה בימין-משה, מול הרציון, למדה עברית רהוטה באולפן, ותוך זמן קצר הפכה אחת הדמויות האהובות בחבורת הסטודנטים בירושלים.

★ ★ ★

שחמת וששיש

לפרוטסטנטית האדוקה לא היו מ"עולם חילוקי-דעות עם ידידיה ה"ישראלים, ולא ויכוחים תיאולוגיים. היא

מחוננת. היא הביאה עימה מדמרק את כלי הנגינה הפרטי שלה — אוטוהארפ בעל צלילים ענוגים, שמנגינותיו ליוו את שירתה הצלולה. אולה שרה שירים דניים עתיקים, שירי-דת ושירים ישראלים חדשים, הופיעה בתוכנית זו בפני חיילי צה"ל. היא גם היתה מוכנה לשחק עימם שחמט וששיש, וניצחה את כולם בשני המישחקים. לאחר המלחמה, כשנתגלתה אולה כזמרת,

הכוהנת מתחתנות

היא הופיעה בתפקיד זה במקומות רבים. בכל מקום עוררה התפעלות בשילוב המיוחד במינו של כוהנתדת, זמרת ונערה יפהפיה, שנותנה אינם מושפעים דווקא מ"כללי המוסר הפורייטאני, המקובלים בעולם המערבי.

היא היתה מוכנה להופיע כשחקנית-קולנוע בסרט ישראל, וכשהציעו לה להצטלם צילום-עירום, היא לא ראתה בדבר משהו הוגדר את אמונתה הדתית או השליחות

בולים משולשים — האמורים להיות בולים יקרי-מציאות מימי מלחמת-השחרור והיו, למעשה, משהו פחות-ערך. הפעם נידון זמיר אילון לתשלום חמש-מאות לירות קנס. בית-המשפט העליון, בפניו ערערה, הוסיף לו גם שנתיים מאסר — על-תנאי.

תביעות בסיטונות. כיוון שלרוב משתתפי הקורס לפסיכולוגיה שימושית לא לוקח זמן רב להיחכם מהי רמתו של ה"קורס, חייב הדוקטור בלאן-אילון לחלק את יומו לשניים:

בבוקר — הוא מגיש, בסיטונות, תביעות בדרך המרצה — לבית-משפט השלום בתל-אביב; וזאת — להבטחת יתרות-התשלום ה"מגיעות לו, לדבריו, מאותם תלמידים, ה"רבים מאוד, שעזבו את הקורס בטרם-עת, והמסרבים לשלם הלאה. אחרי-הצהריים — הוא מרחיב את חוג לקוחותיו, מחתים תמימים וטריים על הצ

הרות, המחייבות אותם בכל מיני תשלומים. אחד מקורבנותיו היתה נערה אומללה, בת 19, שלא נענתה מייד לתביעה-בדרך-המרצה שהוגשה נגדה. הנערה פנתה לעורך-הדין הניתיאלי אילגון, אשר הגיש בחיק 11739/67 לשופט-השלום מנחם אילן — בקשה להת-גונן מבלי להפקיד את סכום-התביעה, כנהוג בהליך של המרצה.

השופט אילן לא נענה לבקשה. עורך-הדין אילגון הגיש ערעור בפני השופט המחוזי יוסף לם — שהסכים עם הפרקליט.

המיסמכים נעלמו. ואז אירע משהו תמוה: בדרך סתרים נעלמו פרוטוקול ה"ישיבה והחלטות של השופט לם מן התיק, וד"ר בלאן, המנהל את משפטיו בעצמו, קי"נתבעת, פסקדין בו חוייבה הנערה בתש"ל לום סכום-התביעה — מאחר והשופט לא ידע על החלטת עמיתו בערעור שבבית-

אולה ברחוב דיזנגוף

לקראתה היא מכשירה את עצמה. לפני כחודשיים אף הביאה לארץ לביקור את אביה הכומר ואת אמה. הווג סנדבק, ש"היה רחוק כל חייו מעולמם של יהודים, ש"אב נחת מהערצה ותחשואות בהם קיבלו את בתם בכל מקום בו הופיעה.

★ ★ ★

נשואין אזרחים לכוהנתדת

לאחר המלחמה הפכה אולה גם ל"חלק מהגוף של ירושלים המזרחית. ניתן היה לראותה יושבת בחופשיות ב"בתי-הקפה הערביים, משחקת ששיש ב"הנאה גלויה, מעשנת נרגילה ומוכנה ללמד את המישחק לכל ישראלי שהתפלא על שליטתה ובקיאותה בו.

השבוע הוכיחה אולה כי הליברליות שלה עברה על כל המצופה. בשבועות האחרונים, בהם היתה מוכנה להתרועע דווקא עם אנשי הבהמה הדינוגופית, היא הכירה רופא יהודי צעיר שהגיע לארץ כמתנדב, וששמו הפרטי הוא בוב.

בין השניים התפתח רומן-אהבה, כמקובל בין צעירים אהבים, מבלי שעובדות יהדותו של הצעיר תפריע לאולה. כשהפך הרומן לרציני, ויצאה בעיית הנשואין, שוב לא ראתה אולה כל מגיעה לכך. "בעלי ישראל יהודי, ואני אהיה כומרת פרוטסטנטית. ה"לדים שלנו יחליטו בעצמם מה הם רוצים להיות". היא לא העלתה כלל את האפשרות שבעלה יתנצר, לעגה לכל אלה שהעלו את ההשערה שנשואיה ליהודי ימנעו ממנה להטיף לקהילתה ככוהנת.

השבוע יצאו אולה ובוב בדרך לבדכם לדמרק, שם הם עומדים להינשא בנשואין אזרחיים, לצאת לירח-דבש לארצות-הברית, כהוכחה ניצחת לכך שסובלנות דתית תיתכן אפילו בחייהם הפרטיים של איום אשל הדת היא להם מקצוע.

המשפט המחוזי. בעיקבות פסק-הדין פתח ד"ר בלאן תיק כהוצאה-לפועל — וקיבל מן הנתבעת את הכסף.

סבלנותו של עורך-הדין אילגון, אשר ציי"פה, לשוא, להיקרא ולהתגונן על התביעה, פקעה יום אחד: הוא פנה בשאלה לרשם ה"ראשי וולאך.

הרשם הראשי החל לבדוק את פשר עיכוב התיק — ולתדהמת השלטונות של המשטרה, הוברר שפרוטוקול הישיבה והחלטתו של השופט המחוזי — נעלמו.

מזכיר בית-המשפט המחוזי פנה מייד ב"מיכתב-תלונה למטה הארצי של המשטרה, בבקשה לחקור את נסיבות המיקרה.

אז ניכנס לתמונה רב-פקד טונא, ממחלקת החקירות המיוחדות של המטה הארצי. ה"שבוע פתח טונא בחקירת-נמרצת ביותר.

ניסוי פסיכודלי בישראל